

ДВАТА ПЪЖТЯ

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА I — 1922

ТОМЪ I

София, 1934 год.

ДВАТА ПЪТЯ.

Т. М.

Коя е главната идея, която занимава ученика при постижването му въ училището? Той иска да стане ученъ, да придобие знания, да възрасти това, което е вложено въ неговата душа, въ неговия умъ и въ неговото сърце. И следъ като придобие знания, следъ като разработи своите дарби и способности, той тръбва да ги запази. За тази цель се изисква добра почва, за да може всичка мисъль, която падне върху нея, да даде плодъ.

Следователно, и вие, като ученици, искате да се учите, да се занимавате съ науката. Какво означава думата „наука“? Ако се спремъ върху значението на буквите въ тази дума, написана на латински и на нѣкой отъ славянските езици, ще видимъ, че въ нея се криятъ две различни понятия. Отъ съчетанието на буквите въ думата „наука“ въ славянските езици, се вижда, че славяните търсятъ въ науката методъ, чрезъ който да примирятъ противоречията въ живота. Обаче, англосаксонската раса, която си служи съ латинската дума „scientia“ за означаване понятието „знание“, „наука“, показва, ченейниятъ умъ е насоченъ къмъ изучаване на отношенията между различните форми, както и въвчините промѣни, които се извършватъ въ живата природа. Първата буква „S“ въ думата „scientia“ означава безконечност. Следователно, отъ окултурно гледище, вие можете да изучавате науката, или съ цель да намѣрите методъ, чрезъ който да примирите противоречията въ живота, или пъкъ да намѣрите на-

чинъ, чрезъ който да използвате силите на природата. Който изучава науката, съ цель да използва природните сили, той се натъква на голема опасност. Опасността седи въ това, че въ него се явява свещениятъ egoизъмъ. Той започва да се съзнава по-високо отъ другите, придобива по-голема тежест въ себе си и казва: Азъ разполагамъ съ сили, които мога да употребя, както на мирамъ за добрѣ. Значи, има две категории хора: едните иматъ големо съзнание за себе си, мислятъ, че всичко могатъ да направятъ, че много нѣща знатъ и т. н. Другите, обаче, като славяните, търсятъ въ живота си методъ, чрезъ който могатъ да примиряватъ противоречията, на които се натъкватъ, а едновременно съ това да излѣкуватъ болкитъ на своето сърце. Въ това отношение, славяните сѫ по-близо до истината.

И тъй, ако искате да се занимавате съ окултурната наука, на първо място трѣбва да изучавате себе си. „Познай себе си!“ — казва Сократъ. Какво означаватъ думите „познай себе си“? Какво трѣбва да познаете въ себе си: Висшето или низшето? Да познаете себе си, ще рече да познаете Висшето, Божественото начало въ себе си. Съ други думи казано: Да познаете Бога въ себе си. Познаете ли Бога въ себе си, вие ще познаете условията, при които можете да растете и да се развивате правилно; да познаете условията, които, отъ една страна, даватъ направление на вашето растене и развиващане, а отъ друга страна, уравновесяватъ силите, които действуватъ въ васъ. Представете си, че нѣкой човѣкъ расте правилно, умътъ и сърцето му се развива добре, и всички се надѣватъ да излѣзатъ нѣщо отъ него, но случи се нѣщо неочаквано въ живота му, и неговата форма се разруши, нищо не остава отъ нея. Коя е причини-

ната за това нещастие? Причината за това нещастие е майсторътъ, който е направилъ тази форма. Мнозина ще кажатъ, че сѫдбата на този човѣкъ е била такава. Когато грънчаръ направи нѣкое гърне изкривено, недопечено, кой е виновъ за това? Самиятъ грънчаръ. Какво прави той тогава? Счупва гърнето на парчета, замъсва го на каша и прави ново гърне, но вече по-хубаво, по-здраво, по-добре опечено. Следователно, всъкога Висшето смахва формите на низшето, като го преработва, вѣ, докато изкарва отъ него по-хубава, по-съвършена форма. Какво друго може да се направи съ гърнета, които не сѫ сполучливо изваждани, освенъ да се смахкатъ старите имъ форми, за да се преработятъ и превърнатъ въ нови, по-устойчиви и съвършени?

Често младите мислятъ, че сѫ по-умни отъ старите и казватъ: Старите сѫ отживѣли времето си. Ние ще имъ покажемъ, какъ трѣбва да живѣятъ. Обаче, едно време и тия стари сѫ казвали сѫщото. Следъ тѣхъ идватъ младите, които не удобряватъ живота на старите и мислятъ, че ще могатъ да го изправятъ. И тѣ оставяватъ безъ да изправятъ живота си. Така се изреждатъ едни следъ други младите поколѣния, които искатъ да покажатъ на старите, какъ се живѣе, но не успѣватъ. Защо? Защото и тѣ, като старите, си служатъ съ стари методи. Казвамъ: старите методи не могатъ да разрешатъ основните въпроси на живота. Младите трѣбва да се пазятъ да не повтарятъ слабостите на старите. Нека се учатъ отъ тѣхните опитности, да видятъ, какво имъ е липсвало, задето животътъ имъ е излѣзълъ несполучливъ. Много и дълбоки сѫ причините за неуспѣха на старите. Тѣ представляватъ цѣла история, която трѣбва да се изучи.

Сега ще ви задамъ една тема, върху която всички да мислите. Тя е следната: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Нека всѣки помисли, кой е най-разумниятъ методъ за работа. Окултната наука е опитна, затова всѣко знание е ценно, когато може да се приложи въ живота. Това, именно, опредѣля мѣстото ви като ученици. Когато нѣкой ученикъ иска да постигне въ музикално училище, да изучава цигулка, даватъ му цигулка да свири, и отъ това, какъ може да свири, опредѣлятъ въ кой класъ да постигне. Ако ученикътъ се укаже посрѣдственъ, професорътъ по цигулка ще го посъветва да се запише въ друго училище, да не губи времето си.

Въ нѣкоя отъ следнитѣ лекции ще говоря върху разумните отношения на човѣка къмъ живата природа. Обаче, първо вие трѣбва да се изкажете върху темата: „Най-добрятъ, най-разумниятъ методъ за работа“. Да се изкаже човѣкъ по нѣкой въпросъ, това е привилегия за него; това е изключителенъ случай. Отъ окултно гледище, подъ най-добъръ методъ се разбира онзи, който може да се приложи въ действителния животъ. Ако даденъ методъ не може да се приложи, той отклонява човѣка отъ целта на работата му; той го води далечъ нѣкъде, безъ да му даде реални резултати. Понеже всички не сте на еднакъвъ уровень въ развитието си, затова всѣки ще представи свой специфиченъ методъ за работа, който може да приложи въ живота си. Едни отъ васъ сѫ материалисти-идеалисти, даватъ предимство на материалното въ живота, а другите сѫ идеалисти-материалисти, даватъ предимство на идеите. Това е различието между всички хора. Идеалистите поддръжатъ, че идеите създаватъ всичко. За кои идеи говорятъ тѣ? Разбира се, че не за тѣхните

идеи. Има идеи по-високи отъ човѣшките. Това сѫ идеите на Безграничното, Божественото начало.

И тѣй, въ тази Школа вие трѣбва да се научите да се ползвате отъ методите, съ които природата работи. Както цвѣтата използватъ слънчевите лжчи, така и вие трѣбва да използвате силите на живата природа. И тогава, кой за каквото е роденъ, това ще направи. Този законъ има приложение и въ човѣшкото тѣло. Всѣки удъ отъ организъма на човѣка изпълнява специфична служба. Запримѣръ, краката ходятъ, като сѫщевременно носятъ общия товаръ на тѣлото; ръцета работятъ, хващатъ, вдигатъ, слагатъ разни тежести; очите гледатъ; ушиятъ слушатъ и т. н. Следователно, всѣки органъ отъ човѣшкото тѣло изпълнява специална функция. Въ това отношение, всѣки човѣкъ представя специаленъ удъ въ общия организъмъ на природата, и той трѣбва да изпълни своята функция. Който намѣри мѣстото си въ природата и разбере своето предназначение, той ще може правилно да изпълни своята функция, като удъ на великия Божественъ организъмъ.

Сега, като ученици на тази Школа, вие можете да повдигнете нѣкои въпроси, които ви интересуватъ. Обаче, можете да повдигате въпроси, близки до вашите нужди. Запримѣръ, отъ какво се интересува гладниятъ? Отъ хлѣба. Гладниятъ иска да знае, какъвъ е хлѣбътъ, който му се дава: топълъ или студенъ, прѣсенъ или мухлясълъ. Сѫщиятъ законъ трѣбва да се прилага и въ знанието, ако искате да създадете въ себе си нѣщо здраво. Вие, младите, не трѣбва да повтаряте погрѣшката на онзи циганинъ, който първо се нахранилъ съ листа, а после хапналъ малко хлѣбъ и сиренце. Той отишълъ на лозе да работи, и взелъ въ торбичката си малко хлѣбъ и парче

сиренце да си закуси. Като поработиъл, той усътиль голъмъ гладъ. Погледналъ къмъ хлъба и сиренцето и видѣлъ, че тъ нѣма да задоволятъ глада му, затова накжсалъ лозови листа и започналъ да яде. Най-после хапналъ хлъба и сиренето, като си казаль: Отличенъ обѣдъ! Не, азъ не ви съветвамъ първо да се нагълтате съ лозови листа, а после да хапнеге малко отъ окултното знание. Пазете се отъ тази погрѣшка! Въ работата не се позволяватъ никакви грѣшки. Направите ли нѣкаква погрѣшка — изправете я! Престжплението не седи въ това, че сте направили една погрѣшка, но въ неизправянето на погрѣшката. Щомъ съзнаете погрѣшката си, изправете я. Нѣма нищо престжно въ това, че презъ ума ви е минала нѣкаква крила мисъль, но тази крила мисъль трѣбва да се изправи. Стремежкътъ на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата воля трѣбва да бѫде насоченъ къмъ изправяне на погрѣшкитѣ. Само по този начинъ вие ще създадете въ себе си характеръ, на който всѣкога да разчитате.

Сега, трѣбва да имате предъ видъ следното положение. Когато ученицитѣ постжпватъ въ училището, въ първо време учителътъ е любезенъ, внимателенъ къмъ тѣхъ. Колкото по-навѣгте влизасть въ знанието, и материалътъ става по-труденъ, толкова и учителътъ е по-изискателенъ къмъ ученицитѣ, а особено къмъ онѣзи, които не се учатъ. Значи, учителътъ измѣня отношенията си къмъ ученицитѣ, които не учатъ. Първото нѣщо, което се изисква отъ ученика, е той да бѫде способенъ да учи. Следователно, и вие трѣбва да учите, и то много сериозно. Всѣка наука има правила, които трѣбва да се знаятъ и да се спазватъ. Отъ младитѣ се изисква самообладание, не привидно външно, но истинско самообладание. Има два вида

самообладание: едното е външно, привидно самообладание, при което вътрешното равновесие въ човѣка всѣкога се нарушава. Другото самообладание е вътрешно, дълбоко, при което равновесието въ човѣка никога не се нарушава.

Ще приведа единъ примѣръ за външно самообладание. Младъ момъкъ се сгодилъ за красива, млада мома, съ голъмо благородство и външно самообладание въ проявитѣ си. Той често се хвалилъ съ годеницата си предъ своитѣ приятели, и единъ денъ завель едного отъ тѣхъ на гости въ дома на годеницата си и му я представиъ. Тѣ седѣли, разговаряли известно време, следъ което годеницата донесла на една табла сладко да се почерпятъ. Годеникътъ съзнателно спъналъ годеницата си, да види, какъ ще реагира тя при този случай. Както държала таблата съ сладкото и чашитѣ съ вода, всичко това паднало на земята; сладкото и водата се разсипали на пода. Годеницата запазила пълно самообладание и присѫтствие на духа и казала: Нѣма нищо! Спокойно се навела, събрала чашитѣ, изтрила водата и излѣзла въ другата стая. Годеникътъ се обѣрналъ къмъ приятеля си и казаль: Ето примѣръ на самообладание, на благородство въ характера! Това значи идеална мома. Обаче, като се оженили, работата не излѣзла, както той си мислилъ. Веднѣжъ той я запиталъ: Де остана самообладанието ти? — Ти трѣбваше да влѣзешъ въ другата стая, да видишъ, какво ставаше тамъ. Само дѣрвото на масата може да ти каже, какво дѣвкане бѣше! Казвамъ: това не е самообладание. Нѣкой иска да отвори прозореца: тегли прозореца, той не се отваря. Тегли втори, трети пожъ, прозорецътъ пакъ не се отваря. Той започва да се нервира, да се гнѣви, да дѣрпа още по-силно, като че прозорецътъ е виновенъ за

това. Преди всичко, прозорецътъ нѣма съзнаніе; той не може да разбере, че нѣкой се дразни отъ него. Сѫщото нѣщо може да се каже и за окултнитѣ сили: нѣкои окултни сили сѫ съзнателни, разумни, а други сѫ полуслъзнателни, неразумни. Като казвамъ, че едни сили сѫ съзнателни, това показва, че тѣ вървятъ въ сѫщата посока, въ която и ние се движимъ. Неразумните сили пъкъ се движатъ въ посока противоположна на нашето движение. Следователно, всѣки трѣбва да знае, дали дадена сила върви въ хармония съ неговото развитие. По сѫщия начинъ вие трѣбва да разглеждате, дали вашите мисли, чувства и постѣжки вървятъ въ съгласие съ развитието ви. Щомъ се натъкнете на нѣкоя мисъль, или на нѣкое чувство, веднага го поставете на разглеждане, де да го турите, въ лѣво или въ дѣсно. Ученникътъ трѣбва да разбира отъ сортирането, да знае, де точно да постави всѣка своя мисъль, всѣко свое чувство и всѣко свое действие. Нѣкои ученици ще успѣятъ въ тази областъ 25% , други — 50% , трети — 75% , а най-способните — 100% . Ученникътъ трѣбва да работи върху себе си, постепенно да увеличава този процентъ, за да не изпада въ грѣшки и заблуждения.

И тѣй, следъ всѣки преподаденъ урокъ ще пристижваме къмъ опити. Това значи: следъ всѣки преподаденъ урокъ, ще бѫдете поставени на изпитъ, не само теоретически, но и практически. Всѣко теоретическо знание трѣбва да се приложи въ живота, тамъ да се разработи и изпита. Който иска да се занимава съ окултизъма, той трѣбва да знае, че ще бѫде подложенъ на известни изпитания и мѫчинотии, които трѣбва правилно да разреши. Казвате: И безъ това ние имаме мѫчинотии. — Да, но сега ще разберете смисъла на

тия мѫчинотии. Като разберете смисъла имъ, ще можете да ги употребите като методи за лѣкуване. Запримѣръ, нѣкой се оплаква отъ болки по цѣлото тѣло: ржетъ, краката го болятъ; главата го боли, грѣбнакътъ го боли, стомахътъ му е разстроенъ. Отъ всички тия болки невидимиятъ свѣтъ ще му създаде само една болка, но по-голяма, къмъ която ще насочи неговия умъ и ще го застави да се лѣкува. По този начинъ той ще забрави малките болки и ще започне усилено да работи въ едно направление. Значи, голѣмата мѫчинотия привлича силитѣ къмъ единъ центъръ. Иначе, става разпиляване, разсѣяване на силитѣ и на вниманието въ човѣка. И природата действува по сѫщия начинъ. Тя създада на човѣка една голѣма болка, въ която всичко се лѣкува. Вие още не сте дошли до голѣмите болки.

Като размишлявате върху темата, която ви дадохъ, ще пишете по възможност по-малко, само върху ядката на мисъльта. Всѣки ще отговори за себе си, кой е най добриятъ методъ за работа. Какво сѫ писали учениците по този въпросъ, това не е важно за васъ; понѣкога то съответствува на вашето разбиране, на вашата природа, а нѣкога не съответствува. За васъ е важно да нагодите работата си споредъ методите на разумната природа, а не споредъ тия на обикновените учени. Само по този начинъ ще се домогнете до сбѣтѣ принципи въ живота. Тѣй щото, всѣки ще прилага, ще работи споредъ метода, който той знае и който е неговъ специфиченъ. Това зависи отъ вашата добросъвестност, отъ вашата искреностъ въ работата ви и отъ дѣлбокото ви желание да постигнете нѣщо ценно. Мнозина ще кажатъ, че нѣматъ условия за работа. Въ това отношение, американцитѣ държатъ първо място. Въ Америка

ще срещнете ученици, студенти, които работят по кухните, по различни кантори като слуги, и по този начин свършват гимназия или университетъ. Добре е, когато дойдатъ благоприятните условия въ живота, но всички условия тръбва разумно да се използватъ. И при най-мъжните условия човѣкъ може да намѣри поне 10—15 минути свободно време да чете, да се занимава. Кое прѣчи на домакинята, като рѣже лукъ, като готови, да почете малко? И лошиятъ, и добритъ условия иматъ за цель да поставятъ ученика въ положение да преодолява мъжното итъ. Само по този начинъ той може да расте и да се развива правилно.

Т. м.

1. Лекция отъ Учителя, държана на младежкия класъ, на 24 февруари, 1922 г., София.

СТРАХЪ И БЕЗСТРАШИЕ.

Т. м.

Прочетоха се работите върху темата: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Добре е да се вади резюме отъ прочетените теми, да се види, кои сѫществените мисли въ тѣхъ.

Едно е необходимо да се знае отъ всички: човѣкъ тръбва да започва всѣка работа съ най-малките спѣни. Ще напиша следните нѣколко числа, които ще съберете, и отъ общата имъ сума ще извадите нѣкакво заключение.

1—20	7—12	13— 8
2—15	8—13	14— 2
3— 5	9—14	15—21
4— 7	10— 1	16—16
5— 9	11—19	17—17
6—10	12—18	18—11

227

Още по-добре е всѣки самъ да размишлява върху тия числа.

Сега пѣкъ ще напиша изречението: „Fir fürgen tao bi aumten“. Това изречение означава: „Съ най-малкия страхъ и съ най-малката тѣмнина“. Значи, въ Божествения путь тръбва да се върви съ най-малкия страхъ и съ най-малката тѣмнина. Защо? Защото най-малкиятъ страхъ и най-малката тѣмнина причиняватъ най-малка вреда и най-малко отклонение. Който много се страхува, той не може да следва този путь. Ето защо, за да влѣзе въ този путь, човѣкъ тръбва да придобие изкуството най-малко да се страхува и да има най-малка тѣмнина въ съзнанието си. Изречението: „Fir-fürg-

ен тао би аутен“ може да се преведе още и съдумитъ: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Страхътъ е роденъ отъ гръха, като същевременно той произвежда тъмнина. Обаче, не смъсвайте страха съ предпазливостта. Който признава съществуващето на Първичната Причина въ свѣта, а въпрѣки това се страхува, той не е разбралъ, каква е същността на тази Причина.

И тъй, като ученици, ще следвате новия пътъ безъ страхъ и безъ тъмнина. Който се страхува, той ще изгуби свѣтлината си, а като естествено последствие на това, ще дойде тъмнината. И обратно: когато тъмнината дойде, страхътъ ще я последва. Страхътъ и тъмнината сѫ две чувства на човѣшкото съзнание, които непременно трѣбва да се регулиратъ. Съ какво? Съ безстрашие и съ свѣтлина. Иначе, като влѣзе въ Школата, ученикътъ постоянно си задава въпросите: мога ли да следвамъ Школата и дали ще успѣя? Време ли е да следвамъ Школата? Разполагамъ ли съ нужните способности? Ами ако падна нѣкѫде? Ако се върна назадъ? Не, другъ въпрѣсь трѣбва да си зададе: „Искамъ ли да уча, или не? Ако си отговори, че иска да учи, това желание ще бѫде въ сила да преодолѣе всички мѫжнотии въ живота. Ако се страхувате, ще провѣрите стиха отъ Писанието: „Страхливитъ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие“. И наистина, страхливиятъ не може да стане нито учень, нито философъ, нито държавникъ. Изобщо, страхливиятъ въ нищо не може да успѣе. Той ще бѫде като заека. Но има по-страхливо животно и отъ заека. Жабата, напримѣръ, е по-страхлива отъ заека. Тя се взима като емблемъ на краенъ материализъмъ.

Въ това отношение, материалистътъ сѫ страхливи хора. Вземете ли паритъ на нѣкой богатъ

човѣкъ, но голѣмъ материалистъ, той веднага ще изгуби смѣлостта си. Докато е билъ богатъ, той се е намиралъ въ положението на заека, но щомъ го обератъ, изпада въ положението на жабата. Следователно, като мислите за заека, ще си представите богатъ, материалистъ човѣкъ, който не е напълно обранъ, вследствие на което бѣга, за да не му взематъ всичкото богатство. Жабата пъкъ представя човѣкъ, който е съвършено обранъ, и не му остава друго, освенъ да влѣзе въ водата, тамъ да намѣри спасението си.

Сега ще представя три животни, които символизиратъ страхъ. Тѣ сѫ: заекътъ, жабата и птицата. Ако подплашите заека, той ще бѣга въ гората; ако подплашите жабата, тя ще бѣга въ водата; ако подплашите птицата, тя ще хврѣкне въ въздуха. И най-после, ако подплашите човѣка, той трѣбва да си каже: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Напишете си този изразъ ясно, четливо, безъ никакви коментарии по него.

Питамъ: когато предприемате нѣкаква екскурзия, какво имате предъ видъ? Да стигнете нѣкой високъ планински връхъ. За това започвате да се изкачвате, като отъ време на време почивате, докато стигнете върха. Същиятъ методъ ще приложите и въ изучаването на окултната наука: като се стремите къмъ високия връхъ, на много мѣста ще почивате, на много мѣста ще ядете, за да възстановите силите си. Мнозина казватъ, че окултизмътъ е опасна наука. Опасна е окултната наука, но за страхливитъ. За безстрахливитъ хора окултизмътъ е безопасенъ. Когато се каже, че окултната наука е опасна, това показва, че страхливитъ сѫ подложени на изпитъ, да се види, ще издѣржатъ, или не. Когато се каже на страхливитъ, че трѣбва да вървятъ въ пѫтя безъ

тъмнина, тѣ казватъ: Какъ можемъ безъ тъмнина, когато свѣтлината е недостатъжна за насъ? Това показва, че тѣ се боятъ и отъ свѣтлината. Напри-
мѣръ, когато обира нѣкоя каса, апаштъ работи въ тъмнина; щомъ влѣзе отнѣкѫде свѣтлина, сър-
цето му веднага трепва.

Следователно, два метода има, чрезъ които се изпитватъ ученицитѣ на дветѣ школи: на бѣ-
лата и на черната. Ученицитѣ отъ първата школа вървятъ безъ страхъ и безъ тъмнина, а тия отъ
втората — съ страхъ и съ тъмнина. Значи, учени-
кътъ отъ Бѣлото Братство върви въ пѫтя безъ
страхъ и безъ тъмнина, а този отъ противополож-
ното братство — съ страхъ и съ тъмнина.

Младите трѣбва да бѫдатъ предвидливи, да
знаятъ, по кой пѫтъ вървятъ. Който тръгва на
пѫтъ, той трѣбва да изпрати човѣкъ предъ него,
да разузнае условията, на които ще се натъкне:
дали пѫтътъ е разчищенъ, има ли направени мо-
стове, дето трѣбва; пешъ ли ще върви, или съ
конь и т. н. И когато предварително знае усло-
вията, той ще бѫде безстрашливъ. Вие много пѫти
сте тръгвали по този пѫтъ и сте се връщали, но
сега трѣбва, като тръгнете, да издѣржите. Сѫщото
нѣщо виждаме и въ училищата на земята: много
ученици постѣжватъ въ гимназията, но един отъ
тѣхъ свѣршватъ първи класъ само и напуштатъ
училището; други свѣршватъ само втори класъ,
трети — трети класъ и т. н. Малцина свѣршватъ
гимназия. По-способните пѣкъ продължаватъ да
учатъ по-нататъкъ, въ нѣкое висше заведение.
Обаче, въ живота се случва обратното: ученици,
които въ гимназията сѫ били способни, въ жи-
вота оставатъ назадъ. Или, ученици, които въ
първите класове на гимназията сѫ били способни,
отлични, въ горните класове отслабватъ. Други

рѣкъ, въ долните класове сѫ били слаби, а въ
горните се засилватъ и свѣршватъ гимназия съ
отличенъ успѣхъ. Това се дѣлжи на особена пси-
хическа причина: когато родителите и учителите
хвалятъ децата си чрезмѣрно, въ тѣхъ се развива
щестлавието, което се намира въ задната част на
мозъка, и по този начинъ привлича голѣма част
отъ кръвта, вследствие на което предната част
на мозъка започва по-малко да се храни и постеп-
енно отслабва. Тъй што, когато хората ви хва-
лятъ много, тѣ безъ да искатъ, ще спратъ разви-
тието на ума ви. Затова, учителите трѣбва да се
въздѣржатъ отъ хвалене на способните си уче-
ници. Центърътъ на щестлавието, което се намира
въ задната част на главата, представя крадецъ,
който взима голѣма част отъ кръвта, която отива
къмъ предната част на мозъка. Тази е причината,
поради която умътъ на щестлавните хора не
може добре да се развива. Това е изразено и въ
Писанието съ стиха: „Богъ на горделивите се про-
тиви, а на смирените дава благодать“.

Следователно, който иска да развива, да раз-
работва своя умъ, той не трѣбва да бѫде щестла-
венъ. Забелязано е, че хора, които сѫ били повече
усмивани, подигравани, сѫ станали учени, поети,
музиканти, а тия, които сѫ били много хвалени,
отъ които сѫ очаквали нѣщо, сѫ останали посрѣд-
ствени. Защо? Умътъ на последните не се е хра-
нилъ добре, вследствие на което не е могълъ да
се развие. Затова, докато сте живи, бѫдете глухи
и за похвалите, и за укорите; като умрете, тогава
слушайте, какво ще говорятъ хората на гробищата
за васъ. Запримѣръ, нѣкой може да ви пита: Ти
ученикъ ли си на окултната школа? Знаешъ ли,
че отъ тебе нищо нѣма да излѣзе? — Не обръ-
щайте внимание на тия думи. Другъ може да ви

каже: Ти си отличенъ ученикъ, нѣма подобенъ на тебе. — И на това не обрѣщайте внимание. Кой каквото да ви казва, вие вървете напредъ, продължавайте работата си.

И тѣй, приложете този методъ, да видите, какви резултати ще даде. Приложете този методъ, но не отъ страхъ. Защото, много хора сѫ смѣли въ живота, подъ влиянието на страха. Това не е смѣлостъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде смѣлъ, но отъ съзнание, не отъ страхъ. Че и котката, като се уплаши, въ първо време се сгущи, но после, инстинктътъ за самозапазване се събужда въ нея, тя става смѣла и е готова да се хвѣрли върху нападателя си. Това не е безстрашие, но е смѣлостъ отъ страхъ за живота. Истинската смѣлостъ подразбира безстрашие въ всички моменти на живота, при всички положения. На окултенъ езикъ казано: Смѣлиятъ човѣкъ се колебае отвѣнъ, безъ да се разколебава отвѣтре. Само Божията Любовь, като съвѣршена, ражда безстрашието. Никоя друга любовь не е въ състояние да направи човѣка безстрашенъ, смѣлъ. На физическия свѣтъ вие не можете да познаете любовьта, докато не познаете безстрашието. Докато сърцето ви тупа отъ страхъ, каквото и да говорите за любовьта, това не е Божествена Любовь. Когато човѣкъ се уплаши отъ нѣщо, сърцето му особено трепва. Значи, енергийтъ на страха предизвикватъ въ човѣка особени психически състояния, които се отразяватъ на сърцето, като особено трепване, при което лицето побледнява. Като се уплаши, човѣкъ първо побледнява, вследствие на прибиране на кръвта къмъ сърцето, а после почервенява, става раздвижване на кръвта, а заедно съ това и гнѣвътъ се проявява. И наистина, страхливиятъ човѣкъ се бои отъ общественото мнение, лесно се докача;

когато го изложатъ предъ хората, той се гнѣви, сърди се. Запримѣръ, дойде при васъ нѣкой адептъ отъ черната ложа и започва да ви изкушава, да ви мами нѣщо. Вие се подавате на неговите думи, повѣрвате му и направите нѣкакво престѣпление. За да скрие престѣплението, той се явява отново при васъ, като благодетель, дава ви методъ, какъ да се запазите, да не се открие престѣплението. По този начинъ, обаче, иде по-страшното — лъжата. Казвамъ: безстрашніятъ, смѣлиятъ човѣкъ никога не се подава на изкушения. Ученикътъ трѣбва да знае това нѣщо, защото, като влѣзе въ Школата, ще се натъкне на редъ изкушения.

Въ тази лекция дадохъ заека и жабата, като символи на нѣщо. Съ това искамъ да обѣрна вниманието ви, като ученици, да размишлявате върху всички явления въ живота и природата, върху всички предмети и да правите преводи. Запримѣръ, каквътъ преводъ ще направите на следните думи: рѣка, дърво, планина? Каквътъ преводъ ще направите на животните: вълкъ, лисица, жаба? Какво символизира мухата, комарътъ? Всички тия нѣща сѫ символи, които представляватъ езикъ на природата. Ученикътъ трѣбва да изучава този езикъ, да знае, защо природата е създала всички животни, растения, минерали. Тя си служи съ тѣхъ, като съ букви въ своята азбука, както ние си служимъ съ буквите и слоговете, за да изразимъ своята мисъль. Следователно, като поставимъ всички минерали, растения и животни на тѣхните места, ще получимъ разумното слово, разумната мисъль на живата природа. Който иска да учи този езикъ, той трѣбва да започне отъ най-простите образи и постепенно да върви къмъ по-сложните.

Т. м.
2. Лекция отъ Учителя, държана на
1 мартъ, 1922 г. София.

СИЛА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Прочете се резюме отъ темата: „Най-добриятъ методъ за работа“.

За следния път пишете върху темата: „Мъстото на волята въ живота“. Помислете добре върху тази тема и напишете най-много една страница. Тази тема е отъ значение за васъ, защото волята още не е намерила мъстото си въ живота. Повечето отъ съвременните хора иматъ слаба воля. Защо? Защото проявата на волята започва отъ разумния животъ, дето нѣма никакви разрушения.

Сега, азъ ще ви дамъ нѣколко правила, чрезъ които да различавате съзнителните волеви действия отъ несъзнителните. И тогава, дойдете ли до съзнителната воля, вие ще я разглеждате като най-висша проява въ живота на човѣка. Тѣй щото, като пишете темата, бѫдете свободни, всѣки да се изкаже споредъ своите разбириания. Пишете безъ страхъ, безъ съмнения и безъ колебания. Право-криво, не се страхувайте. Щомъ се страхувате, това показва, че нѣмате воля, не искате да се проявите. Изкажете се, проявете волята си, ма-каръ и да сте написали нѣщо глупаво. Отде знаете, че е глупаво? Мнозина мислятъ, че като не цитиратъ нѣкой виденъ авторъ, а изказватъ своето мнение, сж глупави. Споредъ мене, когато нѣкой цитира само чужди мисли, безъ да ги разбира, безъ да ги е преживѣлъ и се мисли за ученъ, е по-глупавъ отъ онзи, който изказва мисли, преживяни и опитани отъ него. Нѣма норма въ свѣта, която опредѣля, кое е умно и кое

—глупаво. Това, което днесъ минава за умно, утре може да мине за глупаво. Запримѣръ, въ една отъ миналите култури, хората сж се поздравявали съ езика си, нѣщо, което днесъ вършатъ животните. Ако въ сегашните времена двама души се поздравяватъ съ езика си, това ще бѫде атавизъмъ. Днесъ е на мода хората да се ржкуватъ. Единъ денъ и ржкуването може да се замѣсти съ другъ поздравъ.

Сега, ще дамъ нѣколко правила, които трѣбва да се спазватъ отъ окултните ученици. Значи, когато се намѣри предъ прага на окултната школа, било като редовенъ, или слушателъ, ученикътъ трѣбва да знае следното:

1). Ако веднѣкъ само се опита да корегира Абсолютното, Божественото, той се отстранява отъ класа.

2). Ако отсѫтствува отъ класъ безъ никакъвъ поводъ, безъ важна, неотложна причина, той се отстранява отъ класа.

Предъ съвестта си и дѣлбоко въ душата си, ученикътъ трѣбва да знае, важни ли сж причините, които сж го задържали да не стиде въ школата. Опредѣлянето важността на причините абсолютно се предоставя на съвестта на ученика. Ученикътъ никога не трѣбва да лъже себе си. Ако се самоизлъгва, той, самъ по себе си, е вънъ отъ класа.

3). Който не изпълнява зададената работа въ школата, той се отстранява отъ класа.

4). Ако двама ученика взаимно се нагрубяватъ, и двамата се отстраняватъ отъ класа. Абсолютно не е позволено на окултните ученици да се сърдятъ, да се каратъ помежду си.

5). Всичко, каквото става и се говори въ класа, трѣбва да бѫде тайна. Който се опита да

изнесе навънъ нѣщо отъ това, което става въ школата, той се отстранява отъ класа. Има нѣща, които не трѣбва да се изнасятъ вънъ отъ школата.

Сега, ще обръна вниманието ви на следното явление въ природата: всички млади издѣнки на дѣрвата, или всички току-що покълнали растения, иматъ стремежъ бѣрзо да растатъ нагоре, на височина. Като достигнатъ най-голѣмата височина, възможна за тѣхъ, тѣ започватъ да растатъ на дебелина. И художникътъ работи по този методъ. Първо той нахвѣрля върху платното общите чѣрти на предмета, т. е. неговата височина, идеята, която се крие въ него, а после поставя сѣнките — широчината, дебелината на предмета. Това показва, че въ първо време човѣкъ трѣбва да схваща общите чѣрти, т. е. важните идеи. Запримѣръ, ако рисувате нѣкой човѣкъ, на кои чѣрти ще спрете вниманието си? Първо ще се спрете върху формата на тѣлото, върху очите, ушите, веждите, носа, челото и устата. Следъ това ще нахвѣрляте сѣнките. Ако върху лицето на човѣка има повече сѣнки, това показва, че той се намира въ голѣмо затруднение. Изобщо, ако фонътъ на човѣшкия образъ е тѣменъ, това говори за неблагоприятните условия, при които живѣе. И наистина, когато човѣкъ прекарва безсънни нощи, около очите му се явяватъ сѣнки.

Едно стъ важните нѣща въ живота на човѣка е сънътъ. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва да спи правилно. Той трѣбва да опредѣли часъ, въ който да си ляга. При това, трѣбва да си постави като задача, щомъ легне, да заспи веднага, или най-много въ продължение на 5—10 минути. Въ това отношение, и вие трѣбва да правите опити, да упражнявате волята си, да видите, можете ли да си легнете въ точно опре-

дѣлния часъ и да заспите въ продължение на 10 минути. Ако можете да заспите въ опредѣленото време, волята ви е сила. Ако мине половинъ часъ или повече и не можете да заспите, волята ви е слаба. При това упражнение ще изпитате силата на волята си. Иначе, ще си правите илюзия, че имате сила воля. Не, волята се изпитва само чрезъ упражнения. За да усилвате волята си, добре е, като лягате вечеръ, да си кажете, че тази вечеръ искате да спите само на дѣсната си страна. Ако сутринътъ се намѣрите на дѣсната страна, волята ви е сила; ако се намѣрите на лѣвата страна, значи, волята ви е слаба. Обаче, това не трѣбва да ви обезсърдчава. Правете опити въ това отношение, докато добиете резултати. Отъ окулно гледище, сънътъ има дѣлбоко предназначение. Когато спите, вие отивате въ астралния свѣтъ на училище. Това, което вечеръ учите, денемъ го прилагате. Ако не спите правилно, и въ астралния свѣтъ не можете да учите добре; щомъ въ астралния свѣтъ учите добре, и на земята ще можете да учите. Следователно, сънътъ е отъ голѣмо значение за човѣка. Когато спи правилно, добре, човѣкъ става бодъръ, съ свежъ умъ, съ прѣсни сили, и каквато работа започне презъ деня, всичко ще му върви добре; обаче, ако ученикътъ не е спалъ добре, той не е работилъ добре и въ астралния свѣтъ, вследствие на което се събужда неразположенъ, уморенъ. И тогава, работата му презъ цѣлия денъ ще биде такава, каквато е била въ астралния свѣтъ. Ето защо, като лягате вечеръ, кажете си: Сега отивамъ въ училището на астралния свѣтъ и желая да свърша добре работата, която ще ми се даде тамъ.

Питамъ: какъ гледате вие на съня? Вие гле-

дате на съня само като на почивка, и затова не можете да намърите онъзи, които искатъ да ви преподаватъ. Въ това отношение, вие сте подобни на онъзи деца, които бѣгатъ отъ училище и отиватъ въ гората да играятъ. Щомъ децата бѣгатъ отъ училището, на кого ще предава учителятъ? Въ такъвъ случай, който ляга да спи съ мисълта, че отива само да си почива, той бѣга отъ училището, отива въ гората и на сутринъта, като се събуди, казва: „Нищо не научихъ.“ Ето защо, легнете ли да спите, кажете си: Отивамъ сега въ училището на астралния свѣтъ, да науча нѣщо ново, което да приложа презъ деня на земята. И въ астралния свѣтъ има разходки, както на земята. На всѣки, който учи добре, се позволява да прави разходки до нѣкой планински връхъ, или до нѣкой хубавъ изворъ, откъдето ще се върне обновенъ, богатъ съ красими впечатления. Следователно, едно отъ важнитѣ правила за ученика е да се научи да спи правилно. Легне ли да спи, въ продължение на 5—10 минути трѣбва да заспаль. Това упражнение е необходимо за усилване на волята. Ако не можете да заспивате въ такова кратко време, тогава ще продължите времето съ нѣколко минути. Най-много въ половинъ до единъ часъ човѣкъ трѣбва да заспи. Ако до единъ часъ не може да заспи, той трѣбва да търси причината за своето безсъние и, като я намѣри, да се поможчи да я премахне.

Сега, ще ви дамъ още едно естествено упражнение — медитация върху джгата. Ще медитирате върху джгата дотогава, докато създадете въ ума си красива картина за нея. Това упражнение може да отнеме на нѣкои една, на други — две, на трети — три години, докато въ ума имъ се създаде тази красива картина, но тѣ трѣбва да

работятъ въ това направление. Нѣкои пъкъ могатъ да успѣятъ въ кратко време — това зависи отъ способността на ученика да се концентрира. Значи, всѣки денъ ще медитирате върху джгата, докато въ ума ви се създаде жива, ясна картина. Ще си я представите такава, каквато сте я виждали въ природата, съ всичкитѣ ѝ цвѣтове. Това упражнение ще послужи като стимулъ за развиване на въображението въ васъ. За окултния ученикъ въображението е необходимо, понеже то е майка на идеите. Когато медитирате върху джгата, ето какви картини можете да си представите: на западъ — слънцето, на изтокъ — черенъ, тъменъ облакъ, а джгата — отъ северъ къмъ югъ, следъ ситень, пролѣтенъ дъждъ. Или, на изтокъ е ясно, а джгата се явява на западъ. Изобщо, каквито положения да заема въ ума ви, единъ денъ джгата трѣбва да изгрѣе въ душата ви така, както изгрѣва въ природата. Като медитирате по 5—10 минути на денъ върху джгата, ще видите, какъ незабелязано, естествено въ ума ви ще се яви образа на джгата. Като медитирате, ще затваряте очитѣ си, да виждате образа на джгата ясно, картиенно. Въ първо време, като си я представите умствено, тя нѣма да бѫде ясна, но следъ време ще изпъкне добре, и то такава, каквато е въ природата — жива, реална. Най-доброто време за медитация е сутринъ, или при всѣко добро разположение на духа. За резултата на упражнението не мислете. Каквъто и да бѫде резултатътъ, все ще спечелите нѣщо, но нѣма да загубите. Освенъ сутринъ, можете да медитирате преди обѣдъ, нѣколко часа следъ ядене и вечеръ, преди лягане. Всѣки е свободенъ да избере онова време, което е най-добро за него. Добре е да нарисувате джгата, винаги да я имате предъ себе си. Още по-добре е да наблю-

давате джгата следъ всъки дъждъ, да запомните обстановката, условията, при които се е явила. Джгата ще внесе въ ума ви новъ елементъ.

Ще ви дамъ още едно правило, което ще прилагате противъ гнѣва, противъ дразненето. Щомъ се разгнѣвите, изпѣйте упражнението „do, mi, sol, do“ (горно „do“) — десетъ пъти. Прилагайте това правило, да видите, какъ музиката тонира. Не само учениците, но и учителите трѣбва да си служатъ съ музиката, като методъ за тониране. Когато учителятъ по музика се разгнѣви, той забравя да приложи това правило, но удря учениците си по главата съ лжка. Не, щомъ учителятъ се разсърди нѣщо, нека вземе лжка и започне съ него да свири упражнението „do, mi, sol, do“. По този начинъ той ще свърши работата си по-добре, отколкото да удря учениците съ лжка. При повече свободно време ще ви говоря за значението на тия четири тона.

И тъй, като главно нѣщо въ вашия ученически животъ ще бѫде желанието ви да се хармонизирате. Това трѣбва да стане естествено, а не пресилено. Да се хармонизирате, това не подразбира всички да застанете на единъ и сѫщъ уровень. Това би значило всички да бѫдете еднообразни, а споредъ мене, еднообразието е зло, разнообразието — добро. Всички трѣбва да се стремите къмъ разнообразие. Разнообразието е качество на Духътъ, тамъ всъкога има разнообразие. Разнообразието е изобилие, богатство, а еднообразието — недоимъкъ, сиромашия. Отъ окултно гледище, неприятностите говорятъ за еднообразие въ живота. За да освободи човѣка отъ това еднообразие, невидимиятъ свѣтъ е допусналъ злото въ свѣта. Злото създава разнообразието въ живота. Значи, всички страдания, мѫчнотии,

спѣнки, показватъ, че животътъ на човѣка е еднообразенъ. Но всичко това е необходимо, за да внесе въ човѣка разнообразие. Разнообразието пъкъ е богатство, необходимо за развиваене на човѣшкия духъ. Въ това отношение, страданията, мѫчнотите сѫ преходни състояния, преходни гами въ живота на човѣка.

Едно отъ правилата гласѣше: „Който се опитва да корегира Абсолютното, Божественото начало, той не може да бѫде ученикъ“. Това значи: не корегирайте природата въ себе си! Който се е опитвалъ да корегира природата, той всъкога е свѣршвалъ фатално. Нѣма изключение въ това правило. Ако не вѣрвате, направете следния опитъ и ще се убедите въ истинността на моите думи. Започнете да храните нѣкакъ тревопасни животни съ месна храна, и въ скоро време ще видите последствията отъ промѣната на храната. Значи, вие сте направили опитъ да корегирате природата на тия животни. Споредъ мене, злото е месоядство, а доброто — плодоядство, но не вегетарианство. И затова, когато отъ астралния свѣтъ искатъ да покажатъ, че постъпките ви не сѫ прави, ще ви представятъ сънъ, че ядете месо. Значи, когато на сънъ ядете месо, това показва, че вървите по неестественъ пътъ.

И тъй, когато говоря за човѣка, азъ подразбивамъ духовното, разумното начало въ него, което показва, че въ човѣшкото тѣло живѣятъ едновременно две сѫщества. Животътъ на тия две сѫщества не вѣрви въ една посока, вследствие на което между тѣхъ винаги се явява борба. Тази борба се дѣлжи на факта, че едини отъ клетките, които съставятъ храната на човѣшкия организъмъ, сѫ месоядни, а други — растителни. Месо-

яднитѣ клетки сѫ били такива отъ хиляди години насамъ, и днесъ, и да желае човѣкъ да стане вегетарианецъ, тия клетки му се противопоставятъ. Ако не се достави съответна храна, месояднитѣ клетки се самоизяждатъ. Клетките на бѣлите кръвни тѣлца, напримѣръ, водятъ борба помежду си и се самоизяждатъ едни—други. Значи, войната сѫществува още въ самия организъмъ на човѣка. Вследствие на тази война, човѣкъ е вегетарианецъ по идея само. Вжtre въ него, обаче, клетките се самоизяждатъ. Ето защо, за да станете нѣкога плодоядци, още сега трѣбва да поставите въ ума си идеята да се храните съ плодове. Тази идея ще работи въ ума ви години наредъ, докато единъ денъ, незабелязано за самите васъ, ще видите, че сте готови да се храните съ най-чистата засега храна—съ плодове. Що се отнася до вегетарианството, въ пъленъ смисълъ на думата, въ всички свѣтове — физически, сърденчени и умственъ — това е въпросъ на вѣковетѣ.

Правилата, които ви дадохъ днесъ, ще напишете на чисто, за да ви служатъ като ржковидно начало въ живота. По-нататъкъ, ще говоря подробно върху всѣко едно отъ дадените правила.

Сега, като влизамъ въ класъ, азъ ще ви поздравявамъ съ мотото: „Безъ страхъ!“ Вие ще отговаряте: „Безъ тѣмнina!“

И тѣй, азъ искамъ отъ всички, да се самоопредѣлите, готови ли сте редовно да посещавате класа, за да не се разколебавате после. Засега сѫ достатъчни 50 ученика въ класа. Следъ като се самоопредѣлите, тогава ще ви се даде вжтрешия смисълъ на формулата: „Fir-für-fen tao bi aumep.“ За онзи, който не се е самоопредѣлилъ, тази формула е опасна. Първите думи „fir-für-fen“

изчистватъ, а думата „tao“ съгражда. Сѫщото значение имать и останалитѣ думи отъ формулата. Но първо човѣкъ трѣбва да мине презъ чистене, а после вече може да гради. Последнитѣ думи сѫ силни, защото, дето има градежъ, тамъ всѣкога се изисква сила.

Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които сте влѣзли въ класа, да не се страхувате, че нѣмате време да посещавате, или че много време ще ви отнеме. Не, за този класъ се изисква малко време, и то само онова, което не знаете, какъ да употребите. Ето, и въ Мойсеевия законъ е казано: „Шестъ дена работи за себе си, а седмиця само посвети за Бога!“

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да спазвате правилото за съня. Сънътъ ще реши много отъ въпросите на вашия животъ. Засега седемъ часа сънъ сѫ необходими за васъ. И петъ часа сънъ могатъ да ви задоволятъ, но при условие да спите непробудно, безъ да се обрѣщате на една, или друга страна. Най-здраво е човѣкъ да си ляга въ 10 ч. в., но това не може да се вземе като правило. Ако нѣкой има особено важна работа, той може да си легне и въ 11 или 12 ч., но трѣбва да заспи въ продължение на 5-10 минути. Когато нѣкой остане да работи следъ 10 ч. в., сънътъ се изгубва. Сънътъ ще се яви отново едва следъ 12 ч. в. И тогава, човѣкъ трѣбва веднага да си легне, да не се разсъни. Колкото по-рано ляга човѣкъ, толкова по-добре за него. Защо? Които рано лягатъ, тѣ поглъщатъ всичката събрана прана, т. е. жизнената енергия въ атмосферата. Които късно лягатъ, мжно заспиватъ, защото за тѣхъ нѣма вече нужното количество прана за организъма имъ. Тѣ трѣбва да почакатъ известно време,

да се събудятъ ония, които сѫ легнали вече, и тогава ще имъ дойде сънъ. Затова, именно, богатитѣ заспиватъ едва къмъ 4 ч. с., когато беднитѣ отиватъ на работа. Къмъ 4 ч. с. въ атмосферата се образува ново количество прана, отъ което богатитѣ ще се ползватъ. Следователно, ако можете да си създадете навикъ да лягате рано, вие ще можете да доставите на организма си нужното количество прана. По-късно отъ 12 ч. в. не лягайте. Ако се усътите изморени, вечеряйте рано и въ 8 ч. най-късно си легнете, да набавите повече енергия, отъ която организъмътъ ви се нуждае. Ако имате енергия въ запасъ, можете да си легнете и по-късно. Изобщо, часоветѣ, опредѣлени за лягане сѫ 8, 10 или 12.

Ние започнахме лекцията съ тайна молитва. Какво означава тайната молитва? Тя означава затваряне жиците на телефона, свързанъ съ свѣта. Когато се моли тайно, въ себе си, човѣкъ трѣбва да вземе свободно положение, да прекъсне всѣ-каква връзка съ свѣта, да стане глухъ за всѣ-къвъ шумъ, за всички звуци вънъ и вътре въ него. Молишъ ли се тайно, затвори всички ключове, всички съобщения съ свѣта, за да не те смущава. И при това положение, остани самъ, въ размишление. Медитация и тайна молитва не е едно и сѫщо нѣщо. Тѣ се различаватъ. Обаче, вие сами трѣбва да намѣрите тази разлика. Тайната молитва подразбира повдигане на ума на човѣка къмъ Бога. Съ други думи: тайната молитва подразбира отправяне погледа на човѣка къмъ слънцето — източникътъ на живота. Най-красивата молитва се заключава въ това, човѣкъ да помисли за Бога, като източникъ на живота.

Сега не ви остава нищо друго, освенъ да

размишлявате върху въпросите, които засегнахъ въ тази лекция, да правите опити за усилване на волята си, за да станете господари на себе си.

Т. М.

*

3. Лекция отъ Учителя, държана на
8 мартъ, 1922 г. София.

КАЧЕСТВА И ПРОЯВА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Мѣстото на волята.“

За следния путь ще извадите резюме отъ тази тема. Азъ пъкъ ще говоря научно, отъ френологично гледище, какво представя волята. Въ темитѣ вие разгледахте въпроса за волята психологически.

За следния путь нека трима души отъ васъ да напишатъ нѣщо за произхода на бѣлия цвѣтъ. Разгледайте този въпросъ отъ естествено гледище, както е въ природата. Азъ ще ви наведа на идеята, какво представя бѣлия цвѣтъ. Допуснете, че на бѣло платно отваряте дупка. Какво виждате отдалечъ? Отдалечъ дупката изглежда като черно петно. Значи, всѣко нѣщо, което не се освѣтава, изглежда черно, тъмно. И обратно: ако върху черно платно направите дупка и я освѣтите, тя ще изглежда като свѣтло, бѣло петно. На какво може да се уподоби бѣлата плошъ? Старитѣ схоластици сѫ уподобявали човѣшкия умъ на бѣла хартия, върху която може да се пише.

Сега, ще разгледаме качествата и проявата на волята. Волята се проявява въ три свѣта: въ умствения, въ сърдечния, т. е. въ свѣта на чувствата и желанията, или въ астралния свѣтъ и въ физическия свѣтъ. Волята подразбира процесъ на ограничаване. Представете си единъ богатъ, но разочарованъ човѣкъ, който харчи годишно стотици хиляди лева и все не му достигатъ. Обръща се къмъ приятели, оттукъ-оттамъ иска пари, но всички

отказватъ да му дадатъ. Най-после той решава да съкрати по нѣкаквъ начинъ бюджета си. Какъ ще постигне това? Ще се обрнє къмъ себе си, тамъ ще намѣри срѣдства, методи да си въздействува. Ще започне малко да яде и пие, скромно да се облича и т. н. Това той може да постигне само съ приложение на волята си. Значи, чрезъ приложение на волята си, човѣкъ може да се смалява и увеличава, т. е. съкращава и разширява. Първиятъ процесъ, съ който волята започва, е ограничаването. Безъ ограничаване волята не може да се прояви. Преди всичко, волята разбира строго опредѣлено движение въ съзнанието, т. е. наклонъ въ съзнанието. Следователно, докато нѣщата не се ограничаватъ, нѣма да има никаквъ наклонъ, никакво движение. Щомъ се ограничава въ тѣсна плошъ, и движението ще дойде. Обаче, отъ френологическо гледище, всички хора нѣматъ еднакво развита воля. Ето защо, човѣкъ трѣбва да познава признацитетъ на волята, да знае, коя воля е силна, и коя — слаба. Освенъ това, той трѣбва да знае, коя воля е култивирана, т. е. възпитана, разработена, и коя — проста, т. е. естествена.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трѣбва да знаете признацитетъ на волята. Както всѣко нѣщо, така и волята има свои признаци. За пръимѣръ, можете ли да очаквате нѣкаква философска мисъл отъ човѣкъ, челото на когото е само два см. широко? Челото на човѣка трѣбва да е най-малко четири см. широко, за да можеда мисли. Като знаете това, много отъ илюзиите въ живота ви ще изчезнатъ. Ако живѣете съ илюзии, съ заблуждения, а се занимавате съ окултните науки, вие ще се натъкнете на редъ опасности. Защо? Ако нѣкой мисли, че е гениаленъ, окултизъмътъ

ще му докаже, че не е такъвъ, и той ще се обезсърдчи. Ученикътъ тръбва да знае, че гениалното въ него е въ зародищъ, като зародиша въ семката, и тръбва да мине време, докато израсте, докато се развие и прояви. Значи, има гении, които едва сж въ процеса на растенето си; има гении, които сж вече израснали. Тъй щото, кажете ли за нѣкакъ човѣкъ, че е гениаленъ, това значи, че той е израсналъ и се е проявилъ вече. Въ проститѣ, въ неукитъ хора гениалното е въ зародищъ. Много време се изисква, докато гениалното въ тѣхъ се прояви. Изобщо, на всѣки сто години се ражда по единъ гений въ свѣта. На всѣки хиляди години се ражда по единъ светия. На всѣки две хиляди години се ражда по единъ Великъ Учителъ. Всѣка година се ражда по единъ талантливъ човѣкъ. Всѣки денъ се ражда по единъ обикновенъ човѣкъ. Всѣки часъ се ражда по единъ глупавъ човѣкъ.

Тъй щото, който бѣрза, който иска да придобива нѣшата съ бѣрзината на часоветѣ, той спада къмъ глупавите хора. Който брои часоветѣ, когато се учи за Бога, той е глупавъ човѣкъ. Който брои днитѣ, той пъкъ се отнася къмъ обикновенитѣ хора. Значи, обикновенитѣ хора се раждатъ при обикновени условия. Изобщо, хората тръбва да работятъ, да развиватъ волята си. За тази целъ тръбва да иматъ известни методи, известни норми. Споредъ разбиранията на хората въ свѣта, само онзи има силна воля, който е физически силенъ и може да се справи съ мъжнотоитѣ въ живота. Като срещнете такъвъ човѣкъ, той веднага вади сабята си. Съ това той иска да покаже, че е човѣкъ съ силна воля, лесно се справя съ мъжнотоитѣ въ живота. Когато писателътъ хване перото, той проявява волята си. Това показва, че и той може да работи. Като отвори касата си, тър-

говецътъ проявява волята си. Паритѣ сж стимулъ въ живота на хората. Като отвори торбата си съ хлѣба, бедниятъ сжъцо тѣй проявява волята си. Като отвори книгата си и започне да чете, ученикътъ проявява волята си. Като влѣзе въ лабораторията, химикътъ проявява волята си. Значи, различни сж стимулитѣ въ живота, които подтикватъ волята да се прояви. Ето защо, когато погледне главата си, човѣкъ тръбва да се изпълни съ вѣра, да не се обезсърдчава, да знае, че има нѣщо, на което може да разчита. Той тръбва да се почувствува смѣлъ, решителенъ, като военниятъ, който, като бутне сабята си, уповава на нейната здравина, вижда, че може да работи съ нея.

Преди всичко, вие тръбва да имате вѣра въ себе си, въ вашия умъ, да знаете, че можете да работите съ него. После, вие тръбва да вѣрвате въ сърцето си, като емблемъ на вашите чувства, да вѣрвате, че то може да издържа на всички мъжнотии и страдания. Най-после, вие тръбва да вѣрвате и въ стомаха си, да знаете, че той може да обработи храната, която му се дава, и да внесе необходимото за цѣния организъмъ. Сжъцо така вие тръбва да имате вѣра въ ржцетѣ и краката си, да знаете, че съ тѣхъ ще можете да работите и да ходите, дето искате. Главата, сърцето, стомахътъ, ржцетѣ и краката представляватъ талисманъ въ живота на човѣка, на който той може да разчита. Главата може разумно да решава всички въпроси. Ето защо, човѣкъ тръбва да пази мозъка си, да не се демагнетизира. При голѣми сътресения, мозъкътъ може да изгуби силитѣ си. Причинитѣ за тѣзи сътресения могатъ да бѫдатъ отъ умственъ, отъ сърдеченъ или отъ физически характеръ. Такъвъ примѣръ имаме съ единъ руски цигуларь, който, като слушалъ единъ знаменитъ цигуларь

да свири, вместо да се импулсира повече, той се обезсърдчилъ. Това показва, че високите плавнински върхове тръбва да стоят далечъ отъ градоветъ, да не хвърлятъ сънка. Съ други думи казано: голъмтъ авторитети, великиятъ хора тръбва да стоят далечъ отъ обикновените хора, за да не ги засънчатъ, да не ги спъватъ. Човѣкъ може да уповава на известенъ авторитетъ, да се импулсира отъ него; той тръбва да събужда мисълта му, като сѫщевременно не го ограничава. Ако въ присъствието на нѣкой ученъ не мислите свободно, този ученъ не може да бѫде авторитетъ за васъ. Само Богъ може да бѫде истински авторитетъ за хората. Въпрѣки това, Той така се е скрилъ, че нийде не може да се намѣри. Отъ памти-вѣка хората Го търсятъ, и все още не могатъ да Го намѣрятъ.

Сега, ако ви запитатъ, де е мястото на волята въ тѣлото, какво ще отговорите? Както знаете, че мозъкътъ въ главата е място на мисълта, а дробоветъ и сърцето — място на чувствата, така тръбва да знаете и мястото на волята въ тѣлото. Колкото повече чувствува човѣкъ, толкова повече той се разширява. Забелязано е, че когато човѣкъ е скърбенъ, той въздиша дълбоко. Значи, въ дробоветъ се крие чувствителността на човѣка. Ето защо, за да се уравновеси скръбта, човѣкъ тръбва дълбоко да диша. Реакциитъ и спънкитъ ставатъ въ стомаха. Волята на човѣка се изразява въ ръцетъ, въ краката, въ езика, въ очите, въ ушите на човѣка. Изобщо, сътивата сѫ място на волята. Чрезъ тѣхъ тя се проявява и действува. Въ художника, напримѣръ, волята се изразява чрезъ четката. Въ оратора волята се изразява чрезъ първо чрезъ мисълта, а после чрезъ езика. Значи, волята може да влѣзе въ всѣки удъ на чо-

вѣка и оттамъ да го направлява. Въ това отношение, волята е външната страна, т. е. проявената, обективната страна на Битието.

И тъй, всѣки външенъ удъ въ човѣшкия организъмъ има огношение къмъ службите, или къмъ функциите, които вътрешно се изпълняватъ. Напримѣръ, целото е изразъ на мисълта; носътъ — на чувствата; брадата — на волята. Сѫщото разпределение на функциите е отбелязано и на пръстите на човѣшката ръка: първата фаланга на палеца е изразъ на волята; втората — на човѣшкия умъ, а третата — на чувствата. Забелязано е, че когато волята започне да отслабва, човѣкъ свива ръжката си на юмрукъ, т. е. скрива палеца си между другите пръсти. Когато нѣкой започне да обезумява, той държи пръстите на ръцетъ си отворени. Който държи палеца си всѣкога отгоре, надъ юмрука, той е човѣкъ съ воля. Юмрукътъ на човѣка прилича на чукъ, съ който той може да работи. Ето защо, всѣки човѣкъ тръбва да наблюдава, да не крие палеца между другите пръсти. Почекне ли да крие палеца си, той се демагнетизира. Следователно, дръжте палеца си винаги надъ юмрука, надъ другите пръсти. Тогава, именно, въ главата се събуждатъ центрове, които сѫ въ връзка съ палеца. Палеца съ е най-важниятъ пръстъ въ човѣшката ръка. Той изпъква навсѣкъде. Безъ палеца и другите пръсти нѣмагъ смисълъ. Съ палеца всички пръсти се осмислятъ. Вие тръбва да работите върху формата на палеца си. Щомъ формата на палеца е красива, ще можете да въздействувате добре и върху волята си. Когато изучавате патологическите прояви на човѣшката воля, ще забележите, че първата фаланга на палеца въ престъпниците е малка и топчеста. Тѣзи хора днесъ може да не сѫ престъпници, но носятъ сле-

дитъ на своите престъпления от минали животи. Когато волята въ човѣка се развива правилно, първата фаланга на палеца расте; когато умътъ се развива правилно, втората фаланга расте. Въ това отношение, палецът на човѣка е барометъръ, по който може да се сѫди за развитието на неговата воля. Казвате: Може ли въ единъ животъ да порасне палеца на човѣка? — Може, разбира се. Ако въ единъ животъ палецът е порасналъ съ половинъ милиметъръ, човѣкъ е постигналъ много нещо. Ако работите съзнателно, само въ нѣколко години можете да забележите, че носът или палецът се е продължилъ. Ако първата фаланга на палеца е много дѣлга, такъвъ човѣкъ е своенравенъ. Обикновено, втората фаланга на палеца трѣба да бѫде по-дѣлга отъ първата. Това показва, че умътъ трѣба да взима надмошне надъ волята. Сѫщо така и третата фаланга, областта на чувствата, трѣба да бѫде широка. Волята представя физическата страна въ човѣка. Ако волята въ нѣкой човѣкъ преодолява, той минава за упоритъ, за своенравенъ. Като намисли нещо, правокриво, той не отстѫпва, непременно ще го направи. Въ този човѣкъ гордостъта взима надмошне. Той мисли, че не може да прави погрѣшки. Какже ли веднъжъ нещо, то е право. Обикновено, интелигентнитѣ, ученитѣ хора сѫ сбѫдничави, а прости тѣ — упорити. Човѣкъ може да изпитва и да калява волята си въ малкитѣ работи. Запримѣръ, какжете си, че искате да станете утре точно въ четири часа и вижте, доколко ще успѣете. Ако кажете, че ще станете въ четири ч. с., веднага изкушението ще дойде, и вие ще си кажете: Кой ще става толкова рано, въ такъвъ студъ? Вънъ е много студено, и азъ мога да се простудя. Не, кажешъ ли веднъжъ, че ще станешъ въ четири ч. с., ще ста-

нешъ, набързо ще се облѣчешъ и ще се разходишъ изъ стаята. При това положение, нѣма никаква опасност отъ простуда.

Много окултни ученици не успѣватъ, защото не могатъ да се концентриратъ. Когато се концентрира, мисълта на ученика трѣба да минава безпрепятствено отъ едно състояние въ друго. Който не може да се концентрира, той заспива, и съзнанието му слиза въ по-низка областъ. Въ това слиزانе се прекъсватъ картинитѣ, които човѣкъ билъ да види. Това заспиване се дѣлжи на сѫщества, които иматъ за цель да приспиватъ хората, за да ги лишатъ отъ възможността да видятъ повече неща. Като знаятъ това, хората трѣба да се борятъ, да не заспиватъ. Щомъ започнатъ да се концентриратъ, повечето хора заспиватъ, защото иматъ много неприятели, които съзнателно ги спѣватъ, замъгляватъ съзнанието имъ, и тѣ слизатъ по-долу, отколкото сѫ били. Като имъ внушаватъ мисли, тѣ започватъ да заспиватъ и падатъ въ тѣхни рѣце. Следователно, никакво заспиване не се позволява на онзи, който иска да се концентрира. Той трѣба да бѫде тихъ и спокоенъ, да не мисли за резултатитѣ. Природата обича настойчивостъ, постоянство, а не своенравие. Не мислете, че можете да подчините природата на себе си. Това е невъзможно! Ако хората се хармонизиратъ съ природата и пристѫпватъ къмъ нея съ искреностъ и постоянство, тя дава това, което имъ е нужно. Бѫдете като ученика, който настоява предъ учителя си, който учи и е готовъ на всички жертви. Щомъ ученикътъ постоянно, и учителътъ е готовъ да даде. И природата постѫпва по сѫщия начинъ. Като види, че хората сѫ готови на всички жертви, и тя има разположение да дава. Ако хората сѫ своенравни, и тя ги лишава отъ

всичко онова, което тъй искатъ отъ нея. Следователно, воля има само онзи, който, следъ като на едно добро негово желание му откажатъ 99 пъти, той пакъ постостоянствува. И най-после, на стотния пътъ неговата воля ще надвие.

Сега, въ този животъ, кармически, вие имате редъ препятствия, които тръбва да преодолѣете. Едни отъ васть иматъ по-голѣми препятствия, други — по-малки, но съ силата на волята тъй ще могатъ, по-лесно или по-мѣжно, да ги преодолѣятъ. Като дойдатъ до известно положение, нѣкои се обезсърдчаватъ и се отказватъ по-нататъкъ да работятъ. Тъй се оправдаватъ, че сѫ млади още, че тръбва да си поживѣятъ малко; единъ день, като останатъ, тогава ще помислятъ за тази работа. Ако и тогава не успѣятъ, ще отложатъ за другъ нѣкой животъ. Не, пристижнете къмъ работа още сега, безъ никакво отлагане. Ако отложите работата за бѫдеще, ще се натъкнете на сѫщия законъ. Започнете да работите съзнателно, съ ограничаване, а не съ измѣжване. Освободете се отъ всичко онова, което ви спъва въ живота. Работете за придобиване на онова, което ви липства.

И тъй, като работите върху волята си, ще се справите първо съ физический човѣкъ, съ тѣлото си; после, съ чувствата си и на трето място — съ мислите си. Въ тази посока, именно, тръбва да отправите волята си. Само по този начинъ ще можете да пресъздадете тѣлото си, да внесете въ него онѣзи елементи, които ще му предадатъ по-голѣма бодростъ и издѣржливостъ; само по този начинъ ще внесете въ тѣлото си такива елементи, които ще предадатъ по-голѣма издѣржливостъ на чувствата и по-голѣма сила на мислите.

Всички, които влизате въ този класъ, добре е да си опредѣлите презъ 24-тъ часа на деноно-

щието два положителни часа за работа. Единиятъ часъ може да е сутринъ, а другиятъ — вечеръ. Презъ тѣзи два часа изпратете си по едно добро желание за усилване на волята си. Засега, достатъчно е да изберете тия два часа само презъ единъ день отъ седмицата, който день обичате. И тогава, като ставате сутринъ и преди да си лягате вечеръ, застанете тихо и спокойно въ себе си, съ добро разположение на духа и пожелайте всѣки за себе си нѣщо добро. После, къмъ всѣки единого отъ класа изпратете по една добра мисъль. Успѣхътъ въ тази работа ще зависи отъ разположението на вашето сърце и на вашия умъ. Безъ разположение нищо не става. Тъй щото, презъ тѣзи два часа вие ще изпращате добри мисли къмъ единого отъ класа ви, да направите единъ малъкъ опитъ. Ще започнете отъ малките опити и постепенно ще отивате къмъ голѣмите. Ако ученикътъ не може да напише първата буква на азбуката, следъ нея втора, трета, които въследствие да съчетава въ слогове и думи, той по никой начинъ не би могълъ да състави едно изречение.

Сѫщото ще направите и вие съ съучениците си отъ вашия класъ. Ще си представите всѣки единого лично, ще прекарате образа му въ съзнанието си, и по този начинъ, съ добрата си мисъль, ще се свържете съ него. Ще се спрете върху всѣкиго въ мисъльта си така, както вечеръ или сутринъ поливате цвѣтятата. Когато поливате градината си, вие взимате лѣйка и тръгвате последователно, отъ едно цвѣто къмъ друго, да ги поливате. Обаче, въ окултната наука не се позволява да поливате цвѣтятата съ мѣркучъ. По-лесно е да поливате цвѣтятата съ мѣркучъ, но резултатътъ не сѫ добри. А тъй, съ лѣйка, да ходите отъ едно

цвѣте на друго, е по-бавно, повече време се губи, но резултатите сѫ отлични. Тъй щото, за всѣки ученикъ ще употребите по десетъ секунди, най-много до половинъ минута. Ако употребите за всѣкиго по една минута, ще се уморите. Опитът трѣбва да бѫде направенъ съ разположение, безъ никаква умора. Доброто, което пожелаете за себе си, ще изпратите и къмъ другитѣ. По този начинъ ще поляризирате волята си. Като се упражните въ концентриране на мисълта си, можете да правите този опитъ и по-дълго време, като давате за всѣки единъ по две, три, до петъ минути — кой колкото може. Обаче, да не се яви у васъ нетърпение, желание чистъ по-скоро да свършите опита; занимавайте се съ всѣкиго не повече отъ десетъ секунди.

Сега, кой день бихте избрали за упражнението? (— Четвъртъкъ). Значи, утре сутринъта, отъ 5—6 ч. и вечеръта отъ 11—12 ч. ще направите упражнението. Докато не свършите упражнението, нѣма да си лягате. Ще бѫдете бодри, за да го изпълните добре. Засега ще обещаете, че ще направите упражнението само за дадената седмица. После, ще обещаете, че ще го правите четири седмици наредъ, а следъ това и цѣла година. Правилно е да се започва отъ малкото и да се отива къмъ голѣмото. Нѣкой дава обещание да направи нѣщо за цѣлъ животъ, но после нищо не изпълнява. (— Каква мисълъ да изпратимъ?) — Каквато желаете и за себе си. Презъ времето, когато се концентрирате, ще бѫдете тихи и спокойни, мисълта сама по себе си ще дойде. Каквато мисълъ дойде въ ума ви, ще си я запишете. Мисълта ще бѫде кратка и ясна. Вие може да не изкажете мисълта си добре — това нищо не значи. Важно е желанието ви да е правилно. Когато детето иска

да рисува, желанието му е правилно, но формата още не е правилна. Единъ день и формата ще бѫде правилна.

Когато проектирате мисълта си, изговаряйте следното изречение: „Безъ страхъ въ Любовта безгранична!“ Това изречение ще ви послужи като методъ за ограждане.

Т. м.

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на
15 мартъ, 1922 г. София.

СТАРЪ И НОВЪ ЖИВОТЪ.

Т. м.

Сега, вие искате да знаете, за какво да се молите. Да се задава такъвъ въпросъ, то е все едно да се запитва, кои сѫ отличителните качества, напримѣръ, на вѣрващия, на слушателя и на ученика. Отличителното качество на вѣрващия е вѣрата; на слушателя — слушането, а на ученика — учението. Следователно, ученикът се моли за учението си.

Прочетоха се работите за волята и за бѣлия цвѣтъ.

За следния път пишете върху темата: „Отличителните чѣрти на доброто и злото.“ Ще пишете най-сѫщественото върху доброто и злото, както ги схващате.

Какъ направихте упражнението, което бѣхъ ви даль миналата седмица? Можахте ли всички да станете на време? Всѣки трѣбаше да си внуши, да стане на време. Всички задачи и упражнения, които се даватъ въ окултните школи, трѣбва да се изпълняватъ съзнателно, а не механически. Самите задачи и упражнения иматъ за цель да подигнатъ съзнанието на ученика. При това, тѣ трѣбва да се изпълняватъ съ любовъ. Ако не работи съ закона на любовта, ученикът нищо не може да постигне. Той ще има обикновени опитности и обикновени постижения, каквито се постигатъ при обикновените школи. Ако любовта е въ душата ви, вие ще можете да станете на време и ще изпитате голѣма радост въ себе си. Ако любовта не присъствува въ душата ви, вие ще се

колебаете, ще мислите, да станете, или не, какво ли е времето вънъ и т. н. Презъ това време ще дойдатъ изкушенията, и трѣбва да мине дълго време, докато се справите съ тѣхъ. Изкушенията, колебанията, съмненията сѫ бурени въ астралния свѣтъ. Следователно, когато въ окултните школи се даватъ упражнения или задачи, едновременно съ живота се събуждатъ и бурени, които започватъ да растатъ и да се развиватъ. Въ този смисълъ, буренитъ представлятъ голѣма опасност за развитието на нѣкои добри чѣрти, на нѣкои добродетели въ душата на ученика.

За изяснение на тази мисълъ, ще си послужа съ следната аналогия. Представете си, че близо до коренитъ на нѣкой голѣмъ джбъ посадите едно малко цвѣте или растение. Какъ мислите, добре ли ще се развива това цвѣте? Цвѣтето нѣма да се развива добре. Защо това цвѣте не ще може да вирѣе? Въ скоро време това цвѣте ще заглъхне, защото джбътъ ще поглъща всички хранителни сокове отъ земята, както и свѣтлината на слънцето, тѣй щото, почти нищо нѣма да остане за цвѣтенцето. Следователно, вие трѣбва да имате предъ видъ, че стариятъ човѣкъ, който живѣе у васъ, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представляватъ голѣмо дѣрво, подобно на джба. И ако вие не се отдалечите отъ коренитъ на това дѣрво, каквато работа и да започвате, нѣма да успѣвате. Защо? Това дѣрво ще изсмуква соковетъ на вашия животъ. Окултистите наричатъ тоа дѣрво „дѣрво за познаване доброто и злото.“ Ето защо, човѣкъ трѣбва да стои далечъ отъ това дѣрво, за да може свободно и правилно да се развива. Това значи да ликвидира човѣкъ съ своята карма. Кармата е дѣрво, което има свои нужди и желания:

да расте и да се развива. Това дърво, което представлява миналия живот във човѣка, трѣба да се изкорени, да се замѣsti съ ново. Който се е опитвалъ да корени това дърво, той е разбралъ, какво значи да изтръгва дяволския нокътъ отъ себе си. Рече ли да го изтръгне, вижда, колко много боли. Като види, че боли, той започва да го рѣже. Не, боли—не боли, този нокътъ трѣба да се изтегли, да се изтръгне съ корень. Въ това седи спасението на човѣка. Нѣкой започва да тегли този нокътъ, но като го заболи много, той го оставя. По този начинъ той си създава по-голѣми болки. Който иска да бѫде ученикъ, той трѣба да изтегли този нокътъ изведнъжъ.

Казвамъ: ако не можете да изкорените това дърво въ вашия животъ, поне отдалечете се отъ него. И тогава, посадете новия животъ, новитѣ идеи, новитѣ мисли далечъ отъ старитѣ. Значи, безъ да искате, едновременно ще водите и двата живота. При това положение, забелязвате, какъ, въ дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте наклоненъ къмъ проява на красивото, на великото въ себе си, готови сте да говорите истината; и обратно, въ дни на разположение, и вие сами не усещате, какъ езикътъ ви се подхлъзва, и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни отъ себе си и се чудите, какъ се подадохте на известно изкушение. Това става и съ млади, и съ стари — съ всички хора. Туй се дължи на стария животъ въ хората.

Като се говори на хората за Истината, тѣ казватъ: Истината е неприложима въ живота. Това показва, че Божествениятъ животъ изисква напреднали души. Съвремененитѣ хора не могатъ да служатъ на Божията Истина, понеже сѫ останали

назадъ въ развитието си. За това е много спомогнала черната ложа, която, съ редъ религиозни системи, е успѣла да спре развитието на човѣшкитѣ души. Обаче, споредъ мене, по-лесно е да се живѣе за Истината, отколкото за свѣта; по-лесно е да се служи на Бога, отколкото на свѣта. Мнозина намиратъ, че е по-лесно да се живѣе за свѣта, отколкото за Бога. Защо мислятъ така? Тѣ мислятъ по този начинъ, защото свѣтътъ изисква своето съ сила и го налага съ сила, когато Божествената Истина изисква своето по любовь, доброволно. И както виждате, насилието въздействува по-силно върху хората. Тѣ вършатъ и доброто, и злото чрезъ насилие, но този методъ е времененъ, а резултатитѣ му сѫ безплодни, тѣ носятъ редъ страдания и нещастия на хората. Понеже хората не сѫ научени да работятъ отъ любовь, доброволно, ще видите, че много окултни ученици, следъ като сѫ били въ школата нѣколко години, единъ денъ излизатъ отъ нея, подъ предлогъ, че тази наука не е за тѣхъ. Единъ индуистъ отива въ Франция, дето образува окултна школа. Въ първо време се записали въ нея 500 души ученици, все благородни французи, но следъ като имъ били изложени правила, които школата изисквала, до края на годината останали само петъ ученика, по единъ на стотѣ. Защо напуснали толкова много ученици? Понеже индуската школа изисква постоянство, усилие и трудъ. И до днесъ още мнозина се стремятъ къмъ изтоха, къмъ индускитѣ системи. Обаче, едно трѣба да се знае, че много отъ индускитѣ правила и методи не отговарятъ на тия на живата, разумна природа. Запримѣръ, ако на западъ се приложи науката за дишането, която индуситѣ прилагатъ, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи сѫ добити при

слизането на човѣчество, т. е. по закона на инволюцията. А понеже бѣлата рѣса започва своето развитие по закона на еволюцията, т. е. по пътя на възкачването, тия системи трѣбва да се видоизмѣнятъ.

За изяснение, ще приведа една една мисъль отъ индуската философия. Индуистѣ, напримѣръ, казватъ: Безъ учитель не може, т. е. безъ учитель нѣма развитие. Споредъ нась, учительтѣ е сѫщество, което мисли. Следователно, ние излагаме сѫщата мисъль въ следната форма: Безъ свѣтла мисъль не може; безъ свѣтла мисъль нѣма никакво развитие. Значи, който иска да учи, той не-пременно трѣбва да има свѣтла мисъль, за да може да възприема. И тогава, Истината ще бѫде една и сѫща и за Учителя, и за ученика. Въ това отношение, способниятъ ученикъ се нуждае отъ добъръ учитель, както и добриятъ учитель се нуждае отъ способенъ ученикъ. Този законъ трѣбва да се прилага навсѣкѫде въ живота. Преди да навлѣзе въ окултната школа, ученикътъ се нуждае отъ редъ правила, съ които да се предпазва. Запримѣръ, много ученици, като влѣзатъ въ Школата, започватъ да мислятъ, че сѫ млади още, че ще се лишатъ отъ естествения животъ, и току виждате, че единъ денъ напуштатъ Школата. Това е криво разбиране. Окултната школа има за задача да научи младите, именно, какъ да живѣятъ. Значи, окултната наука има за задача да изправи живота на старите, а да научи младите, какъ да живѣятъ.

Законъ е: старото се изправя, а младото се учи. Старите религиозни разбирания, старите разбирания за живота могатъ да се събудятъ въ младия човѣкъ и да го спѣнатъ. Затова, именно, преди да сѫ дошли до това положение, тѣ трѣбва да бѫдатъ научени правилно да живѣятъ. Много

противоречия ще се явятъ и въ старите, и въ младите, но ако знаятъ произхода имъ, тѣ лесно могатъ да се справятъ съ тѣхъ. Новиятъ животъ, както и Истината, която иде въ свѣта, сѫ въ състояние да изкаратъ тия неджзи и противоречия навънъ. Ето защо, когато тия противоречия изпъкнатъ въ васъ, вие не трѣбва да се съблазнявате отъ тѣхъ и да мислите, че новиятъ животъ, новите идеи не сѫ за васъ. Кажете ли така, вие сами произнасяте присѫдата си. Споредъ законите на окултната школа, ученикътъ самъ създава свое тощие и нещастие.

Сега, ще ви дамъ едно малко обяснение за отноителните истини въ живота. Допуснете, че слънцето представя една опредѣлена точка въ пространството. Къмъ тази точка отправяме единъ лостъ, съ който искаме да покажемъ, че всички планети въ слънчевата система се намиратъ на една права линия. Приемете, че този лостъ може да се върти. Какво ще забележите при въртенето на лоста? Колкото по-бързо лостътъ се върти, толкова по-бързо се движатъ по-отдалечените планети отъ слънцето; по-близките планети пъкъ се движатъ по-бавно. Споредъ този законъ, колкото по-бързо се движи едно тѣло, толкова по-далечъ се намира то отъ центъра. И обратно: колкото по-бавно се движи едно тѣло, толкова по-блисто се намира до центъра. Обаче, въ сегашната слънчева система е точно обратно. Споредъ еволюционния законъ, всички тѣла, които се намиратъ близо до центъра, се движатъ по-бързо; ония пъкъ, които сѫ далечъ отъ центъра, се движатъ по-бавно. Ако приложите този законъ къмъ единъ религиозенъ и единъ свѣтски човѣкъ, ще видите, че и тукъ той е въренъ. Забележете, свѣтските хора, които не мислятъ за Бога, нито се молятъ, сѫ по-пър-

гави, по-енергични и работни отъ религиозните. Още при стъване сутринь, тъ започватъ да работятъ. Като ставать сутринь, религиозните хора започватъ да се молятъ, да съзерцаватъ, да размишляватъ, като се разхождатъ натукъ-натамъ, безъ да работятъ нѣщо. Свѣтските хора иматъ мнение за религиозните, че сѫ мързеливи, че не обичатъ да работятъ. И наистина, като стане духовенъ, човѣкъ или малко работи, или не иска да работи. Защо е така? Защото, докато е билъ свѣтски човѣкъ, той е работилъ много и сега казва: На времето си работихъ достатъчно. Сега мога вече да почивамъ. Ето защо, религисните хора все за почивка говорятъ.

Казвамъ: ще дойде денъ, когато хората ще бѣдатъ въ състояние на почивка, но не трѣба да бѣрзатъ. Въ това отношение, много окултисти правятъ сѫщата погрѣшка, като искатъ да ликвидиратъ съ науката. Тъ искатъ съвѣршено да отхвѣрлятъ официалната наука за себе си и да останатъ само съ окултните знания. Обаче, като започнатъ това да отхвѣрлятъ, онва да отхвѣрлятъ, виждатъ, че нищо не имъ остава. Тъ мислятъ, че сѫ дошли до центъра на своите знания, но се заблуждаватъ. Всѣки центъръ представя планета на другъ лостъ, който е свѣрзанъ съ много още системи, дето движението става по съвсемъ други закони. Едно се иска отъ ученика: да осмисля всѣка своя постѣжка, за да може по този начинъ да намѣри нейното място. Бихъ желалъ, въ това отношение, да станете художници. Има художници-майстори, които, каквато линия, каквато чръта видятъ, колкото крива да е, тъ веднага я използватъ за нѣщо: поставятъ я като частъ на нѣкоя сложна фигура, или я взиматъ за образецъ на нѣщо. Следователно, дойдете

ли до вашите мисли, чувства и действия, стремете се да ги осмислите, да изкарате нѣщо отъ тѣхъ, както художникъ изкарва нѣщо хубаво отъ всѣка точка и линия. Затова, именно, не се борете съ вашето минало, но използвайте опитностите, които то носи, като основа на бѫдещето.

Вториятъ опитъ, който ще направите върху дадената задача, ще бѫде тази вечеръ (срѣда) и утре вечеръта (четвѣртъкъ). До 12 ч. в. нѣма да си лягате, за да направите упражнението. Ще свѣрите часовниците си, за да спазите опредѣленото време. Ще започнете упражнението въ единадесетъ часа и половина вечеръта и ще трае половинъ часъ, до дванадесетъ часа вечеръта. Разбира се, това време, презъ което ще правите опита, не отговаря напълно на физическото. Има малка разлика между едното и другото време. За да познаете, дали часътъ е близо 12, ще следите вашето вѫтрешно състояние. Ако часътъ е наближилъ 12, ще усъщите въ себе си малка вѫтрешна радостъ. Ако истинското време не се съвпада съ това, което часовникътъ ви показва, ще почувствувате вѫтрешно беспокойствие. Щомъ пристигнете къмъ упражнението, мислено ще произнесете имената на всички ученици отъ вашия класъ. Следъ това, къмъ всѣки едного ще отправите последователно формулатъ, първата и втората, а именно: 1. „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ 2. „Безъ страхъ въ любовта безграницна!“

При първия опитъ отправихте къмъ всѣкиго по една добра мисъль, но въ него имаше малки изключения: нѣколко ученика не бѣха точни. Като се моли, човѣкъ чувствува вѫтрешна радостъ. Това значи, че той се е обръналъ къмъ Бога, Обръщането на човѣка къмъ Бога е подобно на обръщането на цвѣтата къмъ слънцето.

Достатъчно е само да помислимъ за Бога, за да се отдѣли отъ Него единъ лжъ и да про никне въ душата ни. Този лжъ е тъй необходимъ за душата ни, както слънчевата свѣтлина за цвѣтата. Въ окултните школи учениците се домогватъ до съвсемъ други знания и схващания за Бога отъ тия на обикновените хора. Хората искатъ да дадатъ нѣкаква форма на Бога, но питамъ: каква форма може да се даде на свѣтлината? Свѣтлината сама създава формите. По какъвъ начинъ свѣтлината създава формите? Щомъ срещне нѣкакво препятствие, тя създава вече известна форма. Тъй шото, искате ли свѣтлината да създаде нѣкаква форма, поставете ѝ известно препятствие. Направете срѣдата на вашите мисли по-рѣдка, или по-гъста, и тѣ веднага ще претърпятъ пречупване. За учениците е важно да разбератъ: отношенията си къмъ цѣлокупния животъ; ролята си въ великия Божественъ животъ; предназначението и задачата си като човѣци, като сѫщества, които сѫ дошли на земята да живѣятъ. Щомъ разбере това, ученикътъ ще може да изпълни всичко, което му е опредѣлено. Условията, възможностите на този животъ даватъ само единъ начинъ, по който можете да се развивате правилно. Бѣдещите условия, бѣдещиятъ животъ носи въ себе си други начини за правилното разбиране на хората.

Единствениятъ правиленъ начинъ, по който хората могатъ да се развиватъ, е Божията Любовь. Тази Любовь дава възможност да схванете въ живота най-възвишеното, най-благородното и заради него да се обичате. Днесъ хората се обичатъ външно, но това не е любовь. Любовта къмъ хората подразбира любовь къмъ благородното, Божественото въ тѣхъ. Обаче, докато не намѣрите Божественото въ себе си и Го обикните, и хо-

ратата не можете да обичате. Всички страдания, всички противоречия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че хората търсятъ Истината и Любовта отвънъ нѣкъде. Първо ще ги намѣрите вътре въ себе си и въ хората, а после ще ги намѣрите и отвънъ. Когато две сѫщества съзнаятъ, че иматъ Божествено начало въ себе си, тѣ вече се познаватъ, иматъ две, три, четири и повече допирни точки помежду си и образуватъ системи отъ планети. Ето защо, който търси Божественото въ себе си и въ другите хора, той нѣма защо да се спира върху дребнавостите на обикновения животъ.

Сега, ще ви дамъ една картина, съ която искамъ да изясня вашето вътрешно състояние. Представете си единъ голѣмъ, богатъ палатъ, въ който се дава голѣмо угощение. На угощението присъствуватъ много гости, които ядатъ, пиятъ, пѣятъ и се веселятъ. Главниятъ входъ на тоя палатъ е затворенъ, понеже всички гости, поканени на угощението, вече сѫ събрали. Освенъ главниятъ входъ, въ този палатъ има и единъ заденъ входъ, презъ който могатъ да влизатъ само най-ближките приятели на домакиня. Домакинътъ е обещалъ на единъ отъ своите приятели да поговори съ него. Какво трѣбва да направи? Ще остави гостите да се веселятъ, а той ще излѣзе на задния входъ на палата, и тамъ свободно ще говори съ приятеля си. Това значи: когато сѫществата въ васъ ядатъ, пиятъ и се веселятъ, нѣма да имъ обрѣщате внимание, ще ги оставите сами да се веселятъ, а вие ще излѣзете на задния входъ, дето никой нѣма да ви види, и тамъ ще си поговорите съ своя добъръ приятель. Угощението и веселбите на вашите гости не трѣбва да ви смущаватъ. Вие не трѣбва да се беспокоите отъ мисълта, какво ще кажатъ тѣ, като се научатъ,

че вие сте излъзли на задния входъ да се разговаряте съ приятеля си. Гостите ви нъма да забележатъ даже, че вие не сте между тъхъ. Ако пъкъ искате никой да не забележи вашето отсътствие, дайте имъ повече да ядатъ и пиятъ, да се забравятъ.

Тъй щото, когато човѣкъ се стреми къмъ забогатяване, той иска да изпѫди всички свои гости, да остане самъ, да може да излиза и влиза презъ задната врата, да се разговаря съ приятеля си, безъ да го забележи нѣкой отъ тъхъ. Окултниятъ ученикъ се заблуждава въ желанието си изведнъжъ да забогатѣе. Затова, именно, той казва на гостите си: Днесъ трѣбва да се срещна съ единъ свой приятель, да се поразговоря, другъ пътъ елате. — Щомъ каже така, спѣнките започватъ да го следватъ една подиръ друга. Оставете гостите си да ядатъ и да пиятъ, не ги връщайте назадъ. Какво лошо има въ това, че тѣ ядатъ и пиятъ? По този начинъ тѣ ще има съ какво да се занимаватъ и нѣма да ви беспокоятъ. Иначе, тѣ постоянно ще искатъ отъ васъ това-онова и нѣма да ви оставяте спокоенъ. Гостите представята свѣта въ човѣка. Колкото и да сте свързани съ този свѣтъ, каквото и да прави той, това не трѣбва ни най-малко да се отнася до вашия животъ. Свѣтътъ не трѣбва да ви препятствува. Вие имате единъ заденъ входъ, презъ който всѣкога можете да излѣзете. Главниятъ входъ обикновено бива затворенъ, но затова пъкъ задниятъ входъ е всѣкога отворенъ. Презъ този входъ, именно, всѣкни може да излиза и да влиза, когато пожелае.

Сега, като задача за размисление, до следния урокъ, ви давамъ въпросъ: Какво е вашето предназначение въ този животъ? Сѫщевременно, желая на всички, като млади, да се освободите отъ

песимизъма. Абсолютно никакъвъ песимизъмъ да не остане въ васъ! Бѫдете бодри, смѣли, решителни и гледайте на живота сериозно. Ако ви нападнатъ тѣмни, мрачни мисли и желания, кажете си: Това неразположение не е мое. То се дължи на гостите въ мене, които сѫ недоволни отъ това, че нѣма, какво да ядатъ и пиятъ. Докато живѣте съ стари идеи и възгледи, съ идеите на дѣдо си и баба си, човѣкъ всѣкога ще бѫде недоволенъ. Когато по-желае нѣщо и не му го дадатъ, не му усълужатъ, дѣдото всѣкога се обижда. Той казва: Какъ така, азъ, старъ човѣкъ, пожелахъ нѣщо, и думата ми не се изпълни! Въ това отношение, младиятъ не се нуждае отъ чужда помощъ. Той самъ може да оре, да копае, да носи вода — той всичко самъ може да си върши. Щомъ може всичко самъ да си прави, трѣбва ли да се смущава, да се тревожи за нѣщо? Стариятъ пѣтъ, понеже самъ нищо не може да си направи, готовъ е да се сърди на всѣки, който въ момента не му усълужи. Следователно, за да не се сърдите, за да не се обиждате, мислете, че всичко сами можете да си направите. Като казвамъ, че всичко можете сами да си направите, имамъ предъ видъ закона на Любовъта. Въ Любовъта е всичко възможно. Който живѣе въ закона на Любовъта, той всичко може и всѣкога младъ ще бѫде. Щомъ изгуби Любовъта, щомъ напусне този законъ, той останява и се нуждае отъ услугите на окръжаващите. За да се увѣрите въ този законъ, да видите, че той работи безъ изключение, направете опитъ да го приложите. Мислете върху въпроса, какъ може да се оправи свѣта чрезъ великия законъ на Любовъта. Едно време пророкъ Илия изкла 400 пророци, като мислѣше, че ще освободи Израиль, но не успѣ. Той не се уплаши отъ това, което направи, но се уплаши отъ една

жена и избѣга. Следъ това трѣбаше да отиде въ пустинята, да прекара тамъ 40-дневенъ постъ, да му покажатъ начинъ, по който свѣтътъ може да се оправи. Той прекаралъ известно време въ панината, всрѣдъ канаритѣ, дето се явила голѣма буря, а после и огънь, но Господъ не билъ нито въ бурята, нито въ огъня. Най-после той чулъ тихъ гласъ, т. е. гласа на Любовъта, гласа на Бога. Едва тогава пророкътъ разбралъ, че хората могатъ да се оправятъ само чрезъ тихия гласъ. Бурята представя методъ, съ който сегашнитѣ хора работятъ. Бурята представя сегашния животъ на хората. Огънътъ, това сѫ страданията, презъ които хората минаватъ. Обаче, свѣтътъ не може да се оправи нито чрезъ бурята, нито чрезъ огъня. Бурята може да рушава канари; бурята може да корени дѣрвата, но по никакъ начинъ тя не може да оправи свѣта. Като чулъ тихия гласъ, пророкъ Илия закрилъ очите си и разбралъ дѣлбокия смисълъ на този гласъ. Сега, и на васъ, като на окултни ученици, обрѣщамъ вниманието ви на тихия гласъ, да видите, какво той може да направи. Досега вие сте искали да бѫдете силни, като бурята и като вѣтъра, да покажете на хората, кои сте, и какво можете да направите. Обаче, ние искаемъ да ви научимъ „тихо да говорите“ и давидите, какво можете по този начинъ на направите.

Сега, едно трѣба да имате предъ видъ: докато не проучите нѣщата добре и не ги изпитате, никому не ги съобщавайте! Докато плодовете на вашето дѣрво не узрѣятъ, никому не ги предлагайте! До това време и вие още нищо не знаете. Като посади семената и получи плодъ, ученикътъ ще занесе този плодъ първо на учителя си. После, може да го носи, дето иска. Ученикътъ занася първия плодъ на своя учителъ. Отъ останалитѣ

плодове той може да носи, дето иска и по колко иска. Ако бѣрзате да занесете на хората не-зрѣли още плодове, отъ никого не опитани и провѣрени, вие ще се натъкнете на редъ противоречия. Затова, не бѣрзайте да разправяте на хората неизпитани и непровѣрени нѣща. Тѣ ще ви изслушатъ, може би и предъ васть нищо да не кажатъ, но въ себе си непременно ще ви осждаятъ. Тѣ ще кажатъ: Чудно нѣщо, съ какви празни работи се занимаватъ тия хора! По този начинъ тѣ ще внесатъ въ подсъзнанието ви една противоречива мисълъ. Отъ хиляди години насамъ, отъ какъ живѣете на земята, вие сте опитвали тия нѣща. Имали смисълъ пакъ да ги опитвате? Цельта на тази Школа е да ви даде методи, правила, да превърнете стария животъ въ новъ, нѣщо, което и алхимицитѣ сѫ проповѣдавали. И тѣ сѫ учили старите хора да се подмладяватъ. За тази цель тѣ сѫ правили редъ опити, прилагали сѫ разни начини. Тѣ сѫ взимали, напримѣръ, единъ старъ човѣкъ, затваряли сѫ го херметически нѣкѫде и сѫ го подлагали на различни реакции. Въ резултатъ на тѣзи реакции, този старъ човѣкъ се преврѣщалъ въ младъ, съ нови сили, съ нова енергия за работа. По сѫщия начинъ и въ юна ще затворятъ херметически, за да се подмладите, но това нѣма да бѫде днесъ — нѣкога ще бѫде. Сега, идете по домоветѣ си безъ страхъ и безъ тѣмнина!

Тази вечеръ каква мисълъ ще си изпратите? Пожелайте дѣлбоко въ душата си: да проникне истинското знание въ вашите умове, въ вашето съзнание. Правете упражненията добре, защото силата на човѣка седи въ упражненията, които той прави. Безъ упражнения всички усилия сѫ направи. Нѣкой може да запита, защо трѣба да направи упражнението въ 12 ч. в., а не въ единъ

часа следъ полунощъ? Това не тръбва да ви интересува. Ще станете на опредъленото време, ще размишлявате половинъ часъ и точно ще си напишете мисълта, която сте изпратили на съученицъ си. За тази целъ тръбва да имате по една тетрадка, или по едно тевтерче, въ което да си записвате хода и резултата отъ упражненията. Представете си, че едного отъ васъ изпратятъ въ България нѣкъде, да образува окултенъ класъ. Какво ще прави той? Като не знае друго, той ще потърси методи и правила отъ писаното въ книгите по този въпросъ. Ще отвори, напримѣръ, книгата „Свѣтлина върху пѫтя“ и ще започне да чете: „Убий всѣко желание въ себе си!“ Питамъ: като убиете всѣко желание въ себе си, какво ще остане отъ васъ? Това е кривъ преводъ на една окултна мисълъ. Окултнитѣ истини не се превеждатъ буквально. „Да убиешъ всѣко желание въ себе си“—това не подразбира физическо убиване, но обръщане къмъ Бога. Ако една мисълъ, едно чувство или желание отива надолу, къмъ земята, обръни ги въ обратна посока — нагоре. Нѣкой има да взима пари отъ нѣкого; отива при него, заплашва го съ сѫдъ, съ убийство, за да му върне парите. Това е насилие! Какво ще спечели този човѣкъ, ако даде своя дължникъ подъ сѫдъ, или ако го убие? Върви той, мисли, но по едно време мисълта му взима друго направление, нагоре, и казва: Нѣма да давамъ този човѣкъ подъ сѫдъ, нито ще го убивамъ. Ще отида при него и ще си поговоримъ приятелски. Щомъ отправи мисълта си нагоре, той постига целта си — получава парите си.

Въ сѫщата книга „Свѣтлина върху пѫтя“ е казано: „Само онзи може да намѣри Истината, на когото сълзитѣ отъ очите съ престанали да текатъ.“ Пи-

тамъ: какво ще стане съ земята, ако всички извори пресъхнатъ? Значи, и тази мисълъ не е правилно преведена. Ето защо, който се занимава съ окултните науки, той тръбва да търси вътрешния, скрития смисълъ на всѣка истина. Други пъкъ казватъ: За да се намѣри Истината, сълзитѣ на човѣка тръбва да престанатъ отъ очите му, а краката му тръбва да се измиятъ въ кръвъ.“ Които четатъ тѣзи изречения, тѣ мислятъ, че много нѣща сѫ разбрали. Това сѫ символи, на които тръбва да се направи дѣлбокъ, вътрешенъ превѣдъ. Само така тѣ могатъ да се осмислятъ и да принесатъ полза на човѣка. Ето защо, тази книга търпи шателенъ преводъ. Всички правила въ нея тръбва да се прекаратъ презъ сито, или да се поставятъ на даракъ, да се раздрънкатъ. Тази книга е като нечиста вълна, която тръбва да се раздрънка, да се разчепка косъмъ по косъмъ: нечистото да се отдѣли отъ чистото; прахътъ да падне долу и, каквото остане отъ нея, да се предложи като чиста, доброкачествена храна за ума. Въ тази книга се срѣщатъ изрази, формули отъ астралния, отъ умствения свѣтъ, но снети на физическия свѣтъ, съ езика на земята, тѣ представята нѣщо смѣсено, обѣркано, каквото е попската яхния въ живота на съвременните хора. Често, по медиумиченъ начинъ, хората се домогватъ до различни храни, до различни диети. Напримѣръ, нѣкои медиуми препоръчватъ да се пие житенъ сокъ, но и тѣ сами не разбираятъ, какво се крие въ житото и не знаятъ, на какви хора тръбва да се препоръчва. Само онзи може да пие житенъ сокъ, който има разположение, подобно на енергията, които се съдържатъ въ житото. Дали ще ядете овесъ, празъ или друго нѣщо, тръбва да имате разполо-

жение, което да отговаря на енергията на овеса, на праза и т. н. Въ това, именно, се заключава вътрешната страна на яденето. Това всички тръбва да знаете и да го прилагате въ живота си. Безъ това знание, вие всъкога ще се натъквате на редъ заблуждения, на криви тълкувания.

Едно отъ заблужденията, на което често се натъкватъ учениците, е следното. Казватъ, напримеръ, че окултната наука не била за младите. — Не е така. Споредъ мене, точно обратното е въпросъ. Защо? Защото младите иматъ по-силна индивидуалност отъ старите. Въ това отношение, бедните, прости съ по-силни отъ богатите, отъ учениците, отъ религиозните. Тъкъм по видимому само съ бедни и прости, а въ сѫщностъ, вътре, представятъ богати полета, съ добре разорана и разработена земя. Ето защо, въ сегашните времена, напредналите сѫщества се въплътяватъ, именно, между бедни, прости хора. Туй не е абсолютно така, но въ повечето случаи се забелязва това нещо, защото по този начинъ невидимиятъ свѣтъ иска да повдигне слабите, сиромасите и прости хора въ свѣта. И тъй, напредналите сѫщества се въплътяватъ повече между сиромасите и прости хора, а ненапредналите — повече между привидно богатите и учениците. Значи, въ младите се въплътяватъ по-силни духове, затова, именно, тѣ тръбва да се занимаватъ съ окултизма. По тази причина младите бѣгатъ отъ черковитѣ. Тѣ съ смѣли, решителни, лесно ликвидиратъ съ старите форми. Старите съ недоволни отъ тѣхъ, негодуватъ, прѣчатъ имъ. Младите, обаче, тръбва да бѫдатъ внимателни, защото отъ черната ложа съ предвидени много капани за тѣхъ, да ги уловятъ, да паднатъ въ робство, отдето мѫжно могатъ да

излѣзатъ. Много отъ старите не разбираятъ правилно живота, и затова казватъ на младите: Едно време и ние бѣхме като васъ, но ето, остарѣхме. Ще дойде денъ, когато и вие ще останате и ще се примирите съ условията на живота. Не, който се примирява, той не може правилно да се развива. Нѣма съ какво да се примирявате. Старите казватъ: Като поживѣте, тогава ще разберете нещата. — Нѣма какво да разбираате. Ако влѣзвате въ нѣкоя локва, какво ще разберете? Ще разберете само това, че въ локвата има тиня, каль. Ако влѣзвате въ нѣкоя кръчма и пиете, какво ще разберете? Че сте се напили. Какво знание има въ тия неща? Да се окаляшъ, да се напиешъ, въ това нѣма никаква наука, никаква философия. Старите все продължаватъ: Нищо, ще поживѣте малко, и ще разберете живота. — За какъвъ животъ говорятъ тѣ? За живота на кальта, или за живота на пиенето, или за живота на грабежите и убийствата? Щомъ дойде до този животъ, кажете си: Ние знаемъ този животъ, опитвали сме го нѣкога, нищо ново нѣма въ него. Ние искаме сега да научимъ новия животъ, който не познаваме. Който мисли по този начинъ, той е младъ; който не мисли така, той е старъ. Старостъта и младостъта не се дължатъ въ годините на човѣка, но въ начина, по който той мисли.

Казвамъ: най-важната идея за васъ е да си помагате взаимно. Въ това седи новото учение: Взаимно помагане! Когато нѣкой падне духомъ, всички тръбва да му се притекатъ на помощъ, съ своите добри мисли и желания. Какво правятъ сегашните хора? Като видятъ, че нѣкой младъ се е обезсърдчили, падналъ духомъ, тѣ искатъ да го убедятъ да влѣзе въ свѣта, да се поразвлѣче, да

стане щастливъ. Това е заблуждение. Хората тръбва да знайтъ, че свѣтът не е единственото място за развлѣчение. Животът не се изразява само по единъ начинъ. Всѣка душа носи щастието въ себе си. Ако живѣете споредъ великия законъ на Любовта, като влѣзете въ свѣта, който не е готовъ за тази Любовь, вие ще предизвикате въ него, въ неговитѣ силни индивиди, условия да се прояви egoизъма, т. е. човѣшкото „его“. При други условия, обаче, между готови души, Любовта създава красивъ свѣтъ, свѣтъ на възвишени, чисти отношения. А сега, съ свѣтлината, която съвременниятѣ хора носятъ въ себе си, човѣкъ се вижда принуденъ да се затвори, да се огради, като счита, че неговото положение въ свѣта е опасно. И наистина, днесъ всички хора сѫ затворени. Мнозина мислятъ за себе си, че като ученици на окултна школа, сѫ по-слаби отъ другите. Не е така. Силата не е външно качество. Вие тръбва да бѫдете смѣли, решителни, винаги да имате предъ видъ изречението: Душата е всесилна; плѣтъта, животинското въ човѣка е слабо. Божественото въ човѣка е всѣкога силно, а животинското е изложено на изкушения, на слабости, на падания. „Работете и молете се, да не паднете въ изкушение!“ — казва Христосъ. Казвате: Ние сме млади сега; какъ ли ще се развие нашиятъ животъ? — Ако вървите въ Божествения пътъ, животътъ ви красиво ще се развие. Ако се отклоните отъ тоя пътъ, идете на гробищата, въ болниците, въ кафенетата, между фалиралитѣ търговци, на бойните полета, да видите, какво ще стане съ васъ. Докато вървите въ пътя на Бѣлото Братство, тамъ никакво зло не ви чака. Ако понѣкога Бѣлитѣ Брата не ви помогатъ, причината за това е, че вие не можете, всѣкога

разумно да използвате благата, които тѣ ви даватъ. Ето единъ примѣръ: представете си, че вие имате другаръ пияница, а отъ време на време получавате известна сума отъ Бѣлитѣ Брата; щомъ получите паритѣ, вие ги занасяте на вашия другаръ. Какво ще направи той съ паритѣ? Ще отиде въ нѣкоя кръчма и ще ги изпие. Тогава, и вие не печелите, и другарътъ ви нищо не печели. Каква полза отъ вашата помощъ? Ето защо Бѣлитѣ Брата спиратъ своя бюджетъ, по отношение на васть, и вие започвате да страдате. Защо страдате? Приятельтъ ви не тръбва да пие. Не е приятель онзи, който иска да се жертвувате за нѣкаква негова слабость. Приятель е само онзи, който е готовъ да се жертвува за вашето повдигане. Новото учение изисква доброволна жертва, а не жертва чрезъ изнудване, или чрезъ насилие. Доброволната жертва, жертвата по любовь, има място въ Бѣлото Братство.

Казвате: Кога Бѣлитѣ Брата сѫ готови да се жертвуватъ за настъ, да ни помогатъ? Когато въ душата на човѣка се яви силенъ потикъ да бѫде ученикъ на Великата Школа, Бѣлитѣ Брата сѫ готови да се жертвуватъ за него, да му помогатъ, да му съдействуватъ. Ако вие запитате единого отъ тѣхъ: Ти готовъ ли си да се жертвуашъ заради мене, той веднага спуша единъ облакъ между васъ и себе си и спира своята помощъ. Тъй щото, всичко зависи отъ вашето разположение: каквото е вашето разположение къмъ тѣхъ, такова е и тѣхното къмъ васъ. Като знаете това, щомъ искате тѣхното съдействие, тѣхната помощъ, въ отношенията си спрѣмо тѣхъ, ще застанете на опредѣлена база. Каквото всѣки денъ градите, ще го провѣряватъ, камъкъ по камъкъ, да бѫде здраво,

чисто, и тогава ще го използвате като градивенъ материал на Божествената сграда, въ която и виесте призвани като съработници.

Т. м.

*

5. Лекция от Учителя, държана на
29 мартъ 1922 г. София.

ДВЕТЪ ПОСОКИ.

Т. м.

Като влѣзете срѣдъ природата и наблюдавате дърветата, ще забележите, че всички издънки отъ тѣхъ вървятъ нагоре, перпендикулярно къмъ земята, а клонетъ на дърветата сѫ прави. До кога продължава това? Докато дърветата сѫ млади. Шомъ почнатъ да оstarяватъ, клонетъ се огъватъ надолу. Коя е причината, че клонетъ въ младите дървета вървятъ нагоре? Причината за това е, че като млади, тѣ се стремятъ къмъ центъра на слънцето. Този стремежъ заставя клонетъ да растатъ нагоре и да стоятъ прави. Като оstarяватъ, дърветата обръщатъ погледа си надолу, къмъ центъра на земята, вследствие на което клонетъ увисватъ надолу, пригърбватъ се. Едновременно съ оstarяването си, дърветата ставатъ по-тежки. Този законъ се провѣрява и въ живота на хората. Младиятъ ходи винаги изправенъ. Като мине известна възрастъ, и той, като старитъ дървета, става материалистъ, започва да се пригърбва. При това положение, той започва да мисли за центъра на земята и да очаква смъртъта си. Смъртъта не е нищо друго, освенъ отправяне мисълта на човѣка къмъ центъра на земята.

Значи, две сѫ посоките, теченията, по които човѣкъ може да се движи: или нагоре — къмъ центъра на слънцето, или надолу — къмъ центъра на земята. Школата, която следвате, разполага съ методи, чрезъ които учениците могатъ да превръщатъ тия течения едно въ друго. Ако не научите тия методи, да промѣняте тия течения, вие не

можете да бъдете ученици. Напримър, неприятното настросение, неприятното разположение е присъще на стария, на лошия човекъ. Приятното разположение е присъще на добрия, на младия човекъ. Като се говори за стари и млади, взимайте думата „старъ“ въ символистиченъ смисълъ. Значи, думата „старъ“ подразбира „навикъ“. Старъ човекъ е онзи, който непреривно проявява нѣкои свои навици, съ стремежъ къмъ центъра на земята. Злото не седи въ стремежа на хората къмъ центъра на земята, но въ това, че този стремежъ въ тъхъ е несъзнателенъ. Рударътъ съзнателно слизава въ мината. Той има за цель да извади оттамъ златото, или нѣкои скъпоценни камъни, да ги изкачи на повърхността на земята. Обаче, положението на онзи, който по невнимание се подхълзвза и пада въ нѣкоя дупка, не е сѫщото, както това на рударя. Рударътъ съзнателно слизава въ мината, а падналиятъ по невнимание, безъ да иска слизава въ дупката и страда, че се е удариъ силно.

Сега, като сте влѣзли въ Школата, размишлявайте върху всичко, което ви се случва презъ деня, и се учете. Напримъръ, задайте си въпроса, защо състоянията ви се мѣнятъ толкова бѣрзо? Сѫщевременно, въ продължение на една седмица, дръжте смѣтка, по колко пѫти на денъ се мѣнятъ състоянията ви, да имате представа за себе си. Всичко това отбелязвайте на една тетрадка. Записвайте само рѣзкитъ промѣн въ състоянията си. Втората седмица пъкъ отбелязвайте, какво е състоянието ви сутринъ, като станете, на обѣдъ и вечеръ, преди да си легнете. Сѫщо така отбелязвайте часа, минутата и времето на вашето първо утринно състояние, а следъ това — часа, минутата и времето, дали е било хубаво или лошо, слънчево, мъгливо, когато е настанала промѣна въ състоянието.

Започнете първото упражнение отъ недѣля, като отбелязвате само промѣнитѣ въ състоянието си, безъ да търсите причинитѣ на тия промѣни. Причинитѣ за тия промѣни сѫ далечъ отъ васъ. Вие съзнавате само, чѣ е станала нѣкаква промѣна, но защо и за какво, не знаете. Значи, има нѣщо по-дълбоко отъ измѣняемото. Вие ще изучавате туй, което се измѣня въ васъ, а не това което не се измѣня. Защо? Защото наблюденията се правятъ отъ това, което не се измѣня. Чрезъ тия наблюдения вие ще дойдете до вътрешното си състояние, което не се мѣни. То наблюдава другите състояния, а самъ остава неизмѣнно. По този начинъ, чрезъ редъ наблюдения, вие ще придобиете много опитности.

Тъй щото, ще правите наблюденията си спокойно, безъ смущение. Ако сте неразположени, ще пишете, че състоянието ви е „въ лѣво, подъ нулата“; ако сте разположени, намирате се „въ дѣсно, надъ нулата.“ Всички неприятни състояния сѫ въ лѣво; тѣ представлятъ движение къмъ коренитѣ, надолу, къмъ центъра на земята. Всички приятни състояния сѫ въ дѣсно; тѣ представлятъ движение къмъ клоницата, нагоре, къмъ центъра на слънцето. Добре е да отбелязвате и времето, да видите, какво влияние указва върху състоянието на човѣка.

И тъй, ще се самонаблюдавате, безъ да се критикувате. Критиката не е нищо друго, освенъ глаждене, а глажденето е качество на гъсеницитѣ. Въ този смисълъ, критицитетѣ наричаме „психологически гъсеници.“ Ще се самонаблюдавате, ще констатирате промѣната и ще я изложите, безъ никаква критика. Като видите нѣкоя своя погрешка, вие казвате: Лошъ човекъ съмъ азъ! — Щомъ казвате така, вие правите още една погрешка:

първата погрѣшка седи въ това, което сте направили вече, а не сте го изправили; втората погрѣшка седи въ критиката. Следователно, щомъ направишъ една погрѣшка, заеми се да я изправишъ. А туй, че си лошъ човѣкъ, това е качулка, безъ която може дѣ мине. Ако кажешъ, че си добъръ човѣкъ, това е друга качулка.

Ученикътъ на окултната школа трѣбва да работи, безъ да очаква похвали. Ако отъ една страна го хвалятъ, а отъ друга — укоряватъ, това нищо нѣма да му помогне. Укоритѣ и похвалитѣ сж за децата. За тѣхъ тѣ сж на мѣсто си. Кога се хвалятъ и укоряватъ учениците? По въпроса за похвалитѣ и укоритѣ, азъ имамъ строго опредѣлена мисъль. Тя е следната: човѣкъ нѣма право да дава мнението си за една картина, докато тя не е завършена. Ако гледате само плана и наброскитѣ, които художникътъ е нахвърлилъ върху платното, вие ще се смѣете и ще кажете: Това е детинска работа. Обаче, когато видите сѫшата картина завършена вече, вие ще кажете: Отлична картина! Значи, за една и сѫща картина ще имате две различни мнения. Ето защо, човѣкъ трѣбва да има тѣрпение, да чака картината да се завърши, и тогава да дава мнението си. Не давайте мнението си за когото и да е, преди той да е завършилъ работата си! Това значи да не критикувате никого. Въ правата човѣшка речь, въ правата мисъль критиката е изключена.

Питамъ: съ кои думи е започналъ човѣшкиятъ езикъ? Първо сж се явили съюзитѣ. После сж се явили глаголитѣ, мѣстоименията, а най-после — сѫществителните. Че това е така, провѣряваме по човѣкъ, който е претърпѣлъ силенъ ударъ въ главата, вследствие на което губи речта си. Първо той изгубва способността си да изговаря

сѫществителните имена; следъ тѣхъ — мѣстоименията, глаголитѣ, а най-после — съюзитѣ. Изговарянето на съюзитѣ почти не се губи; и при най-сilenъ ударъ въ главата, човѣкъ пакъ запазва способността си да ги произнася. Съюзитѣ сѫществуватъ даже и въ животните, които нѣматъ никаква речь. Напримѣръ, казваме, че змията съска. Тя издава звука: с... с... с. Съ това тя иска да подскаже на човѣка, че неговата речь е започнала съ съюзитѣ.

За следния пижъ напишете всички по една дума, но не безразлично каква. Всѣки да напише по една хармонична дума, каквато той обича, та като я произнесе, да му е приятно. При това, желателно е думитѣ да не се повтарятъ. Думитѣ „любовь, добро, зло, право, красота и др., понеже много се употребяватъ въ езика ви, не трѣбва да ги пишете. Можете да пищете, каквите думи искате — глаголи, сѫществителни, прилагателни, мѣстоимения, само да изразяватъ нѣкаква идея. После, ще направимъ опитъ, отъ написанитѣ думи да съставимъ едно изречение. По този начинъ ще разберемъ, доколко сте се хармонизирали, и въ каква посока вървите — нальво, или надѣсно. Това ще бѫде първиятъ изпитъ, по който ще опредѣлимъ посоката на вашето движение. По всѣка изговорена и написана дума се познава, какво е направлението на човѣшката мисъль. Всичко може да изчезне отъ човѣка, но написаното остава, като символъ на неговия животъ. Това сж знаци, които сѫществуватъ и въ природата. Всѣко изкривяване на клона на едно дѣрво, напримѣръ, изразява известна идея. Веждитѣ на човѣка сжко изразяватъ известна идея. Веждитѣ на много хора сж като клонетѣ на нѣкое младо дѣрво; на други хора пѣкъ, веждитѣ сж увиснали, като клонетѣ на старо дѣрво. — По формата и направлението

на веждите въ човѣка се сѫди за силитѣ, които сѫ действуали въ него. Тѣй щото, когато прочете нѣщо написано отъ човѣка, веднага може да се опредѣли, не само, какво е написалъ той, но отъ кой оригиналъ се е ползувалъ. Сѫщо така може да се разбере, какъ този човѣкъ е дошълъ до дадена мисъль. Мислите сѫ минали презъ много човѣшки мозъци, вследствие на което сѫ придобили различни форми.

И тѣй, ако учите добре, вие ще се запознаете съ езика на природата, като предварително се спрете върху рѣкитѣ, долинитѣ, канаритѣ, планинитѣ, като елементи на този езикъ. Това е трудна задача, но като пристїпвате постепенно къмъ символитѣ въ природата, вие ще се обогатите съредъ нови, възвишени идеи. Като започнете да разбирате символитѣ на природата, ще четете по тѣхъ и ще се обогатявате съ знания. Тръгвате на екскурзия по планината, но не сте взели съ себе си никаква книга. Ако не знаете да четете отъ природата, ще се отегчите; ако знаете да четете, ще спрете погледа си ту върху нѣкоя канара, ту върху нѣкой изворъ и ще се занимавате, ще учите. Който не разбира живота и природата, той навсѣкѫде и отъ всичко ще се отегчава. Въ такъвъ случай, вмѣсто да се отегчавате, по-добре занимавайте се съ произведенията на нѣкой великъ поетъ, музикантъ или художникъ.

Т. м.

Учителътъ поздрави съ думитѣ: „Безъ страхъ!“

Учениците отговарятъ: „Безъ тѣмнина!“
*

6. Лекция отъ Учителя, държана на
5 априлъ, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ НА ДВИЖЕНИЕ.

Т. м.

Всѣки ученикъ прочете думата, която трѣбаше да напише. Тѣ сѫ следнитѣ: тръгни, хармония, абсолютно, природа, надѣвамъ се, симфония, постоянство, начало, ученикъ, миръ, висина, кристаль, съграждаме, героятъ, усърдие, мога, хубаво, звезда, свѣтлина, дете, мълчание, жертвувамъ се, стремежъ, великолепно, Господъ, иде, взаимопомощь, лотосъ, общчта, смиреномѣдре, топлота, съвършенство, изворъ, чистота, хлѣбъ, ведрина, виделина, обичамъ, и, просвѣтление.

Първата дума отъ прочетенитѣ е повелителната форма на глагола тръгвамъ, „тръгнй.“ Този глаголъ е свързанъ съ движението. Значи, вие трѣбва да изучавате закона на движението. Тръгването е първото желание, което поставя всички останали стремежи и желания въ движение. Можете ли да си спомните първата мисъль, първото желание въ вашето детинство? Първиятъ потикъ на новороденоето дете е дишането. Съ раждането си още то започва да диша, защото законътъ на движението е законъ на астралния свѣтъ. Съ първата вдишка още, детето започва да плаче. Това показва, че то влиза въ физическия свѣтъ, който не е особено хармониченъ. И детето плаче, и възрастните хора плачатъ, защото живѣятъ въ нехармонична срѣда. Обаче, ние ще се спремъ върху съзнателния животъ, който сега се проявява. За да разбере този животъ, човѣкъ трѣбва да дойде на земята. Следователно, всѣка душа излиза отъ Бога, съ цель да научи живота, да познае себе си. Това е първиятъ по-

тичъ, първото движение въ съзнанието. Познаването на себе си подразбира познаване на Божественото. Познаването на Божественото подразбира влизане на Безграницното въ рамките, или въ границите на граничното. Това не е нищо друго, освенъ самоопредѣляне. Всѣка граница създава формите, а всѣка форма съдържа въ себе си посока на движение, или пътъ на еволюция, през която его-то, азътъ или човѣшката душа трѣбва да мине, за да се усъвършенствува.

И тъй, човѣшката душа слиза на земята, за да стане силна. Въ славянските езици думите „силенъ и слабъ“ започватъ съ една и сѫща буква. Думата „слабъ“ означава законъ на промѣни. Думата „силенъ“ — законъ на постоянните величини, т. е. на величини, които не се промѣнятъ. Съ други думи казано: силата подразбира разширяване, а слабостта — смаляване.

Питамъ: отъ ваше гледище, какво мислите за идването си на земята? Защо сте дошли на земята? Вие ще дадете различни отговори. Ще кажете: Дошли сме на земята да станемъ силни, да се спасимъ, да познаемъ Бога и т. н. Вие ще познаете Бога, когато бѫдете силни, не само външно, но и вътрешно. Ако детето нѣма сила да пригърне майка си и да поеме отъ нея млѣко, ще я познае ли? Не може да я познае. Следователно, въ всѣка мисъль, въ всѣко чувство, въ всѣко движение, колкото малки да сѫ тѣ, всѣкога се криятъ неизчерпаеми сили, които въ бѫдеще ще се развиятъ. Споредъ закона на контрастите, слабостта подразбира сила. Подъ „слабъ човѣкъ“ разбираме онзи, който се е запозналъ съ най-малките величини, съ най-малките прояви въ живота. Напри-мѣръ, малкото дете, съ раждането си още, създава

своето бессилие, но въ това бессилие се крие неговата сила.

Сега, азъ ви навеждамъ на този законъ, защото, въ морално отношение, хората се чувствуваатъ слаби и казватъ: Ние сме слаби, имаме пороци, ограничени сме, не можемъ да вървимъ въ духовния путь. Това показва, че въ духовно отношение, вие сте малки деца, които майките имъ ги кѫпятъ въ корита, и тѣ често вършатъ неморални работи. Майката трѣбва да се грижи за това дете редъ години, да го кѫпе, да го храни, да го облича, да го учи, докато най-после то израсне, стане голѣмъ синъ или голѣма дѣщеря, и сама започватъ да изкарватъ прехраната си. Малкото пиленце, обаче, два-три дена следъ излизането си отъ черупката на яйцето, е способно вече само да изкарва прехраната си. Това не показва още, че човѣкъ е по-слабъ отъ пилето, но материјата, въ която той е обвитъ, е по-гжста отъ тази на пилето, вследствие на което той не може самъ да преодолява ограниченията, въ които материјата го е поставила.

Ето защо, дръжте въ ума си мисъльта, че каквото мѫжнотии да имате, вие можете да ги преодолѣете. За да не може човѣкъ да се справя съ мѫжнотите си и да мисли, че е слабъ, окултната наука дава две обяснения: като сѫ слѣзли въ гжстата материја, нѣкои хора сѫ забравили, че произлизатъ отъ Безграницното и не знаятъ, че иматъ сили въ себе си, които трѣбва да развиватъ. Други пъкъ, които сѫ произлезли отъ граничното, сѫ дошли до заблуждение, че всичко могатъ да направятъ, че сѫ всесилни, вследствие на което сѫ паднали и сѫ изгубили и това, което сѫ имали. Днесъ и еднитѣ, и другитѣ се мислятъ слаби, немощни, неспособни да се справятъ съ условията на

живота, вследствие на което отпадатъ духомъ. Сега, за да се освободите отъ илюзиите на ума, отъ мисъльта, че всичко знаете, задайте си въпроса, какво става днесъ на слънцето и си отговорете. После, задайте си още редъ въпроси: Какво става на луната? Какво става въ цѣлата вселена? Какво представя човѣкъ? Ако нѣкой се мисли за божество, той трѣбва да е готовъ да си отговори на тия въпроси. Божеството знае всичко. Ако не можете да си отговорите на тия и на много още въпроси, ще знаете, че като човѣкъ, вие представяте малка част отъ общото съзнание, отъ съзнанието на Битието.

Казвамъ: като разсѫждавате по този начинъ, вие се натъквате на въпроса за моралното развитие на човѣка. Отъ окултно гледище, моралните сили на човѣка зависятъ отъ първичната енергия въ неговия организъмъ; индусите наричатъ тази енергия „прана.“ Затова, трѣбва да изучавате закона на праната. Силниятъ ученикъ всѣкога прави повече грѣшки отъ слабия, отъ невежия. Формата на сегашните хора не е нищо друго, освенъ „прана въ движение.“ Когато праната не е еднакво разпределена въ човѣшкото тѣло, раждатъ се болеститѣ; когато праната не е еднакво разпределена въ чувствата, ражда се недоволството; когато праната не е еднакво разпределена въ мислите, ражда се безсмислието.

Сега, ще ви дамъ едно упражнение, което ще правите три пъти на денъ: сутринъ, на обѣдъ и вечерь, преди лягане.

Ржетѣ напредъ, въ хоризонтално положение, съ дланитѣ надолу, къмъ земята. Двата палеца и двата показалеца на прѣститѣ се докосватъ така, че да образуватъ красивъ триъгълникъ. Следъ това, бавно разтваряне ржетѣ на страна, при

което се образува полукрѣгъ. Дланите на ржетѣ се обрѣщатъ нагоре. Бавно свиване на ржетѣ до лактитѣ; първите три прѣста на ржетѣ хващатъ най-горната част на ухото (палецътъ остава отпредъ, а другите два прѣста—отзадъ). Тия три прѣста се движатъ по ржба на ухото, до долната му частъ. При това движение, палецътъ върви по ржба на ухото, показващътъ — по задната страна на ухото, а срѣдниятъ прѣстъ — по предната му страна. Следъ това ржетѣ се изправятъ напредъ, хоризонтално. Това упражнение ще се прави десетъ пъти наредъ, следъ което ржетѣ се спушватъ надолу, при положение, върхътъ на палеца допрянъ до върха на показалеца (всѣка ржка самостоятелно). Като хващате горната част на ухото съ това ще се създаде въ васъ малъкъ мораленъ потикъ. Долната част на ухото има отношение къмъ човѣшкия стомахъ.

Като направите упражнението, ще видите, какъвъ резултатъ ще имате. Ще правите упражнението, безъ да философствувате, безъ да чоплите и ще наблюдавате, като записвате, какви резултати ще произведе то върху мислите, чувствата и постѣжките ви. Докато всѣко нѣщо не се опита, то не може да принесе никаква полза. Упражненията, които ви давамъ, ще правите, докато придобиете нѣкакъвъ резултатъ. Ще гледате на тѣхъ като на свещени упражнения и нѣма да ги изнасяте на вънъ, докато вие сами не ги опитате, не получите резултатъ. Като казвамъ да не съобщавате никому тия упражнения, да не изпаднете въ положението на Адамъ и Ева, да ядете отъ забранения плодъ само затова, защото ви се забранява.

Сега, като правите упражнението, ще пазите следните правила: ще седнете, ще запазите пълно

спокойствие, ще издадете гърдите си напредъ. През всичкото време на упражнението, умътъ ви тръбва да бъде съсръдоточен и да следи движението и на двете ръце. Смисълътъ на упражнението се заключава въ това, именно, умътъ да се концентрира, да следи движенията на ръцете. Това концентриране е лесно, понеже умътъ минава отъ физическия къмъ астралния свѣтъ. По-горе отъ астралния свѣтъ не отива. Ако умътъ отиде въ по-отвлѣченъ свѣтъ, нѣма да издържи. При това упражнение, както при всички други, добре е да отбелязвате състоянията, при които се намирате. Значи, това упражнение ще правите три пъти на денъ: сутринъ, преди или следъ молитва, когато сте по-добре разположени; преди обѣдъ и вечеръ, преди лягане. Като правите упражнението, ще гледате никой да ви не вижда. Ако нѣкой отъ домашнитѣ ви пита, какво правите, ще кажете, че се упражнявате. Обаче, ако много настояватъ да имъ кажете, че мълчите. Ако и при това положение продължаватъ да ви питатъ, ще кажете: „Етохъ въ една книга, че въ нѣкои случаи мълчанието е най-хубавото нѣщо, което човѣкъ може да направи. Щомъ е така, въ този случай азъ искамъ да направя предъ васъ най-хубавото нѣщо — да мълча.“

Упражненията, които давамъ на класа, сѫ микроскопически. Да не очаквате отъ тѣхъ голѣми резултати и после да се разочаровате. Тѣзи упражнения сѫ толкова незначителни, колкото незначителни сѫ първите линии, съ които художникътъ прави свойте скици. Когато иска да нарисува носъ, въ първо време той поставя една отвесна линия. Тя дава илюзия на носъ. После вече той туря кривитѣ линии на носа, а най-после поставя сѣнките.

Въ това отношение, упражнението, което сега ви дадохъ, е такава права линия, която се нуждае отъ нѣколко криви линии, сѣнки и т.н. Това упражнение ще ви научи да се концентрирате, да бѫдете послушни. За тази цели вие тръбва да бѫдете, отъ една страна, жизнерадостни, а отъ друга — честни и искрени спрѣмо себе си. Това сѫ състояния, присъщи на праната. Едното състояние застѣга умствения свѣтъ, другото — физическия, а движението, което минава презъ срѣдата, между първите две, застѣга сърдечния, т. е. астралния свѣтъ. Още тази вечеръ, преди лягане, направете упражнението си. Като правите упражнението, ще дишате дѣлбоко, да поемате отъ животворната прана. Праната има различни състояния: тя бива физическа, сърдечна и умствена или ментална. Безъ прана мисълъ не може да се образува; безъ прана чувствата не могатъ да се проявятъ и най-после, безъ прана волята не може да действува.

И тъй, като казвамъ, че праната е причина за създаване и проявяване на мислите, чувствата и действията въ човѣка, това не значи, че всички хора тръбва да иматъ еднакви мисли и чувства. Всѣки човѣкъ, споредъ развитието си, ще приеме това, отъ което се нуждае и ще изрази това, което може. Запримѣръ, като поставите ръцете си на долната част на ухото, нѣкои отъ васъ ще по желаятъ млѣко; други — да ядатъ варено жито, или орѣхи, или друго нѣщо. Най-различни нѣща за ядене ще минатъ презъ ума ви. Казвате: глупави работи сѫ тия. Споредъ настъ, глупави работи сѫ само непостижимите. Запримѣръ, ние считаме глупава работа желанието на нѣкой беденъ, прости човѣкъ да стане царь. За въ бѫдеще, следъ дълъгъ пътъ на развитие, той може да стане царь, но

днесъ това е немислимо. Тъй щото, кажете ли, че нѣщо е глупаво, ние считаме, че то днесъ е непостижимо. Обаче, нѣкога, въ безконечността, това глупаво нѣщо може да се реализира, да стане постижимо. Въ български езикъ буквата Г, съ която започва думата „глупавъ“ има отгоре чѣртичка, която е знакъ на безконечность ∞.

Съвременниятъ хора сѫ изгубили голѣма частъ отъ първоначалната прана на своя организъмъ, вследствие на което движенията въ тѣхъ сѫ слаби. За да могатъ хората да се разбиратъ, да се обичатъ, да учатъ, трептенията на движенията въ тѣхъ трѣбва да бѫдатъ еднакви, т. е. еднородни. Разнороднитъ трептения на движенията въ хората сѫ причина тѣ да се отдалечаватъ едни отъ други и да не се разбиратъ. Засега еднаквото въ всички сѫ упражненията, които ви се даватъ. Днесъ се иска отъ всички повече упражнения, по-малко философия. Следъ това ще дойдете до другото положение: повече философия, по-малко упражнения.

Като четохте думитѣ, които бѣхте писали за домашна работа, забеляза се, че първата половина отъ думитѣ бѣше по-хармонична отъ втората. Това се дължи на една отъ характернитѣ чѣрти на българина: той започва добре, върви до едно място, дето се явяватъ препятствия, и после свършва зле. Дисхармонията въ втората половина на думитѣ показва, че знанието още не е станало обектъ на вашия умъ. Вие се учите дотолкова, доколкото да се каже, че знаете нѣщо. Значи, въ ума ви има нѣщо, което още не е пробудено. Това непробуденото е въ съзнанието ви, а именно: вие не съзнавате още, че имате условия да знаете, да бѫдете силни. Да бѫдете силни, това още не значи, че трѣбва да употребявате насилие едни върху

други. Силенъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е онзи, който може да се повдига, безъ да насиљва другитѣ. Правило е: който насиљва себе си, ще насиљва и другитѣ; който повдига себе си, ще повдига и другитѣ.

Т. м.

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на
12 априлъ, 1922 г. София.

РАЗБОРЪ НА ДУМИ.

Сега, нека всъки напише на тетрадката си по-едно изречение, въ което да влеза глагола „тръгни“, който бъше първата дума отъ зададената ви домашна работа за миналата сръда. Изречението тръбва да бъде просто, съ една връзка само, безъ опредѣления и допълнения. Сега, нека всъки прочете изречението, което е написалъ. Едни отъ изреченията сѫ: Тръгни къмъ Бога! Тръгни къмъ Истината! Тръгни по пътя! Тръгни по стъпките на Учителя!

Питамъ: може ли човѣкъ да тръгне къмъ Бога, или къмъ Истината? Истината е безпространствена, а тръгването — пространствено. Следователно, може ли човѣкъ да тръгне къмъ Бога, или къмъ Истината, въ време и пространство? Като ученици на окултна школа, вие тръбва да се научите да мислите точно, строго опредѣлено, както математикът работи строго опредѣлено съ числата и формулилъ. Всѣка употребена дума тръбва точно да изразява смисъла, който се включва въ нея. Напишете сега още нѣколко изречения съ глагола „тръгни“, но движението да е насочено въ строго опредѣлено време и пространство. Какво означава даденъ глаголъ? Глаголътъ означава действие и състояние. Какво означава движението? Всѣко движение означава време и пространство. Къмъ кой свѣтъ се отнасятъ времето и пространството? Къмъ материалния свѣтъ. Наистина, само физическите тѣла заематъ място и пространство. Тъй щото, мястото и пространството сѫ качества на физи-

ческия, на проявения свѣтъ, т. е. на свѣта на формите.

Питамъ: какво означава думата „любовъ“? Пространствена ли е любовътъ? Любовътъ е безпространствена. Тя не знае нито време, нито пространство. Тя нѣма нито начало, нито край. Тогава, какъ ще познаете онова, което нѣма нито начало, нито край? Какъ ще познаете онова, което не заема време и пространство? То остава непознато. Обаче, почнете ли да чувствувате любовътъ, това е първиятъ моментъ, който опредѣля едно състояние на любовътъ. Има ли нѣкакво отношение между състояние и пространство? Казвате за нѣкой човѣкъ, че е състоятеленъ. Значи, този човѣкъ се състои отъ нѣщо, има нѣщо на разположение.

Коя бъше втората отъ написаните думи? Втората дума бъше „хармония“. После следваше думата „симфония“. Каква е разликата между думите „хармония и симфония“? (— Симфонията е резултатъ на хармонията). За окултната наука тѣзи думи сѫ чужди, понеже иматъ съвсемъ другъ смисълъ отъ този, който обикновено се разбира. Когато разглеждате една дума, вие тръбва да обръщате внимание върху корена ѝ, върху нейното произхождение. Сѫщо така тръбва да се спирате и върху смисъла на думите въ идейно отношение. Значи, тръбва да се знае, каква идея изразява тази дума. Въ това отношение, думата симфония не е опредѣлена. Казваме „симфония, симфониченъ оркестъръ“. Отъ двете думи „симфония и хармония“ коя е по-определена? Хармония между два тона сѫществува, но симфония между два тона не сѫществува.

Споредъ васъ, коя дума отъ прочетените е най важна? Думите „постоянство, съвршенство“ означаватъ резултатъ на нѣщо. Думата „Господъ“ е много неопределена. Думата „обичамъ“ има сми-

сълъ. Човѣкъ може да обича. Кого може да обича? Хората може ли да обича? Не, той обича Господъ. Преди да изговорите думата Господъ, обичъта трѣба да предшествува. Да произнесете думата „Господъ“ безъ обичъ, то е все едно да четете нѣкаква книга безъ свѣтлина. За да произнесете едно име, или за да тръгнете за нѣкѫде, непременно трѣба да имате нѣкаквъ потикъ въ съзна нието си. Не може човѣкъ да върви въ духовния путь, ако за това нѣма нѣкаквъ потикъ въ съзна нието си. Този потикъ може да бѫде съзнателъ, както въ животнитѣ; той може да бѫде самосъзнателъ, както въ хората. И най-после, той може да бѫде подсъзнателъ, или свръхсъзнателъ, както е въ висшитѣ сѫщества. Тръгването въ известна посока се предизвиква отъ вжтрешенъ потикъ, съ цель да се извѣрши нѣщо. Ако произнесете името на майка си безъ любовь, тази дума „майка“ е вече безъ съдѣржание и смисълъ, вследствие на което тя произвежда въ мислите и въ чувствата на човѣка известна дисхармония. Въ този смисълъ, обичъта, любовъта е ключъ на живота, както и въ музиката има ключъ, споредъ който инструментитѣ се настройватъ. Значи, думата Господъ има смисълъ само тогава, когато е произнесена съ обичъ, съ любовь. Обичъта, любовъта пъкъ е ключъ на петолинието въ живота. Следователно, ако вземете този ключъ и после произнесете думата Господъ, тя вече има смисълъ, има и съдѣржание. Щомъ тази дума се осмисли, съ нея заедно се осмислятъ и всички останали думи: тръгвамъ, хармония, симфония и т. н.

Сега, ще знаете вече, че думитѣ въ речта се нареждатъ така, както се нареждатъ нотитѣ въ музикалнитѣ пиеси. Ония отъ васъ, които сѫ поети, които не сѫ изучавали думитѣ, като ключове на речь-

та, трѣба да се позанимаятъ съ тѣхъ, да знаятъ, де и какъ да ги поставятъ. Кое подтиква поета да пише стихотворения? Любовъта на поета къмъ родината, къмъ майка му, къмъ приятелитѣ му го заставя да пише. Значи, любовъта, обичъта е путь, който води за нѣкѫде. Човѣкъ всѣкога не може да тръгне на путь. Обаче, щомъ тръгне, той има вече опредѣлена посока, опредѣлена цель. Накѫде тръгва ябълчната сѣмка, която сте посадили въ земят? Ябълчната сѣмка тръгва въ две посоки: нагоре — къмъ центъра на слънцето, и надолу — къмъ центъра на земята. Споредъ васъ, човѣкъ на кѫде тръгва? — Къмъ слънцето. Не, първо човѣкъ пуша корени къмъ себе си, а после вече мисли да върви къмъ другитѣ. Да тръгнете къмъ себе си, на вашъ езикъ, това значи да влѣзвете въ себе си. Отъ глагола „тръгвамъ“ сѫ излѣзли още два глагола: влизамъ и излизамъ. За да влѣзвете и излѣзвете отнѣкѫде, първо трѣба да сте тръгнали. Въ който моментъ искате да влѣзвете нѣкѫде, подразбирамъ, че сте тръгнали вече. И въ който моментъ искате да излѣзвете отнѣкѫде, пакъ подразбирамъ, че сте тръгнали. Тъй щото, каквото да направите, да помислите или да почувствувате, всичко това се предшествува съ тръгване. Значи, думата тръгвамъ подразбира поставяне на ключъ. Ключътъ е нуженъ навсѣкѫде и за всичко. Когато хората казватъ, че трѣба да се върви къмъ Бога, тѣ не сѫ точни въ едно отношение, а именно: тѣ трѣба да знаятъ, накѫде да вървятъ; тѣ трѣба да знаятъ посоката на своето движение. Нѣкой тръгва за Русе, за Варна, или за другъ нѣкой градъ. Достатъчно е да спомене името на града, и той знае посоката на своето движение. Тъй щото, когато казвате, че тръгвате къмъ Бога, сѫщо така и вие трѣба да знаете посоката на вашето дви-

жение. Кой пътъ води къмъ Бога? (— Вътрешниятъ, т. е. пътътъ, който е въ самитъ на съ). Имате ли опитностъ за това? (— Нѣмаме още такава опитностъ). — Тогава, какъ можете да говорите за опитностъ, която не сте имали? Всички вие трѣбва да се научите да мислите право. Всѣко нѣщо, за което говорите, трѣбва да е опитано и провѣрено отъ васъ. Не е добре човѣкъ да мисли безъ мисъль. Какво значатъ думитѣ: да мислишъ безъ мисъль? Мисъльта подразбира едновременно и чувство, и действие. Безъ тѣзи две нѣща мисъльта не е права мисъль. Това е все едно да казвате, че трѣбва да се любите, безъ да любите. Това не е любовъ. Въ такава любовъ нѣма никаквъ потикъ, никаквъ методъ. Любовъта, обичъта говори на човѣка на символистически езикъ: Трѣгни! Съ други думи: Постъ семето въ земята! Вложи чувство въ сърцето! Вложи мисъль въ ума! Следователно, ние разглеждаме всѣко чувство като отдѣлно семенце, което трѣбва да се посѣе въ сърцето на човѣка и следъ време да даде плодъ. Отъ плодовете ще се сѫди за качеството на всѣко семе.

Думитѣ „обичъ, обичамъ, обича,“ иматъ два важни елемента: първиятъ еlementъ е растене, а вториятъ — усрѣване на плода, резултатъ. Буквата „ч“ въ тази дума, показва, че семето трѣбва да се посади въ земята, да поникне, да израсте. Обаче, не е достатъчно семето само да израсте; то трѣбва да цѣвне, да завърже плодъ и най-после плодътъ трѣбва да усрѣе. Това значи, че семето е победило всички мъжнотии: вѣтъръ, бури, скрежъ, слана, суша и т. н. Буквата „а“ въ думата „обичамъ“ показва, че семето трѣбва да даде разуменъ резултатъ. Отъ този резултатъ, именно, ще познаемъ, какво нѣщо е обичъта. Всѣки резултатъ, отъ който можемъ да сѫдимъ за реалността на

нѣщо, безъ никакво противоречие, показва, че ние сме въ пътя на обичъта.

И тъй, първата дума „трѣгни“, показва, че ще трѣгнете да търсите Истината. Като намѣрите Истината, трѣбва да я обикните. Като я обикните, тя ще ви избави отъ страха и отъ лъжата. Засега вие още не можете да говорите Истината. Представете си, че учителятъ дава на ученика си да реши една прости задача. Ученикътъ не може да реши задачата. Учителятъ го пита: Защо не реши задачата си? Като нѣма доблестъ да каже истинската причина, поради която не е могълъ да реши задачата, той намира редъ други причини, съ които да се извини предъ учителя си. По този начинъ той прибѣгва до лъжата. Честолюбието на този ученикъ не му позволява да каже истината предъ съученицицѣ си, да не се изложи предъ тѣхъ, да не изгуби тѣхното уважение. Той нѣма да изгуби предъ съученицицѣ си, но ще изгуби предъ Истината. Сега, като ви давамъ упражнения, азъ чета мислитѣ ви, виждамъ желанието ви да се покажете, че знаете. Това е лъжа вече. Като напишете нѣкая тема, вие мислите, че много сте казали. Теоретически човѣкъ може много да говори, но при първото стълкновение съ живота, теорията му пропада. Значи, между теорията и практиката има голѣма разлика. Нѣкой говори на теория, че зло не сѫществува въ свѣта, но ако се докоснатъ до джоба му, той веднага измѣня мнението си, казва, че злото сѫществува. Ако между теорията и практиката на този човѣкъ имаше единство, и да брѣкнатъ въ джоба му, той не трѣбваше да мисли за злото, не трѣбваше да го допушта. Дали паритѣ сѫ въ неговия, или въ другъ нѣкой джобъ, това не трѣбва да го смущава. Това показва, че на теория се говори едно, на практика излиза друго:

разногласие се явява. Казвате: Какъ тъй да ми взематъ парите! Не знаятъ ли, че парите ми тръбватъ? — Какво отъ това? Тъкъ съх ги взели, защото и на тъхъ съх тръбвали. — Ама това не е право! — Това право е за тебе, и за тъхъ. Ти, или тъ — все едно. Ако разсъждавате философски, така ще излъзете, но на практика не е така. Ето де седи злото. Ако единъ гладенъ човѣкъ вижда, че другъ нѣкой яде, и като се нахрани, оставя частъ отъ храната си, гладниятъ има право да вземе тази храна и да задоволи глада си. Но ако нѣкой ситъ вземе останалата храна, той върши престъпление, защото не е ималъ нужда отъ храна. Следователно, само нуждаещиятъ има право да вземе отъ торбата хлѣбъ и да се нахрани. Който нѣма нужда, той нѣма право да бѣрка въ чуждата торба.

Сега, азъ искамъ да спазвате правилата, които давамъ. Тъкъ съх максими, които тръбва да се прилагатъ въ живота. Казвате: Кой има право да яде? Който е гладувалъ три дена и се е молилъ на Бога за хлѣбъ, той има право пръвъ да седне предъ трапезата. Който е гладувалъ два дена, той ще седне на второ място. Който е гладувалъ единъ денъ само, той ще седне на трето място и т. н. Тъкъ щото, споредъ степенъта на глада се опредѣля и правото на човѣка, да заеме едно или друго място. Въ този смисълъ, ние разглеждаме глада като дѣлбоко, вжрешно преживяване. Следователно, само онзи заслужава това преживяване, който е гладувалъ.

Питамъ: защо хората не казватъ истината? Отива нѣкой въ единъ магазинъ да си купи платъ. Той има вѣра въ търговеца, при когото е отишълъ, и купува плата на довѣрие. Търговеца му го продава за чистъ вълненъ платъ. Той взима платата, излиза отъ магазина, отива дома си и какво се

указва? Платътъ билъ чисто памученъ. Този човѣкъ срѣща единъ свой приятель и му казва, че си купилъ вълненъ платъ. Приятельтъ вижда платата, харесва го. Другиятъ му предлага да го купи. Приятельтъ купува платата, но вижда, че се е излъгалъ. Следъ това пѣкътъ го препродава на нѣкой свой приятель и т. н. По този начинъ всички се излъгватъ. Казвамъ: Проверявайте нѣщата, преди да сте ги купили! Който не разбира отъ качеството на нѣщата, да не ходи самъ да купува. Така хората ще се научатъ да говорятъ Истината. Търговецъ тръбва да става само онзи, който е вещъ, който разбира. Иначе, той всѣкога ще се оправдава, че и той, като другите, е излъганъ. Земедѣлецъ тръбва да става само вещиятъ, само онзи, който разбира отъ земедѣлие. Невежиятъ тръбва да стои на страна. Само способниятъ ученикъ тръбва да ходи на училище да учи. Училището е място за способните, за даровитите ученици. Казано е въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ Даромъ се дава само на талантливите ученици. Когато талантливиятъ ученикъ отива при нѣкой учителъ по музика, учителътъ ще го вземе за свой ученикъ и даромъ ще го учи. Защо? Защото сърцето на този ученикъ тупти отъ любовъ къмъ музиката. Посрѣдствениятъ ученикъ гледа часъ по-скоро да свърши училището, за да биде свободенъ. Умътъ на талантливия ученикъ е съсрѣдоченъ на едно място. Той мисли изключително за работата си. Умътъ на посрѣдствения ученикъ е раздвоенъ, той мисли най-малко за две работи едновременно. Следователно, талантливиятъ, гениалниятъ човѣкъ се познава по това, че за единъ моментъ той мисли само за едно нѣщо — за най-важното. Тъкъ щото, ако, съ своите та-

ланти, вие отивате при Бога, съ силно желание да се учате, да се развиваате, Той ще ви приеме като свои ученици и ще ви занимава даромъ.

Сега, като говоримъ за истината, невидимиятъ свѣтъ ще ви постави на изпитъ, да видите, колко можете да говорите истината. Това ще биде за васъ голѣма изненада, но нали искате да знаете, чо е истината. Не е лесно да се говори истината. Още по-мѣжно е да разбере човѣкъ, кога трѣбва да говори истината.

Ще приведа единъ примѣръ, да видите, какво значи да знае човѣкъ, кога и какъ да говори истината. Единъ младъ момъкъ ималъ трима добри, вѣрни приятели, които му се клели въ вѣрностъ, въ приятелство. Единъ денъ той намислилъ да ги подложи на изпитъ, да провѣри тѣхното приятелство. За тази цель той взелъ едно малко заклано тело, турилъ го въ единъ чувалъ и отишълъ въ дома на първия си приятель и му казаль: Снощи дойде въ кѫщата ми единъ човѣкъ, който имаше да взима пари отъ мене. Азъ нѣмахъ пари, не можахъ да му ги върна, затова го убихъ и го скрихъ въ този чувалъ. Какво ще ми кажешъ сега? Дай ми нѣкакъвъ съветъ! — Махни по-скоро този чувалъ. Изнесъ го навънъ, да не го намѣрятъ тукъ, че и азъ да пострадамъ съ тебе заедно! Следъ това той отишълъ при втория си приятель, разказълъ и на него сѫщото и го запиталъ: Ти какво ще кажешъ за тази работа? — Разправяй се съ убития човѣкъ, както знаешъ. Азъ не искамъ да се мѣся въ твоите работи. Най-после, той отишълъ при третия си приятель и му разказалъ сѫщата история. — Какво да правя сега? — Слушай, приятелю, азъ ще ти помогна. Азъ имамъ въ градината си едно скрито, тайно място, което никой не знае.

Ще заровимъ тамъ убития, и престѣплението ще се скрие; никой нѣма да знае, какво си направилъ.

Питамъ: на кого отъ тримата приятели любовта била най-голѣма? — На третия. Той доказалъ, че билъ готовъ да се жертвува за приятеля си, отъ което се вижда, че любовта му е истинска. Като взель участие въ укриване престѣплението на своя приятель, той билъ готовъ да сподѣли наказанието си съ него: първиятъ ще биде главчиятъ престѣникъ—убийцата, а вториятъ — укривателъ и съучастникъ въ престѣплението. Въ този случай, вториятъ ще вземе дѣлъ отъ наказанието на своя приятель. Съ този примѣръ, именно, азъ искамъ да обърна вниманието ви върху необикновената Истина, а не върху обикновената. Първата освобождава, а втората — ограничава.

По сѫщия начинъ и учителътъ може да влѣзе въ класъ при учениците си, съ заклано тело въ чувала, и да ги изпита, доколко могатъ да говорятъ истината. На едного отъ тѣхъ той ще каже: Слушай, азъ убихъ единъ човѣкъ и го турихъ въ чувала. Ти ще ми кажешъ, де да го скрия, но никому нѣма да разправяшъ за това. На другъ отъ учениците си той ще каже, че е убилъ единъ човѣкъ и ще го накара да разкаже това на всички, които срещне на пътя си. Следъ това и двамата ученика ще бѫдатъ викани въ сѫда, всѣки да каже, какво знае за престѣплението на своя учителъ. Единиятъ ще каже, че нищо не знае, а другиятъ ще каже, че знае, какво учителъ му е извѣшилъ престѣпление. Въ края на кѫщата, и двамата ученика ще се намѣрятъ въ противоречие.

Сега, азъ взимамъ двата случая като символи въ живота. Учителътъ дава на единъ отъ учениците си шише, пълно съ вода, и му казва: Ти ще

ЗАКОНЪ НА КАРМАТА.

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Мъстото на красотата въ природата.“

Сега ще говоря върху „Законъ на кармата“. Който иска да научи нѣщо повече по този въпросъ, нека чете всичко, каквото е писано и на чуждите езици—нѣмски, френски, английски, италиянски. Азъ ще засегна въпроса за кармата отъ гледището на Божествената наука.

Кармическиятъ законъ води началото си още отъ излизането на човѣка отъ Бога. А действието или проявата на този законъ започва съ поляризирането на човѣка, т. е. съ явяването на двата пола, на двата полюса въ свѣта. Поляризирането подразбира раздвоеване на човѣшкото съзнание, на положително и отрицателно, на възходещо и низходещо, или въ най-висока степень казано — съзнание на любовь и съзнание на мѫдростъ. Това сж двата полюса въ човѣка.

Казвате: Коя е причината за раздвоеване на човѣшкото съзнание? Въ всѣки индивидъ, въ всѣко него е вложено желание да обсебва, да владѣе нѣщата, вследствие на което е станало раздвоеване на човѣшкото съзнание. Тия два полюса, оставени самостоятелно да се развиватъ, сж се заблудили и забравили, че сж страни на едно цѣло. Следователно, веднъжъ раздвоили се, въ тѣхъ се явява вътрешно желание да се завладатъ по механически начинъ. Обаче, дето сѫществува механическо владане на нѣщата, тамъ се ражда насилието. Като контрастъ на това положение, се явява

природата, която изисква отъ човѣка доброволна жертва. Тя казва: Човѣкъ за човѣка е братъ и трѣбва да се жертвува за него доброволно, отъ любовь.

Сега, отъ окултно гледище, ще опредѣля значението на думата „жертва“. Жертвата подразбира „законъ за правилно растене и развиваене.“ Защо? Защото само това, което расте, което се развива, цѣвти и дава плодъ, може да се жертвува.

Да се върнемъ къмъ въпроса за кармата. Какъ се е явила кармата, т. е. какъ се е явилъ закона за кармата? Когато първото съзнание въ свѣта е ограничило второто съзнание, явили сж се вече условия за кармата. Ще изясня тази мисъль съ следния примѣръ. Представете си, че природата е поставила двама души, еднакво богати и интелигентни, да търгуватъ заедно. Тѣ иматъ нужда единъ отъ другъ, но въпрѣки това и въ двамата по отдѣлно се явява желание да привлѣче богатството на другия къмъ себе си. Най-после, единиятъ успѣва да заграби богатството на другия, който остава безъ никакви срѣдства. Какво трѣбва да прави този човѣкъ? Той трѣбва да стане слуга на онзи, който е успѣлъ да заграби всичкото богатство. Значи, единиятъ ще бѫде господарь, а другиятъ — слуга. Въ този смисъль, господаритъ въ свѣта представлява първото съзнание, което по сила взима надмошните надъ второто съзнание. Слугите пъкъ представляватъ онази категория хора, съзнанието на които се е подчинило на влиянието на първото съзнание. Обаче, въ самитъ слуги не е изчезнало още желанието да бѫдатъ господари, да владѣятъ надъ другите хора. И затова, когато нѣкой господарь има много слуги, тѣ започватъ да се организиратъ, да се събиратъ заедно, да работятъ за събарянето на господаря си, и единъ денъ тѣ го хващатъ, налагатъ го добре, и по този начинъ ставатъ

господари, а той — слуга. Така, именно, и съзнанието на хората смънтя положенията си, ролите си.

Сега, като говоря върху кармата, не мислете, че ще я разберете изведенъжъ, въ всичката ѝ пълнота. Питамъ: какъ се ражда злото между учениците на една школа? Злото между учениците се ражда тогава, когато нѣкой отъ тѣхъ пожелае да бѫде господарь, да разполага съ знанието на другите. Злото се ражда и тогава, когато нѣкой отъ учениците иска да се наложи на другите: той има нѣкаква идея въ себе си и желае всички да приемат тази негова идея. Или, нѣкой има известенъ навикъ въ характера си, известни сили, които непременно иска да прокара между другите. Обаче, ученикът трѣбва да знае, че въ природата съществува законъ, който регулира действията, проявите на всички живи същества. За всѣка сила тя е поставила граници, предѣли, до които той най-много може да се развива. Дойде ли до тази граница, настѫпватъ вече обратни действия. Докато не знаятъ вашиятъ вътрешни, интимни намѣрения за нѣщо, хората сѫ наклонни да ви слушатъ, да ви се подчиняватъ. Въ който моментъ узнаятъ целта, намѣренията ви, тѣ веднага започватъ да ви се противопоставятъ, да ви противодействуватъ. Това противодействие се явява по силата на закона за самозапазването, за запазване на свободата си. Следователно, законът на кармата може да се регулира само когато човѣкъ е готовъ да се самопожертвува за другите, да стане тѣхъ слуга, да отдаде правото на всѣко живо същество. Правото, което искате за себе си, трѣбва да отдавате и на другите; благото, което желаете за себе си, трѣбва да желаете и за другите. Всѣки има право да развива своя умъ, своето сърце, да работи за усилване на волята си, независимо отъ

това, дали той е простъ или учень, слуга или господарь, беденъ или богатъ. Благата на единого сѫ блага за всички; правата на единого сѫ права за всички. Различието седи въ това, кой какъ ще използува и приложи тия блага и права въ живота си.

Една опасностъ съществува за окултните ученици. Тя се заключава въ тъй наречения вампиръзъмъ, т. е. изчерпване жизненитъ сокове на човѣка. Това могатъ да правятъ само ония, които познаватъ окултните закони. Обаче, това нѣщо е абсолютно забранено. Школата, въ която сте влѣзли, абсолютно забранява тунеядството. Изчерпване жизненитъ сокове на човѣка не е нищо друго, освенъ тунеядство. Който си позволи това, той ще носи лошите последствия на своето неположение. Затова, именно, окултните ученици трѣбва да бѫде високо просветенъ, да не злоупотребяватъ съ силитъ, които е могълъ да развие въ себе си.

Много школи подържатъ въ учениците си вѣрата, че силата на човѣка седи въ мисъльта му. Временно само е така, обаче, въ същностъ, силата на човѣка не е нито въ мисъльта, нито въ чувствата, нито въ волята му. Това сѫ само прояви на човѣка, но тѣ не представляватъ още онзи източникъ, отъ който силата излиза. То е всеедно да мислите, че всѣка проява на любовта е истинската любовь, изявена въ всичката ѝ пълнота. Нѣкога любовта се проявява по форма, нѣкога — по съдѣржание, а нѣкога — по смисъль, но тия отдельни прояви не сѫ още любовъта въ всичката ѝ пълнота. Ще ви дамъ нѣколко примѣри, да имате ясна представа за любовъта по форма, по съдѣржание и по смисъль. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се дави въ една рѣка. Покрай рѣката минава единъ

простъ работникъ и, като вижда давещия се, влиза върху ръката, хваща го за ръката и го извлича на бръгъ. Следът това, той казва на спасения: Хайде върви сега дома си! Това е примѣръ за физическа проява на любовъта — любовъ по форма.

Вторъ примѣръ: върви по улицата единъ човѣкъ, който отъ нѣколко дена наредъ не е ялъ нищо. Срѣща го другъ и чете по лицето му, че този човѣкъ е гладенъ, отъ нѣколко дена не е ялъ нищо. Спира го и му предлага да го заведе дома си, да го нахрани. Завежда го у дома си, угощава го добре и му казва: Сега вече можешъ да си отидешъ. Това е проява на любовъта по съдѣржание.

Трети примѣръ: запознавате се съ единъ младъ, любознателъ човѣкъ, който иска да учи, да придобива знание. Вие сте учитель, свършили сте нѣколко факултета и предлагате на този младъ човѣкъ да му помогнете, да му дадете знания. Работите съ него година, две и като видите, че той е придобилъ известни знания, казвате му: Сега вече можете да продължите знанието си самъ. Работете и ще успѣете. Това е проява на любовъта по смисълъ.

Питамъ: мислите ли, че следъ като сте подали рѣка на давещия, или следъ като сте нахранили гладния, или следъ като сте дали знания на невежия, животът се е проявилъ напълно? Не, животът, както и любовъта, могатъ да се проявятъ напълно, само когато човѣкъ започне да живѣе въ причинния свѣтъ, дето единъ живѣе за всички, и всички живѣятъ за единъ. Въ този свѣтъ благото на единого е благо за всички; и благото на всички е благо на единого. Възъ основа на този законъ, деятелността, както и радоститѣ и скърбитѣ на едно сѫщество, колкото и малко

да е то, тръбва да бждатъ за въсъ свещени. Това същество може да бжде муха, но и на нея тръбва да гледате, като на човѣкъ. Само по този начинъ Богъ може да се весели. Обаче, само Богъ може да спира погледа си на дребните, на малките нѣща. Хората обрѣщатъ внимание повече на голѣмите работи.

Сега, понеже вие сте дошли въ Школата да учите, не тръбва да има ни поменъ, ни сѣнка отъ лъжа. Единственото нѣщо, което не се прощава на учениците отъ тази Школа, е лъжата. Всичко може да се извини, но лъжата — никога! Щомъ дойде до лъжата, пазете се отъ нея, като отъ огънъ. Тя е принципъ, който може да заведе човѣка въ противоположностите на живота, отъ които мжчно може да се избави. Като изпадне въ трудно, въ безизходно положение, човѣкъ веднага прибѣгва до лъжата и казва: Безъ лъжа не може. Не, безъ истина не може, а безъ лъжа може. Тъй щото, напишете си следните нѣколко изречения, като ценни правила въ живота:

Безъ любовъ не може, но безъ умраза може.

Безъ мждростъ не може, но безъ глупостъ може.

Безъ истина не може, но безъ лъжа може. Щомъ кажете обратното, че безъ лъжа не може, ще излѣзе, че лъжата ражда истината, а това не е вѣрно. Щомъ кажете, че безъ глупостъ не може, ще излѣзе, че глупостта ражда мждростта, а това не е вѣрно.

Като се говори за кармическия законъ, подразбираме различни видове отношения. Напримѣръ, слуги и господари, ученици и учители, братя и сестри, майки и бащи, това сѫ все кармически отношения. Майката и бащата сѫ едно отъ смекчаващите положения на кармата. Споредъ този за-

конъ, всички хора се намиратъ въ близки, или въ далечни отношения, съ цель да се разплатятъ. Съвременнитѣ хора трѣбва да знаятъ този законъ, за да ликвидиратъ правилно съ своята карма. Иначе, ако не знаятъ, какъвъ е този законъ, и какво той изисква, тѣ ще създадатъ помежду си нови кармични отношения, които въ бѫдеще трѣбва да се изправятъ. Напримѣръ, ако нѣкой господарь трѣтира зле своите слуги, въ бѫдеще той ще стане слуга, а тѣ — негови гѣсподари. Дълго време ще трѣбва да имъ слугува той, за да се изплати. Тъй щото, когато нѣкой се запитва, защо трѣбва да слугува на хората, ще знае, че причината за това се крие въ неговото минало, когато той искалъ да подчини съзнанието на нѣкои хора, да ги направи свои слуги. А това е абсолютно забранено! Да подчинишъ съзнанието на нѣкой човѣкъ, това значи да подчинишъ Божественото въ този човѣкъ на себе си, да го направишъ твой слуга. Единственото невъзможно нѣщо въ свѣта е това, именно, да подчините Божественото на човѣшкото.

За да ликвидира съ кармата си, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да трансформира своите мисли и чувства, да ги преобрази. И теософитѣ говорятъ за висше и низшъ манасъ, за висше и низше съзнание въ човѣка, за духовно и пътско начало, като два полюса въ човѣка. Въ това, именно, седи работата на човѣка върху себе си, да се движи отъ единия полюсъ въ другия, главно отъ низходещия къмъ възходещия. И наистина, забелязано е, че когато иска да обсеби нѣщо съ чувствата си, човѣкъ си създава карма. Когато даде свобода на хората, той ликвидира съ своята карма. Ако изисквате отъ нѣкой вашъ приятелъ да ви обича, да ви покаже любовта си, той ще тури на главата ви юларъ, отзадъ ще ви боде съ остеъ

и ще ви пита, съгласни ли сте да ви обича по този начинъ. Това значи да се създаде карма между двама души. Страшно нѣщо е законътъ на кармата! Кармата може да започне даже и отъ една горчива дума, казана на нѣкой човѣкъ, при неблагоприятно съчетание на условията. Тази дума може да е казана привидно, деликатно, съ усмивка на лице, но щомъ е горчива, тя произвежда вече своя ефектъ. Както и да е казана горчивата дума, тя носи съ себе си хилиди злини. Следователно, бѫдете внимателни къмъ всѣко свое чувство, къмъ всѣка своя мисъль. Преди да ги изразите, прецедете ги, да не падне съ тѣхъ заедно нѣщо нечисто. Презъ какво ще ги прецеждате? Презъ филтри.

Отъ гледището на окултната наука, сърцето, умътъ и волята на човѣка сѫ филтри, съ които се прецеждатъ неговите чувства, мисли и действия. Всѣка мисъль, всѣко чувство и всѣко действие трѣбва да минатъ презъ ума, сърцето и волята на човѣка, да се филтриратъ. Следъ като се филтриратъ, тогава само тѣ могатъ да се посадятъ въ градината на душата. За да разбере човѣкъ, кога се е създала карма между двама души, не е нужно той непременно да бѫде ясновидецъ. И безъ да бѫде ясновидецъ, той ще разбере, какъ и кога се е създала кармата. Достатъчно е човѣкъ да направи най-малкото отклонение отъ закона на любовта, за да стане веднага поляризиране на мозъка: въ едното полушарие на мозъка ще се събере повече енергия, а въ другото — по-малко, вследствие на което той ще почне да се гнѣви, да нагрубява своите приятели. Напримѣръ, ако въ лѣвата страна на мозъка се събере повече енергия, човѣкъ става много любезенъ, много учтивъ, но това не е естествена проява.

При това положение, забелязва се, че мускулите на дясната страна на лицето започват да се свиват, да се съкращават. И тогава, на лицето на този човекъ се забелязватъ особени нехармонични движения, които се дължатъ на дисхармонични мисли, чувства или действия. Ако тия неволни движения на лицето траятъ по-дълго време, случава се, че устата на човека се изкривява, понеже мускулите отъ едната страна на лицето се разширяватъ, а отъ другата се свиватъ. Не се минава много време, виждаме, че кармата налага своя печать, било на лицето, било на очите, или другаде нѣкъде. Напримѣръ, когато човекъ си служи много съ лъжата, нѣкои мускули на лицето се свиватъ, а лжчтъ, който излиза отъ очите му, пада надолу, къмъ центъра на земята. Ако се погледне въ огледалото и види този лжчъ, насоченъ къмъ земята, той самъ нѣма да се хареса. Сега, като пишете за красотата, ще знаете, че тя се дължи на вътрешната хармония въ човека. За да придобие и запази тази красота въ себе си, човекъ трѣбва да бѫде абсолютно чистъ!

Сега, запишете си още нѣкокко правила за живота, а именно, вложете:

Истината въ душите си.

Свѣтлината въ умовете си.

Чистотата въ сърцата си.

И тѣй, запишете тѣзи правила и всѣка вечеръ, преди да си легнете, запитайте се, дали истината е въ душата ви, свѣтлината — въ ума ви, а чистотата — въ сърцето ви. Какъ ще познаете, дали истината е въ душата ви? Ако истината е въ душата ви, тя ще ви направи свободни. Ако истината е въ душата ви, ще имате широкъ замахъ въ действията си и ще дадете свобода на себе си и на окръжаващите. Ако свѣтлината е въ-

ума ви, тя ще ви даде знание. Свѣтлината е проводникъ на знанието. Ако чистотата е въ сърцето ви, вие ще бѫдете силни въ всѣко отношение. Понѣкога вие виждате въ близкия си нѣкакво криво чувство, или нѣкаква погрѣшка, за което сте готови да го сѫдите. Не, споредъ закона на кармата, каквато погрѣшка видите въ близкия си, вие сами трѣбва да се заемете да я исправите. Най-малката погрѣшка да видите въ приятеля си, постарарайте се да я исправите.

Казвате: Какъ можемъ да исправимъ чуждите погрѣшки? • Ще приведа единъ примѣръ, който ще ви покаже единъ отъ начините за исправяне погрѣшките на вашите близни. Единъ младъ момъкъ отъ Варна, отишълъ единъ денъ при единъ евангелистъ книжаръ да си купи нѣкакви книги. Като го видѣлъ, книжаръ му казалъ: Преди нѣколко седмици единъ приятель дойде при мене да иска пари на заемъ. Азъ му услужихъ, ноeto, толкова време мина вече, и той не ги връща. Такива сѫ твоите приятели! — Колко ти дължи? — Еди-колко си. — Заповѣдайте, вземете тази сума и считайте, че смѣтката е уредена. Азъ и моятъ приятель сме едно и сѫщо нѣщо. Съ тази постъпка младиятъ човекъ доказа, че той и приятельтъ му сѫ честни хора. Това е благороденъ характеръ. Тъй щото, чуете ли нѣкъде да одумватъ вашия приятель, извадете кесията си, платете вмѣсто него и кажете: Азъ и моятъ приятель сме едно и сѫщо нѣщо. Какъ би постъпилъ нѣкой човекъ, който нѣма този моралъ въ себе си? Като чуе да се говори лошо за приятеля му, той ще каже: Да, вѣрно е, моятъ приятель има тази слабостъ, той е нехаенъ малко, но азъ ще му поговоря, ще му кажа да плати. — Нѣма какво да му говоришъ. Школата, която следвате, не по-

зволява това. При такива случаи, тя изисква отъученика да извади кесията си и да плати за своя приятель, да ликвидира съ неговата смѣтка. И после, като види приятеля си, нищо да не му казва. Ако приложите този методъ, вие ще опитате неговите добри резултати.

Този методъ се отнася до онѣзи, които сѫ готови да платятъ за своя добъръ приятель, но не и за онзи, който има възможностъ да плати дълговете си, а оставя приятелите му да плащатъ вместо него. Това е насилие, изнудване на съвестта на хората, съ което си създаватъ негативна карма. Ще дойде денъ, когато тия хора ще изгубятъ своите добри приятели и ще трѣбва всичко да плащатъ сами. Ако имате добри приятели, които използвате, за да плащатъ дълговете ви, вие не сте на правъ путь. Ще дойде денъ, когато Провидението ще ви постави въ сѫщото положение: тогава въсъ ще използватъ, и вие ще плащате двойно, съ лихвитѣ. Който мисли, че може да надхитри закона на кармата, той се лъже. За такива хора може да се употреби българската поговорка: „Хитрата лисица съ двата крака влиза въ капана“. Съ кармата игра не бива. Защо? Кармата е кредиторъ. Тя не допушта никакво закъснение, нито съ половинъ денъ. Тя не прощава нищо: точно ще платите, даже съ лихвитѣ. Значи, тя и отълихвитѣ не отстѫпва. Строгъ е кармическиятъ законъ. Той отсѫпва само следъ като всичко се изплати.

И тъй, че знаете, че всички добри мисли и желания на човѣка се поляризиратъ, въ една или въ друга посока. Като знаете закона за поляризирането, ще видите, че всѣко нѣщо въ живота се поляризира. Казвате, напримѣръ, старо и ново учение. Оставете старото учение да функционира

въ коренитѣ, а новото учение — въ клоницата. Старото учение ще послужи за торъ на дървото, което ще расте и ще се развива, ще даде плодове, отъ които ще изникне ново дърво — новото учение. И тогава, споредъ новото учение, кармата нѣма да внася страхъ за хората. Защо? Защото ще знаете, че кармата обича смѣли хора. Бѫдете смѣли да посрещнете кармата добре, като гостъ, дошълъ въ дома ви. Бѣгате ли отъ нея, тя ще ви настигне съ пржка и така ще се разправи съ васъ. Благородство има въ кармата. Тя може да ви бие, да ви плюе, но въ края на краищата, ще ви отмине безъ да ви напакости. Тя има мечешки характеръ. Когато иска да нападне нѣкого, тя обикаля, ходи около него, глади козината си, прави се, че не вижда. Нейната козина става гладка, но кожата на човѣка отива. Когато не иска да нападне човѣка, мечката минава покрай него, настрѣхне, нахорои се, наплюе го и заминава. Въ този случай, кожата на човѣка остава здрава, но голѣмъ страхъ преживява. За смѣлия човѣкъ кармата е подобна на настрѣхната мечка: тя минава покрай него, нахорои се, наплюе го и заминава. Тя казва: Хайде, отъ мене да замине! Вие ще ѝ благодарите, че не се е докоснала до кожата ви. Че ви е наплюла малко, че страхъ сте преживѣли, това нищо не значи. Важно е, че сте останали живи и здрави.

Като знаете това нѣщо, съобразно него ще разрешавате задачите на своя животъ. Когато ви дойде нѣкакво голѣмо нещастие, кажете: Моята възлюбена карма се е нахороила и ме плюе, но повече отъ това не може да направи.

Казвате: Какво трѣбва да се направи, или какъ трѣбва да се живѣе, за да не се създава карма между хората? Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който вие сами можете да извадите заклю-

чение. Представете си два успоредни желъзни пътя, по които се движат влакове, едните отиват на изтокъ, а другите — на западъ, значи, въ две противоположни посоки. Допуснете, че по едната линия, по която влаковете вървят на изтокъ, се движат сто трена, на еднакво разстояние единъ отъ другъ. Ако при това положение влаковете се движат съ еднаква бързина, нѣма опасност отъ никакво сблъскване между тѣхъ. Обаче, ако бързината на тия влакове е различна, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Следователно, при закона на кармата, не е важно направлението на влаковете, дали отиват на изтокъ или на западъ, но важна е бързината. Бързината на движещите се влакове трѣба да е еднаква. Значи, когато двама души се движатъ въ еднаква посока, но съ различни скорости, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Ако единъ трень се движи съ скорость сто километра въ часъ, а другъ — съ скорость 80 километра въ часъ, нѣма никаква опасност отъ сблъскване. Но ако първиятъ влакъ се движи съ скорость 80 км. въ часъ, вториятъ — съ скорость сто км. въ часъ, а при това вечеръ, тогава има опасност отъ сблъскване: вториятъ, ще се сблъска съ първия. За да не стане сблъскване между тия два трена, вториятъ трень трѣба да намали скоростта на движението си, да стане поне като първия, но непременно съ известно разстояние единъ отъ другъ.

Сега, докато живѣте между хората, не трѣба да бѫдете нито много умни, нито много глупави. Защо? Защото и глупостта, и интелигентността сѫ кармически закони. Ако си много интелигентенъ, че се движишъ много бързо и ще се сблъскашъ съ тия, които бавно се движатъ. Ако си пъкъ

много глупавъ, ще се движишъ бавно и ще се сблъскашъ съ тия, които бързо се движатъ. И въ двата случая ще имате еднакви резултати. Какво трѣба да правите тогава? Ще бѫдете толкова интелигентни, или толкова глупави, колкото окръжаващата срѣда. Казвате: Какъ и кога трѣба човѣкъ да проявява интелигентността си? Вие трѣба да пазите силитъ си за по-благоприятни времена. Напримѣръ, ако предъ васъ се движи трень съ по-малка бързина, вие трѣба да намалите парата си. Ако пътътъ ви е свободенъ, т. е. ако предъ васъ нѣма никакъвъ трень, можете да пуснете всичката пара на трена си и да се движите, съ каквато скоростъ желаете.

Следъ две седмици направете извлѣчение отъ всичко говорено досега. За сѫщия денъ пишете върху темата: „Приложение на кармата въ живота“. Днесъ азъ нахвѣрлихъ нѣколко мисли върху кармата, за да можете да развиете темата си, а впоследствие ще говоря още по този въпросъ. Като бѫдете готови съ темата си, всѣки самъ ще я чете, а останалитъ ще я критикуватъ. Критиката пъкъ трѣба да бѫде по правилата на новото учение. Да критикувате, значи да кажете само това, което е истинно и въ което сте напълно сигурни. Критикуването подразбира изнасяне на нѣщата, както сѫ въ природата.

Като пишете темитъ, като работите върху лекциитъ, ще употребявате най-много по единъ часъ на денъ. Колкото се отнася за темитъ, 20 минути сѫ достатъчни. Когато развивате темата за кармата, спрете се върху следнитъ мисли: Ако си отпредъ, движи се съ голѣма бързина! Ако си отзадъ, движи се съ малка бързина! Тази тема представя отговоръ на нѣкои мисли отъ новата

КРАСОТА ВЪ ПРИРОДАТА.

Т. М.

Четоха се темитѣ върху красотата.

Питамъ: какво нѣщо е красотата? Красотата чувствува ли се, или се вижда? Какъ бихте нарисували едно красиво лице? Какви сѫ чѣртитѣ на красивото лице? Като гледате нѣкои хора въ известно положение, напримѣръ, въ мълчание, тѣ сѫ красиви; като се засмѣятъ, ставатъ грозни. Други хора пѣкъ тѣкмо обратно: като се засмѣятъ, ставатъ красиви, а като мълчатъ, сѫ грозни. Какъ ще си обясните това нѣщо? Представете си едно крѣгло, валчесто лице, съ малки очи, поставени близо до носа. Красиво лице ли е това? Нѣ е красиво. Красиво ли ще бѫде лицето, ако очитѣ сѫ далечъ отъ носа? И това лице не е красиво. Ами, какво ще кажете тогава за едно голѣмо, крѣгло лице, съ голѣми, или съ малки уши? Ще кажете, че и това лице не е красиво. Колко голѣми трѣбва да бѫдатъ ушитѣ на това лице? Като не харесвате това или онова лице, туй показва, че вие имате въ себе си известна мѣрка, известенъ мащабъ, съ който мѣрите нѣщата. Тѣй щото, за всѣки даденъ случай, за васъ е важно, не какво сѫ казали разнитѣ автори за красотата, но какво е вашето вѫтрешно разбиране. Мнението на разнитѣ автори ще послужи за обяснение, за допълнение на вашето. Хората се стремятъ къмъ красотата, разбираятъ я, но като ги запитатъ, въ какво седи красотата, какви сѫ външнитѣ ѝ признания, нищо опредѣлено не казватъ. Красиво лице е това, което, при всички условия на живота, запазва своитѣ ос-

новни чѣрти: дали е скърбенъ или радостенъ, сериозенъ или веселъ, основнитѣ чѣрти на красивия човѣкъ всѣкога оставатъ едни и сѫщи. Ако очитѣ на нѣкой човѣкъ сѫ малки и поставени близо до носа, това говори за слаба впечатлителност. Малкитѣ очи сѫ признакъ на скжперничество. Голѣмитѣ очи сѫ признакъ на разсипничество. Съ други думи казано: хора съ малки очи сѫ бедни; хора съ голѣми очи сѫ богати, затова могатъ да пилѣятъ, да разсипватъ богатството си.

Изобщо, красиво лице е това, между частитѣ на което има пълна съразмѣрност, правилно съотношение. Напримѣръ, челото, носътъ и брадата трѣбва да съставятъ по една трета часть отъ цѣлото лице. При това, формата на лицето не трѣбва да бѫде съвсемъ крѣгла, а малко крушообразна, заострена. Когато видите нѣкое много крѣгло лице, това се дѣлжи на известно количество мазнини, натрупани около брадата. Вследствие на този излишъкъ отъ мазнини, лицето губи отъ красотата си. Днесъ всички хора се стремятъ къмъ красота, но външната, видимата красота е създала голѣми зlinи въ свѣта. Красотата трѣбва да бѫде вѫтрешна, а не външна. Вѫтрешната красота подразбира пластично, живо лице. Красивото лице подразбира още вѫтрешна дѣлбочина, голѣма чувствителност и благородство на душата. Въ красивото лице трѣбва да преодоляватъ кривитѣ, а не правитѣ линии. Правитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава електричеството; кривитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава магнетизъма. Нѣкои хора иматъ красиви лица, но носътъ, брадата и ушитѣ имъ не сѫ красиви. За да се опредѣли, кое чело, кой носъ, коя уста, коя брада, кой уши сѫ красиви, правилни човѣкъ трѣбва да си послужи съ онази строго-

отмърена, въ математическо и геометрическо отношение, мърка на природата. Който се стреми къмъ красивъ вътрешенъ животъ, той ще придобие тази красота и върху лицето си. Напримъръ, благородството, чистотата и нѣжността придаватъ мекота и яснота на очите. Ако пъкъ въ нѣкой човѣкъ преобладаватъ личните чувства, тѣ придаватъ на очите му яснота, но тази яснота е лишена отъ мекъ елементъ. Тѣзи очи сѫ груби, неподвижни. Изобщо, очите играятъ важна роля въ живота на човѣка. Ето защо, когато въ ума ви проникне нѣкое грубо, или горчиво чувство, постарате се, като ученици, да ги отстрани отъ себе си. Вземете чука въ ръката си, както майсторътъ—скулпторъ, и ги дѣлайте, обработвайте, докато се напълно смекчатъ. За тази целъ се изисква голѣмо самообладание. Самообладание се изисква не само отъ учениците, но и отъ учителите. Сегашните учители по музика се дразнятъ, гнѣвятъ на учениците си, когато взиматъ фалшиви тонове. Ако може да запази нужното самообладание и присъствие на духа, учителятъ ще може лесно да кодегира учениците си. Подъ влияние на неговото спокойствие, и най-неспособниятъ ученикъ ще може да изправи гласа си и да пѣе хубаво. Когато учителятъ се гнѣви, тоновете се съкратяватъ, и гласътъ излиза фалшивъ.

Сега, като говоря за красотата, азъ имамъ предъ видъ човѣшката душа, която, сама по себе си, е красива. Красотата на душата непременно трѣба да се излѣе въ нѣкаква форма. При това, всѣка форма е толкова по-красива, колкото е по-близо до истината. Напримъръ, вашите теми за красотата бѣха хубави, но по външенъ изразъ. Вътрешно, т. е. по съдѣржание и смисълъ, тѣ

не бѣха толкова красиви, защото не съдържаха въ себе си истината. Първото нѣщо, което се изисква отъ ученика, е да даде място на истината въ себе си. Всѣко нѣщо, което съдържа въ себе си истината, безъ никакви прибавки, безъ никакви превеличавания и намалявания, е красиво.

Ще ви дамъ нѣколко правила, да знаете, какъ да пишете темите. Като започнете да пишете, успокойте се добре. Следъ това прочетете работата си на гласъ, високо, да видите, какъ ще се отрази върху ухото ви. Освенъ това, проследете, какъ се отразява върху умави и върху симпатичната нервна система. Ако и на дветѣ места се отразява хармонично, темата е добре написана. Прочетете темата си два-три пъти наредъ, да видите, какъ ще прозвучи на слуха ви. Ако на вашите уши се отрази добре, ще се отрази добре и върху ушите на другите. Ако на вашиятъ уши не прозвучи добре, нѣма да прозвучи добре и на ушите на вашиятъ близни. Ние изискваме отъ учениците нѣщо звучно, приятно за слушане. Всѣко нѣщо, което е приятно, звучно за вашиятъ уши, ще бѫде слушано и отъ насъ. Освенъ това, учете се да пишете кратко, но отчетливо и идейно. При свободно време, ще ви дамъ образецъ отъ една и съща идея, изразена въ три различни форми, да видимъ, коя отъ трите форми ще бѫде най-права. Тя ще бѫде и най-красива. Значи, всѣка идея може да се изрази по три различни начина. Добре е да четете красиви описания, да се развива вашия вкусъ къмъ красивото, къмъ изящното. Една красива история е животът на Иосифа въ Библията. Добре е всѣки да прочете тази история.

Сега, ще ви дамъ образецъ за една идея, изразена въ три различни форми, а именно, идеята за живота. И затова, казвамъ: Свѣтлината носи жи-

вотъ. Любовъта носи животъ. Истината носи животъ. Въ такъвъ случай, какъвъ е животътъ, който свѣтлината носи? Какъвъ е животътъ, който любовъта носи? Какъвъ е животътъ, който истината носи? При това, може ли истината направо да носи живота? Все има нѣкакво различие между живота, който свѣтлината, любовъта и истината носятъ. Следователно, обектъ на истината е свободата. Обектъ на свѣтлината е знанието. Обектъ на любовъта е животътъ. Като казваме, че свѣтлината носи живота, ние взимаме свѣтлината като необходимо условие на човѣка да учи. За да учи, той трѣбва да има любовь. Значи, свѣтлината иззвиква животъ за знанието, да даде свобода на хората. Сѫщо така и истината иззвиква живота.

И тѣй, въ бѫдеще, като пишете темитѣ си, ще ги четете нѣколко пъти, и ако нѣщо не ви харесва, ще го корегирате. Щомъ прочетете темата си, и тя прозвучи приятно на ухото ви, ще я чете въ гласъ и ще видите, че ще се хареса на всички. При това, ще пишете бавно, спокойно, безъ бѣрзане. Окултната школа изисква отъ учениците си геометрическа точностъ. Листата, на които ще пишете, могатъ да бѫдатъ малки, или голѣми, споредъ желанието ви, но непременно правилни. Формата може да бѫде трижгълна, четирижгълна или каква да е, но непременно правилна. Сѫщо така темитѣ ви трѣбва да бѫдатъ чисто, красиво написани. Не е достатъчно само да се говори за красотата, но трѣбва и да се постѣпенва красиво. Мнозина започватъ да пишатъ красиво, четливо, а къмъ края се отегчаватъ, и почеркътъ имъ става нечетливъ, нервенъ. Това показва, че сѫ несъгласни съ себе си. Това говори още и за известни неджзи въ тѣхъ. Затова, борете се съ тия неджзи, докато преодолѣте.

Казвамъ: запомните всички правила, които ви дадохъ за писането, и ги прилагайте. Вие трѣбва да знаете, че всѣка мисъль, всѣко чувство, всѣка постѣпенка на човѣке, били тѣ добри, или лоши, се отпечатаватъ въ съзнанието му и указватъ своето влияние върху него. И по този начинъ, отъ некрасивите, отъ отрицателните работи, вие ще разберете красивото, възвишеното и положителното въ живота.

Т. м.

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на
3 май, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ ЗА ЕНЕРГИИТЕ.

Т. м.

Четоха се темитѣ върху „Приложението на кармата въ живота“. Темитѣ ви представяте теоретическата страна на въпроса за кармата.

Често се говори за физический животъ, за физическото тѣло на човѣка. Какво представлява физическото тѣло? Физическото тѣло е проводникъ, т. е. велика инсталация на силитѣ въ природата. Чрезъ тази инсталация минаватъ двата вида природни сили: положително и отрицателно електричество, положителенъ и отрицателенъ магнетизъмъ. За сега вашите тѣла не сѫ физически тонирани: едини отъ васъ сѫ положителни, а други — отрицателни, т. е. едини иматъ въ себе си повече положително електричество, а други — повече отрицателно електричество. Ако се събератъ на едно място двама души, които иматъ положително електричество въ себе си, тѣ непременно ще се отблъснатъ. Ако влѣзатъ въ разговоръ помежду си, следъ раздѣлата, тѣ веднага ще изпитатъ неразположение на духа си, недоволство. Ако въ дадения случай единиятъ отъ тѣхъ не може да превърне положителното електричество въ отрицателно, тогава тѣ трѣбва съзнателно да се раздѣлятъ, временно поне, и всѣки отъ тѣхъ да потърси за себе си другаръ съ електричество, противоположно на своето. Иначе, въ всѣки едного ще се събуди нѣкакво враждебно чувство по отношение на другия, вследствие на което той ще прояви активностъ въ характера си. И най-после, като резултатъ на тази активностъ, ще дойде грубостта.

Дали този човѣкъ е мѫжъ или жена, безразлично, той ще изяви своята грубостъ, понеже електричеството се движи по кжси линии. А грубостта се проявява по най-кжситѣ линии. Ако се събератъ на едно място двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ пакъ ще се отблъснатъ, вследствие на което между тѣхъ ще се яви известно недоволство, съмнение, страхъ. Тѣ ще се страхуватъ единъ отъ другъ. Следователно, когато се срещнатъ двама души съ положително електричество въ себе си, тѣ ще станатъ толкова активни, че ще се биятъ, ще се дуелиратъ помежду си. Ако пъкъ се събератъ на едно място двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ нѣма да се биятъ, нѣма да се дуелиратъ, отъ страхъ за живота си, но между тѣхъ ще се яви лицемѣрие, измама. Единиятъ отъ тѣхъ ще гледа по околнъ путь, чрезъ измама, така да обврже другия, че да му отмѣсти.

Тъй щото, който иска да се дуелира съ нѣкого, той трѣбва да знае, че и въ двамата електричеството е положително. Обаче, когато се срещнете съ нѣкой човѣкъ и въ васъ се роди страхъ, съмнение, лицемѣрие, ще знаете, че и въ двамата електричеството е отрицателно. Ако се срещнете съ човѣкъ, въ когото електричеството е противоположно на вашето, вие ще се обичате. Каквото е отношението между двама души съ еднакви електричества, такова е отношението на човѣка къмъ самия себе, когато дветѣ половини на мозъка сѫ съ еднакво или съ противоположно електричество. За да бѫде човѣкъ добре, хармонично разположенъ, въ дветѣ половини на мозъка му трѣбва да има противоположно електричество. Оттамъ, и при срѣщата на двама души, съ еднакво или разнородно електричество въ мозъка, се пораждатъ

хармонични или дисхармонични отношения. Запримъръ, ако и въ двамата електричеството въ дъясната половина на мозъка е положително, тъще бъдатъ груби единъ къмъ другъ; ако въ левото полушарие на мозъка и въ двамата е събрано отрицателно електричество, тъще бъдатъ подозрителни единъ къмъ другъ. Мнозина се смущаватъ отъ мисълта, какво ще правятъ съ отрицателното електричество, ако не могатъ да го впрегнатъ на работа.

Ще приведа единъ примъръ отъ вашия животъ, да видите, по какъвъ начинъ можете да приложите закона за асимилиране на тази излишна енергия. Представете си, че една отъ ученичките въ класа е по-силна и привлича къмъ себе си други две. Обаче, тя обича едната отъ тяхъ повече и съ нея дружи, съ нея се разговаря повече, а другата стои настрани. Дветъ приятелки, които повече се обичатъ, взаимно асимилиратъ своето електричество; въ втората, обаче, която е по-малко обичана, остава част отъ енергията ѝ неизползвана, вследствие на което се събира, или въ дъясната, или въ лявата част на тѣлото ѝ. Ако тази енергия остане въ дъясната половина на тѣлото ѝ, тя огрубява; ако остане въ лявата половина, тя става недоволна, подозрителна къмъ себе си и къмъ близките си. Какво тръбва да направи, за да се излѣкува отъ това положение? Тя тръбва да намѣри друга приятелка, която прѣмо няя да обича. Само по този начинъ излишната енергия въ организъма ѝ ще се асимилира.

Сега, като знаете този законъ, ще бѫдете много внимателни, нѣма да злоупотрѣбявате съ него. Който злоупотрѣбява съ този законъ, той ще бѫде толкова строго наказанъ, както никога въ живота си. Като знаете закона, ще си служите съ

него само за добро. Всѣки въ сѣбе си тръбва да даде честна дума, че никога нѣма да злоупотрѣби съ този законъ. Въ какво седи злоупотрѣблението съ него? Човѣкъ може да злоупотрѣби съ този законъ, когато съзнателно отправи къмъ нѣкого свое то положително електричество. Съ това той увеличава количеството на сѫщото електричество въ дадения човѣкъ, вследствие на което усилва неговата грубост и го докарва до ожесточаване, до озлобяване. Когато дъясната страна на нѣкой човѣкъ е положително наелектризирана, той тръбва да намѣри такъвъ приятель, лявата страна на когото да има противоположно електричество на неговото, за да мѣгатъ двата рода електричество взаимно да се неутрализиратъ. Какъ може да стане това неутрализиране? Единиятъ отъ тяхъ тръбва да постави лявата си ржка върху дъясната страна на другия, а той — дъясната си ржка върху лявата част на главата на своя приятель, и нѣма да забележатъ, какъ ще придобиятъ разположение. Това може да се постигне и съ хващане на ржчетъ само. Цельта е да се трансформиратъ енергийтъ и въ двамата. Вие можете да правите този опитъ, да видите, какъ работи този законъ. Ще правите опита, когато сте неразположени. При това, всѣкога ще го прилагате по две другарки, по две сестри заедно, или по двама другари или братя. Като казвамъ, че ще се хващате за ржце сестри съ сестри и братя помежду си, имамъ предъ видъ различните принципи, които действуватъ въ природата: любовъ съ любовъ, мѫдростъ съ мѫдростъ. Като гледамъ, какъ сте наредени на столоветъ, намирамъ, че законътъ не е спазенъ. Учениците въ училищата тръбва да се наредятъ така, че помежду имъ да има пълна хармония. Като ученици на окултна школа, вие тръбва

да знаете закона за трансформиране на енергията и да го прилагате на място. Ако срещнете човекът съ противоположни на васъ сили, съ което наруша вашия вътрешенъ миръ, стойте далечъ отъ него. Ако не можете физически да се отдалечите отъ него, мислено се отдалечете. Какъ ще стане това? Като си представите мислено известно разстояние. Значи, когато сядате нѣкѫде, или когато се събрате на разговоръ, когато общувате помежду си, всѣкога спазвайте закона на симпатията. Щомъ двама души си симпатизиратъ, между тѣхъ ще има пълна хармония: когато единиятъ мисли, и другиятъ ще мисли. Нѣма ли симпатия помежду имъ, единиятъ ще мисли, а другиятъ ще чувствува. Това разногласие на силитъ създава между тѣхъ редъ дисхармонични състояния. За да има хармония между двама души, тѣ едновременно трѣбва да мислятъ, да чувствуваха и да действуватъ. При това, ако единиятъ мисли, чувствува и действува положително, въ това време енергията на другия трѣбва да бѫдатъ отрицателни.

Тѣй щото, ще правите този опитъ за регулиране силитъ на тѣлото си. Ако имате резултати, ще ви дамъ и други опити. (— Кои сѫ признацитъ, по които можемъ да познаемъ, кога има излишъкъ отъ електричество въ лѣвата, и кога въ дѣсната страна?) — Когато човекъ е готовъ да се кара съ всѣки, когото срещне на пжтя си, това показва, че въ дѣсната страна на мозъка му има излишъкъ отъ електричество. Когато човекъ е неразположенъ духомъ, когато изпадне въ пессимистическо състояние, това показва, че въ лѣвото полушарие на мозъка му има излишъкъ отъ електричество. Това се отнася до енергията на физическото тѣло. Сѫщото може да се каже и за енергията въ астралния и въ духовния свѣтъ. Ще правите опити

за урегулиране на тѣзи енергии и ще следите за тѣхнитъ резултати. Не мислете, че отъ единъ опитъ само ще имате нѣкакви резултати. Сто опита може да направите и едва да получите микроскопически резултатъ. Съ тѣзи опити се цели да се развие съзнанието ви, да се кали волята. Като казвамъ, че електричеството се събира въ дѣсното, или лѣвото полушарие на мозъка, имамъ предъ видъ общото положение. Иначе, електричеството може да се събира въ нѣкои специални центрове на мозъка, но пакъ, или въ лѣвата, или въ дѣсната страна. Щомъ сте неразположени, ще знаете, че имате излишъкъ на електричество и ще го впрегнете на работа. Какъ ще впрегнете това електричество на работа? Ще намѣрите нѣкоя ваша другарка, било отъ класа, или вънъ отъ класа, която да е почти на еднакво развитие съ васъ и ще направите опита върху нея. Като направите опита, ще имате двойна полза: отъ една страна вие сами ще се освободите отъ излишното електричество, а отъ друга страна ще помогнете на вашата другарка да върви въ правия пжть, въ който и вие вървите. Обаче, ако направите този опитъ съ лице, което върви въ противоположно на васъ направление, вие ще се свържете съ него и ще преживѣете нѣкакво противоречие.

Сега, като на ученици, налага ви се често да правите този опитъ, защото, като не изпълнявате още законитъ, както трѣбва, въ мозъка ви се събира излишъкъ отъ електричество, съ което непременно трѣбва разумно да се справите. Този излишъкъ отъ енергия представя изостаналъ ба-гажъ отъ миналото, какъто остава отъ богатитъ хора, които много готвятъ, а малко ядатъ. Като остане ядене, което не може да се използува, то започва да вкисва, и слугитъ се виждатъ прину-

дени да го изхвърлятъ навънъ. Вследствие на трупането на излишно електричество въ мозъка, същиятъ процесъ става и въ цѣлия човѣшки организъмъ. Тукъ-таме се извършватъ процеси на вкисване, на разлагане, а дето има вкисване, тамъ всѣкога става разрушаване. Когато въ едната, или въ другата страна на мозъка ви се натрупа голѣмо количество електричество, вие сами можете да си въздействувате. Напримѣръ, ако електричеството е натрупано въ дѣсното полушарие на мозъка, нѣма да гладите главата си съ дѣсната ржка, за да не усилите състоянието си, но ще гладите дѣсната страна на главата си съ лѣвата ржка. И обратно: ако имате излишъкъ отъ електричество въ лѣвата страна на главата си, ще я гладите съ дѣсната си ржка. При този опитъ ще забележите едно успокояване, и състоянието ви се смѣни. Ето защо, лѣтно време, когато слѣнцето силно пече върху главата ви, гладете косата си съ дветѣ си ржци. Чрезъ ржцетѣ си, вие ще отнемете електричеството отъ мозъка си и ще избегнете всѣкаквъ слѣнчевъ ударъ. Правете този опитъ и при най-слабо възбуждение, да видите, какви резултати ще имате. Има много школи по свѣта, които използватъ тия методи и правила за магнетизиране, за тониране, но като не знаятъ точно законите, съ които разумната природа си служи, тѣ правятъ голѣми пакости на учениците си. Окултниятъ ученикъ не трѣба да позволява да го хипнотизиратъ. Който иска да ви даде пари, той не трѣба да ви иска полица. Щомъ иска да ви услуги, нека ви даде на довѣрие. Иска ли полица, никакви пари не взимайте на заемъ. За предпочитане е гладень да ходите, но по никой начинъ не подписвайте полица. Окултната школа препоръчва на учениците си: Ако нѣкой може да даде пари на заемъ безъ

записъ, безъ полица, вземете тѣзи пари, услужете си съ тѣхъ и върнете ги на време.

Сега, азъ искамъ отъ васъ следното нѣщо: Да бѫдете искрени къмъ себе си, къмъ своята душа. Всѣка сутринь, въ продължение на две седмици, съставането си още, задайте си въпроса: искренъ ли съмъ спрѣмо душата си? Готовъ ли съмъ презъ цѣлия денъ да извѣрша всичко онова, което душата ми желае и нашепва? И ако сгрѣша нѣщо, готовъ ли съмъ, безъ да се оправдавамъ, да се извиня предъ нея, да кажа истината, както е въ действителностъ? Значи, щомъ направите нѣкаква погрѣшка, нито я намалявайте, нито я увеличавайте, но констатирайте я предъ душата си, както е, както и природата я констатира. Тази искреностъ спрѣмо душата ви е необходимо условие за развиваене и пробуждане на съзнанието ви, да схващате нѣщата правилно, безъ никакво увеличаване или намаляване. Подъ думата „душа“ разбирамъ Божественото начало въ човѣка, висшата му проява на физическия свѣтъ.

Като ви давамъ редъ опити, обрѣщамъ вниманието ви върху искреността, съ цель да нѣма никакви злоупотрѣбления. Защо не трѣба да се злоупотрѣбява съ тѣхъ? Защото всички опити въ Школата трѣба да ставатъ доброволно и съзнателно. Напримѣръ, когато поставяте ржката си върху главата на нѣкой човѣкъ, вие трѣба да знаете, взимате ли нѣщо отъ него, или давате. Ако взимате нѣщо, трѣба да знаете, ще ви ползуватъ ли това, което взимате. Ако давате, пакъ трѣба да знаете, ще се ползува ли нѣщо отъ полученото онзи, който взима. Ако това, което давате, никому не принася полза, и ако това, което взимате, не ви принася никаква полза, тогава и даването, и взимането сѫ безпредметни. За да се

осмисли и добре използува и даването, и взимането, човѣкъ трѣбва да благодари. Енергията, която тече презъ онзи, който дава, и презъ този, който взима, е Божествена, и за нея се държи смѣтка. Тя не може и не трѣбва напразно да се изразходва. Природата разполага съ точни часовници, които отбелязватъ, колко и за кого се изразходва тази енергия. Не само това, но природата следи и колко енергия изтича отъ мозъка, колко отъ ржетѣ на човѣка и т. н. Природата е велика инсталация на енергии и държи точна смѣтка за всичко, което се изразходва. Тя следи още и за резултатите, които се получаватъ при изразходването на тази енергия. Последното е особено необходимо, защото резултатът, именно, даватъ възможност на тази енергия да добие отгласъ въ общото Битие. Следователно, достатъчно е да турите ржката си върху нѣкоя глава, за да знаятъ вече точния резултатъ на вашата работа и да ви държатъ отговоренъ факторъ за това. Азъ не казвамъ това, за да ви наплаша, но да знаете, че за всѣка работа, която вършите, се държи смѣтка, и да бѫдете внимателни. Работете принципално, съзнателно, а не отъ страхъ. Потикътъ на вашата душа трѣбва да бѫде въ съгласие, въ хармония съ Бога, съ Великото въ свѣта. Това значи разумна работа.

Сега, може да сѫ останали нѣкои тѣмни въпроси за васъ, но ще знаете, че тѣ се обясняватъ чрезъ опитите. Ако трѣбва много да се говори, за да се обяснятъ тѣзи опити, тогава знайте, че многото говорене често обременява човѣка. Това, което днесъ е тѣмно за васъ, утре, като изгрѣе слънцето, ще стане ясно, свѣтло.

— Безъ страхъ въ любовъта безгранична!

И затова, като се натѣкнете на нѣкой тѣменъ въпросъ, питайте, да ви се обясни. Ако не питате,

вие ще се заблудите, защото, едновременно съ учениците отъ Бѣлото Братство ще ви посещаватъ ученици отъ черната ложа. Каквото и да става съ васъ, който и да ви посещава, не се страхувайте, не се плашете отъ тѣмнината. И тя има свои закони, които, по обратенъ путь, ще изучавате, като вървите отъ свѣтлината къмъ тѣмнината, и отъ тѣмнината къмъ свѣтлината.

Т. М.

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на
10 май, 1922 г. София.

МЕТОДИ ЗА ЧИСТЕНЕ.

Т. М.

Четоха се останалиятъ теми върху: „Приложението на кармата въ живота“.

Сега ще дамъ единъ примъръ за обяснение на кармата. Единъ младъ момъкъ отива съ другари да се повесели. Влизатъ въ една кръчма, и започватъ да пиятъ. Младиятъ момъкъ за пръвъ пътъ пие, вследствие на което скоро се напива и забелязва, че не може да владее тѣлото си, едва се държи на краката си. Напили се добре, всички заедно излизатъ отъ кръчмата. Улицитъ сж кални, понеже наскоро е валълъ дъждъ. Младиятъ момъкъ започва да залита изъ улицитъ: тукъ падне, тамъ падне, цѣлъ се окаля. Докато стигне до дома си, той изтрезнява, но вече е цѣлъ окалянъ. Калъта, това е кармата на неговия животъ, отъ която той трѣбва да се изчисти. Азъ не се спирамъ върху причинитъ, какъ и зашо е пиль съ другаритъ си, какъ се е окалялъ. Можете да кажете, че той не е желалъ да пие, че другаритъ му го подвели и т. н. Важниятъ въпростъ е, какъ може този момъкъ да изчисти дрехите си отъ калъта, какъ може да изчисти сърцето си отъ желанието да пие птиета, отъ които да губи съзнанието си. Затова ще ви дамъ три метода, чрезъ които можете да се чистите: чрезъ утайване, чрезъ филтриране или прецеждане и чрезъ дестилация, или изпаряване. Какъ ще познаете, при какви случаи да приложите първия, при какви втория или третия методъ за чистене? Ако водата е мягна, т. е. ако къмъ нея сж примъсени твърди, неразтворими вещества,

тя може да се пречисти по първия, или по втория начинъ: чрезъ утайване, или чрезъ прецеждане, т. е. филтриране. Когато природата иска да изчисти водата, тя я прекарва презъ земните пластове да се пречисти. Въ този случай, земните пластове сж филтратъ, които пречистватъ водата. Ако има съзнание, при потъването си въ земните пластове, водата първо ще изпита скръбъ, страдание, че губи свѣтлината си и отива въ мракъ и тъмнина. Въ движението си надолу, водата потъва дълбоко, минава презъ нѣколко пласта, докато най-после срещне нѣкакъвъ каменистъ, или глинестъ пластъ, който не пропушта водата надолу, и тукъ тя спира движението си. Като не може да потъва надолу, водата намира нѣкакъвъ изходъ и излиза на повърхността на земята. Щомъ излѣзе на повърхността, тя започва да се радва, че отново е видѣла свѣтлината. Значи, при филтрирането скръбъта е въ началото, а радостта — въ края. Филтрирането, което се състои въ потъване въ материията, въ пречистване и излизане на повърхността, е методъ за ликвидиране съ кармата. Утайването е подобенъ процесъ на филтрирането, но придруженъ съ по-малко скръби и страдания. Колкото по-голѣми сж скръбите и страданията, толкова и пречистването е по-голѣмо.

Другъ важенъ методъ за пречистване е изпаряването, или дестилацията. При изпаряването радостта е въ началото, а скръбъта — на края. Защо тукъ процесътъ е обратенъ? Когато водата се нагрѣва, водните пари се отдѣлятъ и отиватъ нагоре въ пространството, къмъ Бога. Тогава водните капчици се радватъ, че се освободили отъ грѣхове, отъ страдания. Водната капка разперва крилцата си и хвръква нагоре. Но по пътя си тя срѣща студено течение и веднага истива, сгъстява

се и отново пада надолу. Като падне долу, тя се окаля и започва да скърби, да страда. Тя не разбира, че при падането си, е допринесла нѣкому добро.

И вие, като водата, сте изложени на пречистяване по тия два метода. Като се филтрирате, вие първо скърбите, а после се радвате. Като се изпарявате, първо се радвате, а после скърбите. Следователно, когато започнете да скърбите при изпаряването си, не пресичайте скръбъта си, а продължете нататък: влѣзте дълбоко въ земята да се пречистите. И после, излѣзте на другия край, т. е. на повърхността на земята, дето ви очаква радост и веселие. Тъй щото, като съедините двата края на страданието и двата края на радостта, ще образувате единъ кръгъ, въ който животът ще протече. Който не разбира закона, той вижда, че скърбите се смѣнятъ съ радости, и радостите съ скърби, но нѣма да знае, защо става това.

Питамъ: кой отъ двата метода ще изберете за себе си? Филтрирането е методъ за сърцето, а изпаряването — за ума. Обаче, отъ време на време, тия два метода ще се кръстосватъ, а именно: умът ще се пречиства чрезъ филтриране, а сърцето — чрезъ изпаряване. Но умът се пречиства главно чрезъ изпаряване, затова хората казватъ: Тия мисли трѣба да се изпарятъ отъ главата на човѣка, да излѣзатъ навънъ, за да се образува между чувствата и ума му единъ непреривенъ кръгъ на движение. Когато се подложи на единъ отъ тия два метода, човѣкъ започва вече да проглежда. Опасно е, обаче, когато той дойде въ застой, дето не става нито филтриране, нито изпаряване. Въ обществото този процесъ се нарича „индиферентност“. Нѣкой казва, че е индиферентенъ, че не иска да знае, какво

ще му се случи. Не, човѣкъ трѣба да се интересува отъ това, което става вънъ и вътре въ него; той даже трѣба да знае, да предвижда, какво може да му се случи.

Сега, като говоря за кармата, има нѣколко ложения, които човѣкъ трѣба да знае. Запримѣръ, има кармически страдания, които идатъ като последствия на миналото. Обаче, има страдания, които днесъ, по непредвиждане на известни положения, човѣкъ самъ си създава. Представете си, че туряте въ лжоба си едно празно шише за вода и тръгвате да се разхождате. Дохождате до края на града, спирате се предъ една чешма и съдате на сѣнка да си починете. Почивате и размишлявате върху разни философски въпроси: какъ е създаденъ свѣта, отъ колко години сѫществуватъ звездите и слънцето, какъ ще се разрешатъ социалните въпроси и т. н. Въ това време вие забравяте да напълните шишето съ вода и тръгвате назадъ за дома си. Денътъ е лѣтенъ, горещъ и вие чувствувате голѣма жажда. Изваждате шишето и виждате, че е празно; въ размишленията си, вие сте пропуснали да го напълните отъ чешмата. Следователно, въ случая, вашите страдания се дължатъ на факта, че сте се увлѣкли въ мисълта си и сте забравили да напълните шишето съ вода.

Другъ примѣръ за кармата. Взимате една голѣма кошница и туряте въ нея 70-80 кгр. хлѣбъ, който трѣба да носите на гърба си, но пѫтът ви е дълъгъ, 40-50 кlm. За да не плащате на нѣкой човѣкъ да ви помогне, отъ желание за повече печалби, вие се нагърбвате сами да носите кошницата съ хлѣбъ. По пѫтя срѣщате деца, на които непременно трѣба да дадете отъ хлѣба си, да ви олекне. Не дадете ли, гърбътъ ви ще се охлузи. Значи, въ дадения случай, ще изпразните кошни-

цата, за да не дойдатъ страданията. Когато сте на чешмата, тамъ пъкъ ще пълните шишетата си, да не страдате отъ жажда. Докато сте богати, докато на гърба си имате пълна кошница съ хлъбъ, ще раздавате нальво-надъсно. За себе си ще задържите само единъ хлъбъ. Само така можете да бждете доволни и щастливи. Значи, две причини има за страданията и нещастията на хората: първата причина е тази, че следъ като съ били на чешмата, тъкъм забравили да напълнятъ шишетата съ вода. Втората причина за страданията е, че следъ като съ носили пълна кошница съ хлъбъ на гърба си, никому не съ дали отъ него. Тъй щото, когато дойдатъ страданията и за васъ, като ученици, не е достатъчно само да спорите и да философствувате, защо идатъ страданията, но задайте си въпроса ребромъ, защо страдате: Дали не сте напълнили шишетата си съ вода, или не сте раздели на бедните отъ вашия хлъбъ? Кармата на човѣка не би се явила ако, въ най-близкия моментъ на настоящето, не се създаде за това нѣкаква причина.

Казвате: Коя е причината да дойде кармата въ живота на човѣка? Когато човѣкъ изгуби любовъта си, кармата дохожда на нейно място. Когато човѣкъ изгуби радостта си, скръбта дохожда на нейно място. Когато човѣкъ изгуби правдата, безправието дохожда на нейно място. Когато човѣкъ изгуби милосърдието си, страхътъ и насилието дохождатъ на негово място. Следователно, неджзите въ човѣка показватъ, какво му липсва, т. е. какво е изгубилъ той въ живота си. И тогава, приложи ли човѣкъ безправието, насилието, жестокостта, веднага кармата се явява. Забелязано е, че всѣки, който изгубва любовъта си, иска да я завладѣе чрезъ насилие. Обаче, законъ

е: всѣки, който се опита да завладѣе любовъта, или да наложи нѣщо на душата на нѣкого, чрезъ насилие, той налага сѫщото и върху себе си. Защо? Защото формитѣ на насилието, на ограничението, които нѣкой налага на свойѣ близки, представяте затвори, въ които единъ денъ и той самъ ще попадне.

За изяснение на тази мисъль, ще приведа следния окултенъ разказъ. Въ древността още живѣлъ единъ адептъ, който се отличавалъ съ умразата си къмъ мишките. За да се освободи отъ тѣхъ, той направилъ единъ капанъ и го поставилъ предъ дупката, откъдето мишките излизали. За наказание и поучение на тази своя погрѣшка, споредъ законите на кармата, въ едно отъ последващите прераждания, този адептъ дошълъ на земята въ формата на мишка, да опита последствията на своето изобретение. Той живѣлъ въ сѫщата дупка, дето били мишките, които ловилъ съ капана си. Единъ денъ, като излѣзълъ отъ дупката си, настъкалъ се на сѫщия капанъ, въ който имало парченце пастьрма. Спрѣлъ предъ капана и започналъ да прави изследвания; пожелалъ той да влѣзе въ капана, да опита състава на пастьрмичката, но останалъ изненаданъ: вратата на капана хлопнала, и той се намѣрилъ въ затворъ. Какво излѣзло въ заключение? Този умъ, който преди години открилъ капана, трѣбало да попадне въ затворъ въ него, на свой редъ да опита, какво е затворъ, какво значи ограничение, лишаване отъ свобода.

Казвамъ: не поставяйте никакви капани за умовете и сърцата на хората, защото сами ще паднете въ тѣхъ! Хиляди години могатъ да минатъ отъ създаването на този капанъ, но нѣма да го избегнете. Той ще ви чака вѣкове и хиляди години, но ще ви издебне нѣкѫде. Колкото високо

да се издигнете, ще дойде денъ, когато ще ви върнатъ отъ това положение, и като муха, като мишка, като микроба даже, вие ще изпитате кармана. Ще ви затворятъ въ него, докато научите урока си. Вие мислите, че въ евolutията нѣма връщане. Не си правете илюзии, не се залъгайте да мислите, че можете да избегнете закона на кармата. Въ каквото положение и да сте, додето и да сте стигнали, ще ви върнатъ да изплатите дълговете си, и пакъ ще продължите. Каквото мисли и чувства сте създали и изпратили въ пространството, единъ денъ ще ги изпитате. Тъ ще се върнатъ пакъ къмъ васъ и ще провѣрите тѣхните добри и лоши резултати. Това подразбира българската пословица: „Каквото посѣшъ, това ще пожънешъ“. Всѣки ще пожъне това, което нѣкога е посѣлъ.

Тъ щото, не мислете, че нѣма връщане, т. е. деградиране. Ако ангелитѣ, които бѣха толкова по-високо отъ хората, при съгрѣшаването си, паднаха и изгубиха свѣтлината си, какво остава за хората? Този законъ се отнася до всички живи сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Въ него нѣма никакви изключения. Затова, именно, ако искате да ликвидирате съ закона на кармата, дръжте се за Божествения законъ, за закона на Божествената Любовь. Съ кармата си не се борете, никој мислете за нея, за да не я предизвикате. Мислете за Любовта и работете съ нея, като единствено срѣдство, като единствено условие, чрезъ което можете да ликвидирате съ кармата си. Нѣкой казва, че самъ може да ликвидира съ своята карма. Всѣки може да ликвидира съ кармата си, при условие да приложи Любовта въ живота си. За тази цель, той трѣбва да се запита, обича ли всички сѫщества еднакво. Това може да се по-

стигне, когато гледате на хората, като на сѫщества, въ които Божественото се проявява. Напримѣръ, срѣщате единъ престѫпникъ, който извѣршилъ редъ престѫпления, и за когото цѣлото общество говори лошо. Въ това време, обаче, дохожда една жена, която говори добре за него и счита, че той е добъръ човѣкъ. Защо тази жена мисли добре за разбойника? Защото нѣкога този човѣкъ я спасилъ отъ явна смърть. Единъ денъ, когато пѫтувала презъ една гора, тя срещнала мечка, която се го-твила да се хвѣрли върху нея и да я разкъса. Въ този моментъ разбойникъ се притекъль къмъ жената и я спасилъ. Значи, въ този моментъ, въ разбойника се е проявило Божественото, заради което тази жена го счита за добъръ човѣкъ. Тъ щото, обичайте всички хора за Божественото въ тѣхъ! Когато Божественото присѫствува въ човѣка, и най-лошиятъ, и престѫпникъ могатъ да извѣршатъ нѣкакво добро, велико дѣло. Когато Божественото отсѫствува отъ човѣка, и най-добриятъ може да извѣрши нѣкакво престѫжение. Трѣбвали тогава този човѣкъ да минава предъ хората за лошъ? Моментната проява не прави още човѣка нито добъръ, нито лошъ.

Питамъ: какво разбрахте отъ двата примѣра — за празното шише и за пълната кошница съ хлѣбъ? Кое е по хубаво: да дава човѣкъ, или да взима? Да учи хората, или него да учать? Да люби, или да го любять? Ще кажете, че е по-добре да любишъ. Значи, който люби, той изпитва приятност. Приятно ли е на онзи, когото любять? Какво ще стане, ако и той иска да люби? Единиятъ ще дава, и другиятъ ще дава. Въ края на краищата, двамата ще се скаратъ. Ако пъкъ и двамата искатъ да бѫдатъ обичани, това значи и двамата да иматъ желание да взиматъ. Какво ще

стане тогава? Тъкъщо се скаратъ. Помислете върху въпроса: Какво значи да любишъ и да те любятъ? Или, какво значи да давашъ, или да взимашъ? Като дойдете следния път въ класъ, ще отговорите устно на този въпросъ, безъ да пишете нѣщо.

И тъй, отъ чисто окултно гледище, вие тръбва да си изяснете въпроса, какво значи взимане и какво — даване. Всъка мисъль, всъко чувство във васъ тръбва да бѫде строго опредѣлено. Когато любите, тръбва да любите безъ принуждение. Когато ви любятъ, тръбва да ви любятъ безъ насилие. Когато любятъ, той прави услуга на онзи, който го люби. Който люби пъкъ, той има нужда да го разговаря, да му олекне. Съ други думи казано: който люби, той иска да даде част отъ товара си на онзи, когото люби. Той му казва: Понеже виждамъ, че си силенъ, искамъ да туря част отъ товара си на твоя гръбъ. — Радвамъ се, че си ме намѣрилъ достоенъ да взема половината отъ твоя товаръ. Да любишъ и да те любятъ, на окултенъ езикъ подразбира правилно разпределение на товара между двама души. Отношенията между тия двама души представлятъ примѣрътъ съ празното шише и пълния кошъ. Ако шишето ти е празно, ще оставишъ другия да ти сипе въ него вода; ако кошницата ти е пълна съ хлѣбъ, ще раздавашъ отъ нея на ония, който нишо нѣматъ. Тъзи две положения тръбва да пазите, за да създадете помежду си взаимни отношения на почит и уважение. Много хора нѣматъ почит и уважение нито къмъ себе си, нито къмъ другите. Първо човѣкъ тръбва да има почит къмъ себе си, къмъ своето висше съзнание, къмъ душата си, а тогава и къмъ другите, т. е. къмъ окръжаващите. Когато имате котка въ дома си, какво правите съ-

нея? Хващате я за ушите, за опашката, милвате я, и тя ту се сърди, иска да ви одраска, ту се примирива. Обаче, ако постѣжите съ човѣка, както съ котката, той ще се обиди. Затова, когато дойдете до човѣка, вие нѣма да изразите любовта си къмъ него, както къмъ котката. Любовта къмъ котката и любовта къмъ човѣка се различаватъ. Любовта къмъ човѣка почива на строго опредѣлени математически отношения. Ако двама души, които се обичатъ, спазватъ тия отношения, между тѣхъ ще настъпи хармония. Днесъ, като се срещнатъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ ще си помисли: Азъ съмъ по-ученъ; или, азъ съмъ по-високъ, по-богатъ и т. н. Въ отговоръ на това, другиятъ ще си помисли: Азъ пъкъ съмъ по-уменъ, или по-добъръ, или по-дебелъ и т. н. Вследствие на тия сравнения, между двамата ще се роди една вѫтрешна борба, едно състезание, което ще развали отношенията имъ.

Питамъ: на какво се дължи дисхармонията въ отношенията на съвременните хора? Тя се дължи на факта, че тѣ поставятъ любовта си на почва на знание, на богатство и т. н. Едно тръбва да имате предъ видъ: Любовта е строго опредѣлена законъ, който не зависи отъ никакви социални отношения. Той може да се опита. Нито учението, нито силата, нито богатството могатъ да задържатъ любовта. Това виждате на всъка стѣшка въ живота. Покажете единъ човѣкъ, който, като има сила, знание или богатство, да е щастливъ. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ живота, любовта ще направи изключение за тѣхъ. Не, любовта за никого не прави изключения. Всъки човѣкъ въ живота е обикновена запетая, турена на своето място. Запетаята е знакъ за малка почивка, но често тази запетая може да бѫде турена тамъ, дето нѣма нужда отъ почивка. Най-малката лю-

бовъ на физическия свѣтъ представя най-малката почивка—да поеме човѣкъ малко въздухъ, следъ като се е уморилъ. Или, най-малкото впечатление, което човѣкъ получава на физическия свѣтъ, представя най-малката любовь.

Сега, като ви говоря за новитѣ възгледи на живота, ни най-малко нѣмамъ предъ видъ момента да ликвидирате съ старото, т. е. да го разрушите. Старото ще остане за торъ, върху който ще садите новото. Върху старото дърво ще присаждате нови клончета. Тъй щото, вие трѣбва да изучавате, какъ се садятъ, какъ се присаждатъ новитѣ семена и новитѣ присадки. Ако речете изведенъжъ да разрушите старото, вие ще спъннете своята еволюция. Какъ ще отхвърлите старото, къето е изразъ на миналата дейност на толкова велики, гениални хора? Великиятѣ хора сѫ изразъ на дейността на цѣлото човѣчество. За да се роди единъ великъ човѣкъ на земята, множество монади отъ духовния свѣтъ трѣбва да се съединятъ на едно място и да отправятъ къмъ него своята дейност и сила. Както дървото чрезъ плода си изпраща свой посланикъ въ друго нѣкое дърво, така безброй възвишени монади или души, като действуватъ колективно, изпращатъ, т. е. съсрѣдочватъ своята интелигентностъ къмъ единъ човѣкъ, или къмъ единъ учителъ на земята, и той става великъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ, колкото обикновенъ да е, представя колективитетъ отъ души. Като знаете това, всѣки трѣбва съзнателно да работи върху себе си, защото и на него ще дойде редъ да влѣзе въ това колело. За всѣки ще дойде опредѣленото време, да се запали. За тази целъ, той трѣбва да приготви въ себе си нужното количество огньъ. Този огньъ се подклажда отъ опитноститѣ, които човѣкъ събира.

Безъ тѣзи опитности, нищо не може да се постигне. Какво правите вие? Като видите една запалена свѣщъ, искате и вие да се запалите. Не бѣрзайте! Като се движи колелото, ще дойде редъ и до васъ. До това време, обаче, човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми изпитания и страдания. Кой министъръ въ България, или въ друга нѣкоя държава не е получилъ кръстъ вмѣсто вѣнецъ? Въ това отношение, всѣки човѣкъ го очаква затворъ, вѫтре или вънъ отъ него. Нима римлянитѣ и евреитѣ невъзлигнаха кръстъ за Христа? Съвременнитѣ християнски народи възлигнаха много църкви въ име то на Христа, но Христосъ не е въ тѣхъ. Много време се изиска още, докато хората дадатъ място на Божественото, на Великото въ себе си. Докато дойде това време, хората трѣбва да работятъ върху себе си, да създаватъ правилни, чисти връзки помежду си, които да почиватъ на закона на свободата, а не на насилието. Вързвайте се безъ да се вързвате! Ограничавайте се безъ да се ограничавате! Съ други думи казано: Когато правите ма панъ за другитѣ, или за себе си, оставете две врати свободни въ него, та като влѣзвете презъ едната, да излѣзвете презъ другата. Тогава и мишката, като влѣзе презъ едната врата и изяде пастърница, ще намѣри втората врата отворена и ще излѣзе презъ нея. А вие, като видите, че пастърница е изядена, бѫдете доволни, че мишката е постѣпила умно.

Сега, като говоря за любовъта, трѣбва да ви кажа, че любовъта ограничава. И който люби, и когото любятъ, и двамата се ограничаватъ. Напри мѣръ, търговецътъ люби паритѣ, и затова ходи, търси, обикаля тукъ-тамъ да купи по-евтина, подобра стока, съ което губи голѣма част отъ времето си. Но и онзи, когото любятъ, очаква да получи нѣщо, и съ това губи времето си. Значи, отъ

страна и на двамата има загуба. Ако тази загуба не се поправи, явява се кармата. Тъй че, кармата е резултат на нехармоничната проява на любовта между хората. Докато във любовта на хората няма хармония, кармата между тяхъ ще се увеличава, ще надтежава все повече и повече. Ако възлюбението не дойде точно на определеното време, веднага го питатъ: Защо не дойде на време? Тъй щото, при днешните разбириания, при днешното развитие на хората, и онези, които любятъ, и онези, които ги любятъ, взаимно се ограничаватъ.

Съвременните хора искатъ да се освободятъ отъ тези ограничения, но затова се изисква нова философия на живота, ново разрешаване на социалните въпроси. Ако не се домогнете до новата философия, ще дойдатъ много повече юлари и остени отъ тия, които днесъ имате. Какво ново ще научите, ако господарътъ ви всъки денъ ви туря по сто юларя и по сто остана? Все ще научите нещо ново. Юларътъ и останътъ представляватъ страдания, изпитания, презъ които човекъ непременно тръбва да мине, за да може съзнанието му да се дигне на по-високо стъпало. Сегашното положение на човека е временно, преходно, но за да мине този периодъ, той тръбва да прави усилия, чрезъ които да трансформира силите на съзнанието си, да премине сегашните граници, сегашните ограничения. Ако безъ тези усилия мислите да оправите работите си, вие се лъжете. Временно може да ги оправите, но после ще ги объркate два пъти повече, отколкото по-рано. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще разрешите въпросите на живота си прямо, безъ никакви заобикалки. При това разрешаване на въпросите, вие ще придобиете нова свѣтлина, нови разбириания за живота. Ако при сегашните знания ви дамъ нѣкои окултни

закони или правила, вие едва ли бихте издържали на тяхъ. Ще кажете, че се наемате да ги приложите, че ще бѫдете изправни къмъ тяхъ. Не, но-вите знания изискватъ нови мѣхове. Иначе, много отъ вашите мѣхове ще се пропукатъ тукъ-тамъ, и едни ще започнатъ да се оплакватъ отъ главоболие, други — отъ стомахъ, трети — отъ коремъ и т. н. Когато висшата енергия на тези окултни истини проникне въ вашата нервна система, тя ще произведе цѣла пертурбация. И ако не сте във връзка съ великия Божественъ законъ да ви помога, тя би ви стопила. Затова, именно, окултниятъ ученикъ тръбва дълго време да се приготвя, да стъпи самостоятелно на краката си. Този приготвителенъ периодъ подразбира усилване на неговите вибрации, докато придобие по-голѣма издържливостъ. Тази е причината, поради която окултното знание, окултната свѣтлина не се дава на ученика, докато той не се кали. Тъва знание е сила, която може да разрушитъ организма на онзи, който не е подготвенъ за нея. Затова, именно, ученикътъ тръбва да започне отъ най-малките опити, за да кали своята нервна система. За тази целъ, ученикътъ първо се поставя на скара, съ срѣдна температура около 300° . После, температурата се увеличава, докато стигне до $4000\text{-}5000^{\circ}$. Всъки ученикъ ще провѣри, доколко може да издържа. Който издържи до 400° , той е олово, защото оловото се топи приблизително при тази температура. Който се топи около 1000° , той е желѣзо. Ако нѣкой се топи около $1750\text{-}1800^{\circ}$ той е платина. Колкото повече издържате, толкова по-голѣми знания ще придобиете. Знаете ли, всъки за себе си, доколко градуса най-много може да издържа? Опитвали ли сте, при колко градуса може да се топите, безъ да изгорите? Въ този случай, алхимиията има предъ

видъ да стопи твърдото, упоритото въ човѣка, безъ да го изгори. Ако по нѣкакъвъ начинъ можемъ да стопимъ вжглена, ние ще го превърнемъ отъ едно състояние въ друго, ще го трансформираме; обаче, ако го изгоримъ, имаме съвсемъ другъ процесъ.

Сега, като говоря за силата на окултната наука, съ това не искамъ да ви плаша, но обръщамъ вниманието ви да бѫдете смѣли. Всички напреднали сѫщества сѫ минали по този путь, и вие трѣбва да минете по него. Той е най-лесниятъ путь. Неговите методи сѫ сложни, но путьтъ е правъ, лесенъ. Затова, работете и мислете. Мислете главно върху дветъ положения на любовта: да любишъ и да те любятъ. Задайте си въпроса, кога и какъ се е родило желанието въ човѣка да люби и да го любятъ. Споредъ вашите разбирания, какъ мислите, кога сѫ се явили въ съзнанието на човѣка тѣзи две положения? За да си отговорите на този въпросъ, направете следния опитъ: когато сте ситъ, когато сте се нахранили добре, вземете една красива череша и я погледайте малко. Докато сте сити, вие ще се любувате на красивата череша, но щомъ започнете да огладнявате, въ съзнанието ви се заражда нѣкакво желание, да изядете своята любима череша. Като правите опита, наблюдавайте промѣните, които ставатъ въ съзнанието ви. Сега има череши, затова всички можете да направите този опитъ. Когато сте сити, вземете по една или петъ хубави череши и дръжте ги предъ себе си. Въ това време вие любите. Като започнете да огладнявате, вие ще гледате на черешите съ друго око, съ желание да ги изядете. Въ този моментъ, въ съзнанието ви се заражда желание черешите да ви любятъ. Интересно е човѣкъ да наблюдава тѣзи тѣнки промѣни, които ставатъ въ неговото

съзнание. Значи, който люби, той ще бѫде погълнатъ. Въ последния случай, черешата любѣше човѣка, и затова той я погълна. Такъвъ е законътъ. Това показва, че силата е въ малкото, а не въ голѣмото. Като направите този опитъ, вие ще се натъкнете на интересни заключения, ще видите, какъ се извѣршватъ процесите въ съзнанието. Обаче, за да придобиете вѣрни изводи, вие трѣбва да бѫдете съвѣршено спокойни.

И тъй, работете спокойно и не се смущавайте, че нѣкои нѣща, било между васъ, или въ самите васъ, не сѫ още изгладени. Има много методи за изглаждане на нѣщата. Когато художникътъ направи нѣкаква пogrѣшка, той взима четката и заличава пogrѣшката. Когато писарътъ направи нѣкаква пogrѣшка, той взима гумата и изтрива съ нея пogrѣшката. Заличаването, изтриването на пogrѣшките сѫ външни методи, но когато дойде въпросъ да се изправятъ пogrѣшките въ съзнанието на човѣка, тамъ вече има съвсемъ други методи. Всѣка външна пogrѣшка е преди всичко пogrѣшка въ съзнанието на човѣка. Който разбира законите, той ще изправи пogrѣшките си чрезъ трансформиране на съзнанието. Този е единътъ най-мѣжните методи за приложение. Всичко се крие въ съзнанието на човѣка, затова, именно, оттамъ трѣбва да започнете работата върху себе си.

Чистене на съзнанието — тази е задачата на ученика. За тази целъ сѫ посочени два главни метода: чрезъ филтриране и чрезъ дестилация. Да чистите съзнанието си, това значи да трансформирате съзнанието си, да мине отъ по-ниско въ по-високо състояние.

Т. м.

ПРОТИВОРЕЧИЯ ВЪ ЖИВОТА.

Т. м.

Сега ще говоря върху противоречията въ живота, или противоречията въ живота на ученика. Знакътъ—“V се взима като символъ на противоречието. Изобщо, всички ученици често се подаватъ на страхъ и съмнение, които, обикновено, заедно вървятъ. За-давали ли сте си въпроса, защо се страхувате? Отъ какво произтича страхътъ? Запримъръ, давамъ ви да напишете известна тема или урокъ, и следъ това у васъ се явява страхъ, че не можете да изпълните тази работа. Отъ какво произтича този страхъ?

Страхътъ е едно негативно качество на низшия умъ, на низшия манасть. Ако човѣкъ не притежава нищо, може ли да се страхува? Допуснете, че вие имате съзнание само, но нѣмате физическа форма, съ която да разполагате. Значи, вие се съзнавате само като човѣкъ; мислите, разсѫждавате, но нѣмате абсолютно никаква форма. Въ такъвъ случай, може ли да се роди страхътъ у васъ?

И тъй, страхътъ е едно последствие въ съзнанието, че човѣкъ може да изгуби това, което има, или може да не придобие онova, което иска. Когато въ съзнанието на човѣка се яви мисъльта, че ще загуби това, което иска, тогава се заражда страхътъ. Запримъръ, човѣкъ се страхува да не изгуби живота си. А когато мисли, че нѣма да спечели онova, което желае, тогава се явява съмнението. Сега, да се обясни психологически, защо, именно, трѣбва да се зароди съмнението въ душата на човѣка? Щомъ се яви страхътъ, волята ви е слаба; стра-

хътъ всѣкога показва слаба воля. Това е въ естеството на човѣка. Съмнението показва, че интелектътъ ви е слабъ. Напримѣръ, даватъ ви нѣкаква работа, и вие почвате да се съмнявате, дали ще можете да я свършите. Защо? — Защото чувствувате, че интелектътъ ви не е въ състояние да извѣрши дадената работа. Обаче, когато вашиятъ умъ е свѣтъл и способенъ, никакво съмнение не може да се зароди. Съмнението трѣбва да даде потикъ, не да се пази като писано яйце, но да подбужда, да усилва дейността на ума. Какъ може да се усили умътъ? Ако вашиятъ умъ е слабъ, ще възприемете сините вибрации на свѣтлината. Зелениятъ цвѣтъ пъкъ въ природата е материалистически. Човѣкъ става материалистъ, когато борави повече съ зеления цвѣтъ. При това положение, той започва да мисли за жени, за пари, за богатство. Затова, именно, материалистътъ обича зеления цвѣтъ — той е любимиятъ имъ цвѣтъ. Въ зеления цвѣтъ е потопена цѣлата сегашна еволюция; той е преобладаващиятъ цвѣтъ.

Страхътъ се дължи на отсѫтствието на сила. Когато страхътъ се проявява силно въ нѣкого, добре е той да възприема портокаловия цвѣтъ, като срѣдство за балансиране на силите; съ него той може да се лѣкува. Ако се страхувате вечеръ, денемъ гледайте да асимилирате портокаловите лжчи отъ слънцето, и тогава страхътъ ще стане нормаленъ, ще се превѣрне на благоразумие. Напримѣръ, вие мислите, че не сте страхливи, имате вѣра, разсѫждавате, философствувате, но стане ли земетресение, всѣкаква мисъль изчезва, и веднага се намирате на улицата. Следъ като се видите на улицата, веднага ще почнете да мислите, какъ сте излѣзли. Значи, вие нѣмате присѫтствие на духа, и волята не контролира ума ви. Запримѣръ, когато

се изгорите, вие не мислите. Било е време, когато страхътъ — чувство на предпазливостта, е било на място, а днесъ страхътъ е аномаленъ, превѣрнатъ е въ болезнено чувство. Вниманието, предпазливостта, благоразумието сѫ контрасти на страха. Вие трѣбва да знаете, че живѣете въ свѣтъ, дето има противоположни сили, които сѫ въ разрѣзъ съ еволюцията, съ пжти, който следвате. Когато страхътъ е взель надмоющие въ човѣка, тогава той проявява конвулсии, неправилни движения на ржцетѣ, на краката. При това положение, ще регулирате страхъ съ портокаловите лжчи. Страхътъ увеличава негативните качества на човѣка. Напримѣръ, ако на нѣкой се е случила нѣкаква малка пакость, или неприятность, той ще я преувеличи най-малко десетъ пжти. Ако е претърпѣлъ нѣкакво страдание, той нѣма да го опише естествено, а ще го преувеличи значително.

Между съмнението и страхъ има известна аналогия. Напримѣръ, съмнението има свойство да преувеличава погрѣшките на човѣка. Отъ малъкъ поводъ, човѣкъ може да прави голѣми заключения. Да допуснемъ, че сте чели нѣкой авторъ, който се съмнява въ бѫдещия животъ, въ Бога. Това показва, че умътъ му не е развитъ. Може да е ученъ, да има силенъ интелектъ, но умътъ му е слабъ. Подъ „умъ“ ние подразбираме всички способности, чувства, интелектъ и сили, които се съдържатъ въ него. Интелектътъ подразбира низшия умъ на човѣка, низшия манасъ, а разумътъ — висшия умъ, висшия манасъ. Следователно, има хора съ силно развитъ разумъ и слабъ интелектъ, а нѣкои — съ силенъ интелектъ и слабъ разумъ. Обаче, и двамата правятъ погрѣшки. Има философи съ отлични системи, но за природата сѫ толкова невежи, че малкитѣ деца знаятъ повече отъ тѣхъ.

Напримѣръ, единъ англичанинъ, знаменитъ проповѣдникъ, голѣмъ философъ, въ една своя речь казалъ, че овцетъ пиели вода, само когато сѫ болни. Какво показва това? — Че въ своята философска мисълъ, този проповѣдникъ се отдалечилъ отъ действителността, която го окрѫжавала. Този проповѣдникъ ималъ развитъ разумъ, а слабъ интелектъ. Въ сѫщностъ, когато сѫ болни овцетъ не пиятъ вода, а когато сѫ здрави — пиятъ.

Сега, много отъ съвременнитѣ хора, като този проповѣдникъ, казватъ, че Господъ не сѫществува, т. е. че овцетъ пиятъ вода, когато сѫ болни. Този човѣкъ е слабъ въ доказателствата си, защото иска да доказва сѫществуването на Бога съ не-вѣрни факти, като този, че овцетъ пиятъ вода, само когато сѫ болни. Богъ е сѫщина, която не се доказва. Той е вънъ отъ всѣкакви доказателства. Богъ е сѫщество извѣнъ времето и пространството, извѣнъ съзнанието, извѣнъ живота, извѣнъ всѣкаква интелигентностъ на хората и т. н. Богъ е извѣнъ времето и пространството, но сѫщевременно съдѣржа въ себе си времето и пространството. Той е извѣнъ живота, но съдѣржа въ себе си живота. Той е извѣнъ съзнанието, но съдѣржа въ себе си съзнанието. Той е извѣнъ интелигентността, но съдѣржа въ себе си интелигентността. Какъ ще разберете това? Значи, Богъ, Безграничниятъ не може да се докаже. Затова, именно, всѣко нѣщо, което на физическия свѣтъ не може да се докаже, ражда съмнение въ умоветъ на хората. Въ сѫщностъ, реални сѫ само ония нѣща, които не могатъ да се доказватъ. Всички нѣща, които се доказватъ, сѫ сѣнки на реалността. Като казвамъ, че нѣкои нѣща не се доказватъ, това не значи, че не може да се мисли и разсѫждава за тѣхъ. Вие можете да мислите за тѣхъ, колкото искате, но не

можете да ги доказвате въ време и пространство. Следователно, когато съмнението проникне въ умоветъ ви, вие трѣбва да знаете, че сте близо до реалността.

За обяснение на тази мисълъ, ще приведа следния примѣръ. Представете си, че вие нѣмате приятель въ живота си. При това положение, можете ли да се съмнявате въ него? Не можете, разбира се. Обаче, щомъ имате единъ приятель, има вече въ кого да се съмнявате. Щомъ приятельъ ви сѫществува като реалност, вие вече можете да се съмнявате. Вие се съмнявате, напримѣръ, дали той ви обича, дали мисли като васъ и т. н. Значи, съмнението подразбира отрицателната страна на реалността. Сѫщото може да се каже и за страха. Може ли да се страхува човѣкъ, ако нищо не вижда? Значи, човѣкъ може да се страхува само отъ това, което вижда. Или, той може да се страхува само отъ това, което не разбира, което не може да си обясни. Само необясненитѣ, таинственитѣ нѣща задават страхъ на човѣка. Ако вечеръ, както спите, нѣкой ви изнесе на рѣце отъ стаята и ви остави нѣкѫде срѣдъ природата, при съвсемъ непозната за васъ обстановка, дето не можете да опредѣлите нито изтокъ, нито западъ, нѣма ли да се уплашите? Ще се уплашите, разбира се, че преживѣете даже панически страхъ. Вие не можете да си обяснете, какъ е станало това, че сте срѣдъ природата. Знаете, че бѣхте въ стаята си, спите на леглото, а кой ви изнесъл на вѣнъ и защо направилъ това, нищо не знаете. Реалността, въ която се намирате сега, създава страхъ у васъ. И сега, за да се освободите отъ страха, трѣбва да започнете да мислите, какъ и по какъвъ начинъ е станало вашето премѣстване.

Щомъ намѣрите причината и си обясните това явление, страхът ще изчезне.

Представете си друго положение, което може да предизвика страхъ у васъ. Седите въ стаята си и размишлявате. Изведнъжъ, презъ отворената врата на вашата стая пропълзява на земята мечка. Вие се уплашите и хуквате да бѣгате. Добре, че въ случая, имате втора врата на стаята си, която веднага отваряте и излизате навънъ. Когото срещнете, разправяте, че мечка влѣзла въ стаята ви и безъ малко щѣла да ви нападне. Ако пъкъ нѣмакте втора врата на стаята си, вие щѣхте да се самозащищавате, т. е. да се сражавате съ мечката. Обаче, ако имахте присѫтствие на духа, вие щѣхте да започнете да размишлявате. Първо ще си кажете: Какъ е възможно, мечка да влѣзе въ стаята ми? Следъ това, ще се гледате въ мечката и ще видите, че тя не е действителна мечка, а човѣкъ, облѣченъ съ меча кожа. Тогава ще видите, че това е вашиятъ приятель, който искалъ да се пошегува малко съ васъ.

И тъй, когато страхътъ проникне въ ума на човѣка, той бѣга презъ вратата на сърцето. Когато страхътъ проникне въ сърцето, той бѣга презъ вратата на ума. Значи, каквато опасностъ дойде върху човѣка, той винаги има една отворена врата, презъ която може да излѣзе навънъ, да се спаси. Когато страхътъ проникне въ сърцето на човѣка, той трѣбва да се запита, реално ли е всичко това, което вижда, чувствува и преживява? Който може да се самообладава, той спокойно може да седне на нѣкой камъкъ въ гората и покрай него да минаватъ най-свирили животни, тигри, лъвове, безъ да му причинятъ най-малката вреда. Тъ ще минатъ заминатъ покрай него, безъ да го докоснатъ. Ако е страхливъ, тъ непременно ще го нападнатъ.

Предъ смѣлия, предъ безстрашния човѣкъ и най-свирипѣ животни отстѫпватъ. Тъ чувствува силата му и се страхуватъ отъ него. И действително, смѣлиятъ човѣкъ има силна воля; силна мисъль; той може да се концентрира.

Сега, можете ли да кажете, какво мисли това куче, което мина покрай насъ? Както видѣхте, то се спрѣ, погледа ви малко и си замина. Разбра ли това куче, че вие сте ученици на окултна школа? То разбра, че сте се събрали за нѣкаква важна работа, но каква е тази работа, не знае. Ако бѣше се уплашило отъ васъ, кучето щѣше да лае, но вашата мисъль му даде известенъ потикъ, и то продължи своя пътъ. Кучето разбра, че мѣстото му не е тукъ. Наблюдало своя господаръ и извадило заключение, че както господарътъ му често бива заетъ съ своя работа, така и ние, тукъ, имаме нѣкаква работа.

На физическия свѣтъ, страхътъ и съмнението се явяватъ естествено, а въ окултните школи ги предизвикватъ изкуствено. Така е било въ Индия, въ Египетъ и въ всички останали окултни школи. Напримѣръ, нѣкой ученикъ отива при единъ отъ учителитѣ на една окултна школа, но учителътъ не му говори нищо. Ученикътъ говори, учителътъ мълчи; ученикътъ се вижда въ чудо, не знае, какво да прави. Минаватъ день, два, три, учителътъ все мълчи. Ученикътъ започва да мисли, дали не е влѣзълъ преждевременно въ школата. Следъ това учителътъ го поставя на такъвъ изпитъ, отъ който ученикътъ преживява голѣмъ страхъ. Сега учителътъ наблюдава, дали умътъ и волята на ученика сѫ добре развити. Той следи, какъ ще се прояви ученикътъ, отъ което изучава неговитѣ по-

ложителни и отрицателни качества. Окултните ученици тръбва да имат положителни качества. Ако имат нѣкакви отрицателни качества, тѣ не могатъ да бѫдатъ истински ученици. Който има негативни качества, той не може да бѫде ученикъ.

И тѣй, каквите мѫжчотии и да ви се случатъ въ живота, тръбва да знаете, че тѣ сѫ строго математически опредѣлени и необходими за вашето развитие. Каквото да правите, вие не можете да ги избегнете. Ако въ една форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ втора, въ трета и т. н. Ако въ най-леката форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ по-тежка. Забелязано е, че това, отъ което човѣкъ най-много се страхува, на него, именно, налетява. И обратното е вѣрно: това, което човѣкъ най-много желае, и него ще постигне. Отъ гледището на Школата на Бѣлото Братство, страхътъ и съмнението въ човѣка минаватъ за негативни качества, които показватъ, че висшата любовь не е проникнала въ неговото сърце. Страхътъ и съмнението показватъ още, че висшата мѫдростъ не е проникнала въ човѣшкия умъ. За да се освободите отъ страха и съмнението, както и отъ други отрицателни чѣрти въ себе си, вие тръбва да работите. Въ това отношение, окултната школа разполага съ редъ методи за работа на ученика върху себе си. Първото качество на ученика е способността му да работи. Той тръбва да обича работата, всѣкога да е готовъ да работи. Единъ младежъ, свѣршилъ университетъ, отива при единъ отъ учителите на една окултна школа и му казва, че иска да бѫде неговъ ученикъ. Въ това време учителятъ копае лозето, и нищо не отговаря. Той го запитва по единъ, по другъ въпросъ, а не взима мотиката да покопае заедно съ учителя. Можете ли, при това положение, да бѫдете ученикъ? Не,

ученикътъ тръбва да е работливъ и досѣтливъ. Той тръбва да вземе една мотика и да започне да работи заедно съ учителя си. Така, той ще задава въпроси на учителя, а последниятъ ще отговаря. Разговорътъ помежду имъ ще се заведе много естествено. Тѣ ще работятъ и ще се разговарятъ. Ученикътъ, обаче, иска учителятъ да напусне работата си и да разговаря съ него. Учителятъ нѣма да спре работата си. Въ случая, ученикътъ тръбва да се нагоди споредъ учителя си.

Съвременниятъ хора се съмняватъ въ Бога, защото тѣ искатъ Той да спре работата си и да ги запита, какви сѫ страданията имъ, какво е материалното имъ положение. Съ една дума, тѣ искатъ Богъ да имъ обѣрне внимание, като на деца. Тукъ е тѣхната погрѣшка. Тѣ тръбва да знаятъ, че Богъ никога не напушта работата си. Той може да увеличи и съкрати времето и пространството, да даде възможност на човѣка да учи, да работи, да се развива, но да спре работата си, това Той никога нѣма да направи. Когато бесятъ нѣкого, времето се съкраща. Тогава днитѣ текатъ бѣрзо. Когато нѣкой дѣлжи нѣкому, времето пакъ тече бѣрзо. И при единия, и при другия случай желателно е времето да се продължи. Въ това отношение, съвременниятъ хора нѣматъ строго опредѣленъ критерий или точна мѣрка, по която да познаватъ, кое е истинското време, т. е. да опредѣлятъ продължителността на времето.

Сега, като се говори за продължителностъ на времето, това е въпросъ, който се отнася до съзнанието. Ако се движите съ бѣрзината на обикновенъ тренъ, вие ще стигнете до слѣнцето въ продължение на 250 години. Обаче, ако се движите съ бѣрзината на свѣтлината, ще стигнете до слѣнцето за осемъ минути. Значи, вашето съзнание може да

се движи съ бързината на обикновенъ тренъ, може да се движи съ бързината на свѣтлината, а може да се движи и още по бѣрзо. Следователно, времето и пространството зависятъ отъ съзнанието. Съзнанието е извѣнъ времето и пространството, извѣнъ противоречията, извѣнъ страха и съмнението. Пространството произвежда страхъ, а времето — съмнение. Когато паднешъ въ нѣкой кладенецъ, страхътъ дохожда; когато наближи падежка за изплащане на нѣкоя полица, съмнението дохожда. Като видите, че при васъ дохожда онзи, на когото дължите, вие казвате: Дали не е сбѣркалъ, дали не е прибѣрзалъ съ донасянето на полицата? Когато два дисхармонични предмета се съпоставятъ едновременно въ времето, тѣ произвеждатъ въ ума на човѣка съмнение. Когато тия два предмета се раздѣлятъ въ пространството, тѣ произвеждатъ въ човѣка страхъ. Напримѣръ, ако кажете една обидна дума на вашия приятелъ, въ този моментъ вие изпитвате страхъ, че можете да го загубите. Страхътъ показва, че вие сте въ пространството и се беспокоите, че връзкитѣ между васъ и приятеля ви могатъ да се скъсатъ.

Сега, ще ви задамъ нѣколко въпроса: да обичате ли е по-добре, или да ви обичатъ? (— Да обичаме). Да давате ли е по-добре, или да взимате? (— Да даваме). Какво ще стане тогава, ако всички обичате, или ако всички давате? Ще се отблъснете. Да обичашъ е едно нѣщо, да те обичатъ е друго нѣщо; това сѫ две съвѣршено различни състояния на душата, които произтичатъ отъ два различни процеса въ Битието. Да обичашъ, това е процесъ на любовта, при който развиваши силата си; да те обичатъ, това е процесъ на мѣдростта, при който развиваши знанието си. Има ли

нѣкакво противоречие въ това? Значи, когато Богъ работи върху душата ви съ Любовта си, вие искате да обичате; когато Богъ работи върху душата ви съ своята Мѣдростъ, вие искате да бѫдете обичани. За да бѫдете обичани, вие трѣбва да създадете условия. Безъ тѣзи условия, никой не може да ви обича. Напримѣръ, въ тѣмна стая, при затворени кепенци на прозорците, вие искате външната свѣтлина да проникне въ очите ви, да ви зарадва. Възможно ли е при тѣзи условия свѣтлината да проникне въ очите ви? Вие трѣбва да отворите кепенците на прозорците, после и самите прозорци, и тогава само свѣтлината ще проникне въ стаята, ще влѣзе въ очите ви и ще ви обикне. При това положение, и вие ще се радвате на свѣтлината.

И тѣй, да обичашъ, това значи да се свѣржешъ съ първия принципъ — съ Божията Любовъ. Да те обичатъ, значи, да се свѣржешъ съ втория принципъ — съ Божията Мѣдростъ. И наистина, следъ като човѣкъ обича денъ, два, три, месеци, година, две и повече, той дохожда най-после въ пасивно състояние и пожелава да бѫде обичанъ. По този начинъ става смѣна въ процеситѣ, при които колелото на живата се е завъртѣло въ обратна посока. При тази смѣна на процеситѣ, става смѣна и въ ролята на човѣшките тѣла: въ първо време дейността е била съсрѣдоточена въ астралното тѣло на човѣка, или въ неговия сърдеченъ свѣтъ; после, при смѣна на процеситѣ, дейността е преминала въ менталното тѣло на човѣка, т. е. въ неговия умственъ свѣтъ. Ако и въ този свѣтъ дейността се прекрати, човѣкъ слиза да работи на физическия свѣтъ. Следователно, когато дейността на човѣка на физическия свѣтъ се прекрати, тя минава въ менталния свѣтъ. Когато и въ менталния свѣтъ се прекрати,

тя минава въ астралния свѣтъ. После пакъ започза отново. Това показва, че въ цѣлокупния животъ на човѣка става постоянно кръглообразно движение. Това показва, че човѣкъ не може за винаги да остане на една и сѫща точка въ своя животъ. Това значи да бѫде въ вѣченъ застой, а то е невѣзмозно.

Човѣкъ не може постоянно да обича, нито постоянно да бѫде обичанъ. Ако тѣзи процеси въ него сѫ продължителни, той ще изпадне въ индиферентностъ. Сѫщо така човѣкъ не може постоянно да мисли, или постоянно да чувствува. Щомъ изпаднете въ едно отъ тѣзи положения, вие съзнателно ще потърсите нѣкаква работа, да смѣните състоянието си. Напримѣръ, ако до това време вие сте обичали, ще потърсите книгите на нѣкой авторъ и ще ги четете. Като четете книгите му, той ви обича. Ако пѣкъ вие четете вашите съчинения предъ нѣкого, вие го обичате. Колкото е силно да обичашъ, толкова е силно да те обичатъ. Защо? Защото душата, която очаква да бѫде обичана, създава импулсъ на другата душа, която, въ това време, обича. Да обичашъ и да те обичатъ, съставятъ два полюса на живота. Който обича, той създава субективния свѣтъ на живота; когото обичатъ, той създава обективния свѣтъ на живота. Затова, който обича, той иска да види своя образъ въ онзи, когото обича. Вие обичате огледалото, защото образътъ ви се отразява въ него. Вие но-сите огледалото въ джоба си, и ако по нѣкаквъ начинъ го счупите или изгубите, съжалявате, защото не можете вече да имате ясна представа за своя образъ. Въ огледалото вие виждате образа си по-добре, отколкото, ако мислено си го представяте. Следователно, онзи, когото обичате, всѣ-кога дава изразъ на вашата обичь. Затова, именно,

вие го обичате. Ако огледалото ви е малко зацапано, вие не го обичате, защото не дава чисто отражение на вашия образъ. Вие обичате само онзи, който може да ви вдъхнови, да ви импулсира, да ви даде потикъ къмъ нѣщо. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце“. Това значи: Да отразишъ Божественото въ себе си. И когато Божественото се види отразено въ човѣшката душа, Богъ се весели, защото знае, че този човѣкъ е работилъ. Когато Богъ се весели, човѣкъ се радва. Когато човѣкъ загуби радостта си, това показва, че Богъ е недоволенъ отъ него. Тъй щото, човѣкъ не трѣбва да мисли, че любовта, която проявява, е негова. Човѣкъ е само проводникъ на Божествената любовь и интелигентностъ. Че е така, всички писатели, поети, учени сѫ забелязали това. Понѣкога тѣ пишатъ вдъхновено, красиво, идеино, а понѣкога нищо не могатъ да напишатъ. Тогава тѣ се чувствуватъ бедни, като че нищо не знаятъ, нищо не разбиратъ. Ако интелигентността, ако възвишената мисъль е тѣхно присъще качество, тѣ би трѣбвало всѣкога да разполагатъ съ нея. Въ сѫщностъ не е така. Тѣ раждатъ, творятъ, само когато нѣкой имъ донесе нѣщо. Значи, когато нѣкой напълни кошницата имъ съ череши, тѣ я разнасятъ натукъ-натамъ, раздаватъ отъ нея и пишатъ. При сегашнитѣ условия, невидимиятъ свѣтъ изразява любовта въ видъ на интелигентностъ. Хората сѫ изразители на тази интелигентностъ. Това ни най-малко не подразбира, че човѣкъ е автоматъ. Той трѣбва да създава, че е носителъ на тази интелигентностъ. Като създава това, човѣкъ трѣбва да се радва, че е получилъ нѣщо отъ Божествения свѣтъ, което разумно трѣбва да използува.

Сега, за следната сръда, всъeki за себе си да отговори на въпросите, защо тръбва да обича, и защо тръбва да го обичатъ. За мене не е важно, дали ще отговорите правилно на въпросите, но да мислите върху тъхъ; за мене е важно, какво ще придобиете, следъ като сте размишлявали известно време. Тази тема е важна, и вие тръбва да мислите върху нея. Силата на човѣка седи въ неговата мисъль. Щомъ мислите, вие все ще придобиете нѣщо, което, ако не днесъ, следъ година, две или повече, ще се изяви навънъ. Колкото правиленъ отговоръ да дадете на темата, вие още не можете да бѫдете на правия пътъ. Не е достатъчно човѣкъ само да напише нѣщо върно за любовта. Той тръбва да я преживява. Следователно, който пише за любовта, той непременно тръбва да люби и да чувствува, че го любятъ. Това показва, че е мжчно да се пише върху сѫщността на нѣщата. Като давамъ тази тема, обръщамъ вниманието ви на това, че вие ще пишете върху нѣща, които не знаете. Защо? Защото досега вие нито сте обичали, нито сте били обичани. Това, което наричате обичъ, е сѣнка на обичъта. Следователно, нито вашата обичъ, нито тази на близките ви, може да се нарече реалност.

Казвате: Възможно ли е нашата обичь да е сънка на любовъта? — Това може да се провѣри. Ако ви подложатъ на изпитъ, да видите, каква е любовъта ви, вие веднага ще пропаднете. Вие имате любовь, но не такава, за която ви говоря. Въ Божията Любовь, за която ви говоря, нѣма никакво поляризиране. Достатъчно е за единъ моментъ само любовъта да проникне въ душата на човѣка, за да придобие той просвѣтление на ума си и да дойде въ хармония съ сѫществата на цѣлата земя, съ цѣлия козмъсъ. Това може да из-

пита всѣки, който люби и когото любятъ. Това значи да проникнете въ вѫтрешния смисълъ на любовъта. Хиляди години наредъ ще изучавате любовъта, докато разберете, какво въ сѫщностъ тя представя. Редъ сѫществувания трѣбва да минете, за да разберете отчасти поне реалностъта на нѣщата. Ако още днесъ любовъта посети нѣкой човѣкъ, той нѣма да издържи на нейния токъ: ще изгуби съзнание, ще падне на земята; дишането и пулсътъ му ще престанатъ; за него не остава нищо друго, осъенъ да желае да се върне въ първото си положение. Нервната система, както и цѣлиятъ организъмъ на съвременния човѣкъ, не сѫ достатъчно калени, за да издържатъ на силните вибрации, на силните токове на любовъта. Ето защо окултната наука препоръчва на учениците редъ методи и упражнения за каляване на ума, сърцето и волята имъ, съ цель, силитъ на тѣхния организъмъ да се нагласятъ съобразно природните сили и течения.

Сега, като казвамъ, че вашата любовъ е сънка на реалната любовъ, съ това искамъ да кажа, че вие не сте преживѣли още тази любовъ, нѣмате опитностъ за нея и не я познавате. Ако накарате нѣкой младъ момъкъ да опише своята любовъ, той ще каже: Азъ говорихъ за моята любовъ, но тя не ме разбра. Момата пъкъ ще каже: Азъ го обичахъ, а той ми изневѣри. — Човѣкъ може да изневѣрява и безъ да е билъ обичанъ. Когато обичате нѣкого, тогава, именно, възможностъта за изневѣряване е най-малка. Невъзможно е да ви изневѣри онзи, когото обичате. Никѫде въ живота това не се случава. Ако има изключения, тѣ сѫ вънъ отъ Божията Любовъ, вънъ отъ Божията Мѣдростъ. Въ Божията Любовъ и Мѣдростъ абсолютно нѣма условия за изневѣряване. Щомъ се го-

вори за изневъряване, тръбва да подразбираме човешката любовь, т. е. любовьта на хората на земята. Дето има изневъряване, тамъ не може да става въпросъ за любовь. Тъй щото, едно тръбва да знаете: щомъ се съмнявате, интелигентностъта отсътствува отъ ума ви; щомъ се страхувате, любовьта отсътствува отъ сърцето ви. Съ това въпросът се изчерпва. Туй всички тръбва да знаете, като ученици на окултна школа. Ако не се ръководите отъ тъзи максими въ живота, ще изучавате само сънките на реалностъта и, въ края на краишата, ще дойдете до обезсърдчение и разочарование и ще кажете: Всичко било празна работа! За да не дойдете до това положение, сами поставете своята обичь на изпитъ, да видите, доколко можете да издържате.

Ще ви дамъ сега две правила, които всъкога тръбва да имате предъ видъ: Ако искашъ да обичашъ, не тръбва да се страхувашъ. Ако искашъ да те обичатъ, не тръбва да се съмнявашъ. Приложете тъзи правила въ живота си, да видите, доколко съж върни. Когато сте свободни, мислете върху тъзи правила. Когато наблюдавате проявите на хората въ живота, или четете нѣкаква философска книга, или изучавате произведенията на нѣкои писатели и поети, поставете всички тъхни мисли на вашите съти, и каквото остане на тъхъ, него задръжте. То е най-ценното, което може да ви ползува. Всичко, което падне долу, не е за васъ. Разчитайте на сътито на вашето сърце и на сътито на вашия умъ и не се страхувайте! Знаете ли, какъ да съвете? Всички сте съли брашно презъ съти, знаете това изкуство. Обаче, има нѣща, които не минаватъ презъ вашите съти, а не съж полезни за васъ. Какво ще направите тогава? Ще се наведете, ще ги хванете съ волята си, като съ щипци,

и ще ги турите настрана. Значи, чрезъ мисъльта, чрезъ чувствата и чрезъ волята си, човѣкъ може да пресъжа полезните отъ безполезните нѣща въ своя животъ.

Разбрахте ли всичко, което ви говорихъ тази вечеръ? (— Разбрахме една десета част отъ всичко говорено). — Дръжте се тогава за тази една десета. Тя представя вашата единица мѣрка, съ която тръбва да си служите. Наистина, човѣкъ представя една десета отъ Божествената Истина. Тъй щото, подъ дробъта една десета, разбираамъ онази мѣрка, съ която всъки човѣкъ, споредъ степеньта на своето умсвътено развитие, мѣри нѣщата. Сега, задачата на всички хора, на цѣлото човѣчество е да докажатъ, че тъ съставятъ една десета част отъ цѣлата единица.

Т. м.

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на 24 май, 1922 г., 5 ч. сл. об. Витоша.

ВРЪЗКИ НА ЗНАНИЕТО.

Размишление.

Четоха се работитѣ върху темата: „Защо трѣбва да обичаме, и защо трѣбва да ни сбичатъ?“

Вие сте развили темата добре, но по форма само, а не по съдѣржание и смисълъ. Опитали ли сте това, което сте писали? Начинътъ, по който сте разсѫждавали при написване на темата, е инволюционенъ. За да се освободите отъ този начинъ, вие трѣбва да спрете вниманието си върху природата, и оттамъ да извадите отговоръ на зададенитѣ въпроси. Споредъ вашите разсѫждения, вие казвате: Който люби, той дава. Питамъ: който яде, дава ли нѣщо? Не само че нишо не дава, но тий взима отгоре. Отговорете тгава на въпроса, защо трѣбва да яде човѣкъ?

Значи, който люби, той всичко дава. Когото любятъ, той всичко взима. При това, който люби нѣкого, той сѫщевременно го обсебва. Ако господарътъ люби слугата си, той го обсебва и не му дава възможностъ да се прояви. Когато обичате коня си, вие не му давате свобода. Тогава, какводава обичъта? Нищо не дава. Както виждате, основата на вашите разсѫждения не е права. Приложете тия разсѫждения въ практическия животъ, да видите тѣхните резултати. Щомъ речете да ги приложите въ живота си, ще се натъкнете на редъ противоречия. Споредъ васъ, когото обичатъ, той само взима; който обича пѣкъ, той всичко дава.

За изяснение на въпросите за обичъта, за любовъта, ще приведа следния примѣръ. Когато младъ човѣкъ взѣзе въ кръчма, кръчмарътъ вед-

нага го обиква. Какъ изразява любовъта си? Като му дава вино да пие. Кръчмарътъ налива една следъ друга чашитѣ, а младиятъ момъкъ пие, постоянно взима. Младиятъ човѣкъ се пълни, но и кръчмарътъ се пълни, съ една разлика само: отъ това, което пияницата взима, нищо не остава за него; каквото кръчмарътъ взима отъ пияницата, всичко задържа. Той взима отъ пияницата пари, ниви, кжци — всичкото му материално и здравословно положение. Следователно, любовъта, за която хората говорятъ, е любовъ между кръчмаря и пияницата. Идеална любовъ ли е тази? Тази любовъ не е идеална, но въпрѣки това, хората казватъ, че въ любовъта има нѣщо Божествено. Въ коя любовъ има Божествени прояви? Ако сега ви поставяте на изпитъ, нито единъ отъ въстъпътъ нѣма да издѣржи въ любовъта си. Значи, едно говорите, друго вършите. Истина ли е тогава това, което пишете? Нѣкой пише, че любовъта изисква жертва. — Знаете ли, какво нѣщо е жертва? Преди всичко, жертвата трѣбва да се прави доброволно, а не съ насилие. Вие жертвували ли сте се доброволно? Сега, както видѣхте, направихме малъкъ разборъ на темата, която писахте за днесъ.

Питамъ: защо трѣбва да обичате, и защо трѣбва да ви обичатъ? Имате ли нужда отъ това? Нито едното ви е нужно, нито другото. Любовътъ е вънътъ отъ всѣкакъвъ законъ. Следователно, ако е нужно да обичате, това показва, че нѣкакъвъ законъ ви заставя да правите това. Дето има законъ, тамъ има ограничаване. Какъ ще си обясните това противоречие? Ако нѣкаква външна необходимостъ, ако нѣкакъвъ законъ ви заставя да любите, това вече не е любовъ. После, следъ като сте обичали, какво сте придобили, или какво сте изгубили? Каква е вашата опитностъ въ това

отношение? Като задавамъ тия въпроси, искамъ да ви заставя да мислите правилно, здраво, за да се домогнете до реалността. Съ това, азъ ни най-малко не отричамъ нѣщата, но казвамъ, че вие по-държате стари идеи. Напримѣръ, да обичате и да ви обичатъ, това сѫ стари идеи — идеи на мѫже и жени. Мѫжетъ искатъ да обичатъ, а женитѣ — да ги обичатъ. Тѣзи идеи сѫществуватъ отъ памти-вѣка още, и съвременните хора ги взиматъ, боядисватъ ги съ разноцвѣтни манисти и свѣтли, лъскави камъчета, докато заприличатъ на селска красавица. По този начинъ тѣ ги представяятъ за нѣщо ново. Ако не сте съгласни съ това, покажете ми двама души, които, като сѫ живѣли по тази любовь, да сѫ завѣршили живота си идеално. Какъ сѫ завѣршили отношенията си двама приятели, които сѫ живѣли споредъ тази любовь? Ако проследите цѣлата история на човѣшкото развитие, нѣма да срещнете двама души, които, като сѫ живѣли споредъ тази любовь, да сѫ свѣршили живота си добре.

Като говоря по този начинъ, не искамъ да кажа, че вашитѣ разсѫждения не сѫ прави. Прави сѫ тѣ, но отъ ваше гледище; отъ гледището на окултната наука не сѫ прави. Дойдете ли до любовьта, тамъ никакви разисквания не се приематъ.

Любовьта изключва всички питания.

Любовьта изключва всички противоречия.

Любовьта изключва всички насилия.

Любовьта изключва всички ограничения.

Сега, като знаете тия положения, какъ ще опредѣлите любовьта? На вашата любовь липсва единъ новъ елементъ, който вие сами трѣбва да намѣрите. Можете ли да намѣрите, кой елементъ липсва на вашата любовь?

Сега ще ви задамъ въпроса: защо гледате и защо ви гледатъ? И който гледа, и когото гледатъ, вършатъ единъ и сѫщъ процесъ. Единиятъ пита: Защо ме гледашъ? Другиятъ отговаря: Ти не ме ли гледашъ? Значи, и двамата се гледатъ въ едно и сѫщо време. Има ли нѣкаква разлика въ тѣзи два процеса? Разликата е много малка, едва уловима. За да се схване разликата, ще приведа следния примѣръ: два лагера неприятелски войски се биятъ. Едната страна напада. Споредъ васъ, тя проявява активна любовь. Другата страна се защищава — тя проявява пасивна любовь. И онѣзи, които нападатъ, както и другите, които се защищаватъ, действуватъ по единъ начинъ. И еднитѣ, и другите си служатъ съ картеченъ огънь. Разликата се заключава само въ това, че еднитѣ се движатъ, а другите седятъ на едно място. Еднитѣ мястятъ позициите си, а другите се дѣржатъ за позициите си. Иначе, сѫществена разлика нѣма. Такава е разликата и между дветѣ положения, които по-рано разгледахме — да обичашъ и да те обичатъ. Като разглеждате любовьта идейно, вие трѣбва да се спрете върху най-малката любовь. Най-малката любовь е граничната. Щомъ става въпросъ, защо трѣбва да ни любятъ, и защо трѣбва да любиме, това е граничната любовь, т. е. любовь съ граници. Вие смѣсвате граничната съ безграничната любовь, а тѣ се коренно различаватъ. Когато нѣмате пари, вие отивате при банкера, искате отъ него заемъ. Въ случаи, банкерътъ дава, а вие взимате. Банкерътъ е пасивната страна, а вие, които идвate отвѣнъ — активната. Вие атакувате неприятеля си, а той — или дава нѣщо, или отблъсва. Този примѣръ обяснява степенъта и характера на вашитѣ чувства.

Като ученици на окултна школа, вие тръбва да анализирате чувствата си, да знаете, съ какъвъ материалъ разполагате, а оттамъ, да предвиждате, какви резултати ще имате. Докато не схваша тъзи нѣща, човѣкъ ще изпада въ смѣшни положения. Ще го срещне нѣкой и ще го пита: Защо не ме гледашъ? Какъ ще ви гледа този човѣкъ, ако е слѣпъ? Ами, ако и вие сте слѣпи, какъ ще се гледате? Преди всичко, човѣкъ тръбва да се запита, има ли любовъ въ себе си и неизмѣнна ли е неговата любовъ? Не е достатъчно само да се говори за любовъта, но тя тръбва да се прилага въ живота. Ако е само да се говори, и слѣпиятъ говори за свѣтлината, безъ да я разбира. И той има нѣкакво понятие за свѣтлината, но то още не е абсолютното понятие. Така и вие имате нѣщо подобно на любовъ, но това не е истинската любовъ. Затова, именно, хората често си задаватъ въпроса, защо тръбва да обичатъ.

Нѣкой казва, че по-добре е да бѫде обичанъ, отколкото той да обича. Намѣрили ли сте, обаче, човѣкъ, който да ви е обичалъ, както тръбва? Казвате, че душата расте и се развива, когато ви обичатъ. — Провѣрили ли сте това нѣщо? — Нѣкои видни писатели подържатъ тази мисълъ. — Тѣ провѣрили ли сѫ тази истина? Азъ не отричамъ този фактъ, но искамъ да обърна вниманието ви къмъ Онзи, Който, наистина, обича. Вие чувствувате ли опредѣлено, конкретно, че нѣкой ви обича? Ще кажете, че еди-коя си приятелка или приятель ви обичатъ. Колко време трае тази любовъ? Тя трае само единъ моментъ. Това не е още любовъ, това е само моментна проява на любовъта. Че нѣкой ви подарилъ нѣщо, или ви далъ единъ обѣдъ, това е временна проява на любовъта. Следователно, когато казвате, че отъ любовъта на нѣкого ду-

шата ви расте, вие се самозълъгвате. Въ моите очи, това растене е външна полировка, временно дресиране. Като ви поставятъ на изпитъ, тази полировка ще изчезне. Когато любовъта влѣзе въ човѣка, тя създада въ него редъ алхимически процеси, подъ влиянието на които цѣлото му сѫщество, цѣлото му битие се измѣня. Това може да стане моментално, може да стане и постепенно — отъ човѣка зависи. Подъ влиянието на любовъта, възгледите въ човѣка се оформяватъ, претърпяватъ промѣна, каквато претърпява вѣглена, докато се превърне въ диамантъ. Мислете върху любовъта като сила, като принципъ, за да дойдете до положителното знание.

Вие сега сте въ права посока; но методите, съ които си служите, сѫ стари, затова не могатъ да ви помогнатъ. Напримеръ, мѫжъ и жена се обичатъ, разговарятъ се, четатъ Евангелието заедно — добре върви всичко. Следъ това мѫжътъ казва: Жена, искамъ хубаво да ми наготовишъ! — Добре, ще ти наготовя, но ти какво ще ми купишъ? Тѣ говорятъ за любовъта, а живѣятъ по старъ начинъ. После ще казватъ, че тъй било опредѣлено отъ Бѣга. Сами сѫ недоволни отъ живота си, а го приписватъ на Бѣга. Това не е обичъ, това е оглеждане въ огледало. Нѣкой обича нѣкого, защото се оглежда въ него, като въ огледало. Въ сѫщностъ, той обича себе си въ огледалото. По този начинъ той пакости и на себе си, понеже се заблуждава. Който обича себе си, той обича и другите. Черната ложа е създала редъ теории и разсѫждения за любовъта, съ които е разбѣркала умовете на всички хора — учени, философи, писатели, вследствие на което тѣ все повече и повече загазватъ въ тази забѣркана каша. И въ Писанието е казано: „Цѣлиятъ свѣтъ лежи

въ лукаваго.“ Когато развива нѣкаква тема, ученикътъ трѣбва да се вдълбочи въ себе си, да види, отъ свойѣ опитности и преживявания, какво е написано тамъ, и това знание да изнесе. Рече ли да пише, кой какво казалъ по дадения въпросъ, той ще се отдалечи отъ истината.

Въ друга лекция азъ ще говоря за проява на любовъта по форма, а не по принципъ. Засега вие се нуждаете отъ формитѣ на нѣщата, тѣхъ трѣбва да разбирате. Любовъта може да се прояви въ съответна за нея форма. Значи, формитѣ трѣбва да се намѣрятъ, а въ това се заключаватъ голѣмитѣ мѫжнотии. Любовъта е посещавала всѣкиго, но за кратко времъ само. Нѣкой се вдъхнови, изпита приятно чувство и разположение и казва: Ще раздамъ всичкото си имане. Азъ искамъ да служа на Бога. Следъ два-три часа разположението изчезва, той започва да уляга въ себе си и казва: Не му е дошло още времето. Не трѣбва да бѣрзамъ. Следъ петъ-шестъ месеца пакъ се вдъхнови, пакъ е готовъ да раздава имането си. Току изведнѣжъ се сепне, стресне се, отложи. И като отворите книгата на този животъ, виждате, че цѣлата е изписана съ взети, но неизпълнени решения. Такава е любовъта на повечето хора. Това не значи, че тѣ нѣматъ любовъ. Всички хора иматъ любовъ, но тѣхната любовъ още не е приложена. Това, което сега говоря, се отнася до васъ, като ученици. Докато не създадете въ себе си нови форми за проява на любовъта, нишо не трѣбва да говорите на вѣншинитѣ хора. Ако говорите, безъ да сте придобили тия форми, вие сами ще се натъкнете на по-голѣми трудности и противоречия. Всичко, което говорихъ по въпроситѣ, защо трѣбва да любите, и защо трѣбва да ви любятъ, не изчерпва въпроса за любовъта. Това бѣха само разсѫдже-

ния, които ще събудятъ мисъльта ви. Обаче, всѣки самъ трѣбва да разреши въпросътъ за любовъта.

Сега ще ви представя единъ образъ за разсѫдение. Имате една тенджера съ капакъ, който прилѣга добре. По едно време вие забутате тенджерата нѣкѫде, и кой какъ мине подритва я. Сѫщо така захвѣрляте и капака на тенджерата. Въ това положение, тенджерата остава отворена. Допуснете, че тенджерата е жената, а капакътъ — мѫжътъ. Какво трѣбва да правятъ мѫжътъ и жената? Тенджерата трѣбва да намѣри своя капакъ. Кой кого трѣбва да люби: тенджерата капака, или капакътъ тенджерата? Азъ ви давамъ тия примѣри само за разсѫдение въ класъ, безъ да застѣгамъ чувствата ви. Това сѫ теоретически въпроси, а вашите чувства оставяме на страна. Ако вашата тенджера е отворена, безъ капакъ, трѣбва да намѣрите капака ѝ и да го турите на мѣсто. Това значи: ако чувствата ви сѫ открыти, има опасностъ да се опрашатъ, да се накърнятъ отъ нѣкого. За да не става това, намѣрете капака на вашите чувства, т. е. ония мисли, които могатъ да имъ прилегнатъ добре. Тогава и капакътъ ще бѫде здравъ, и тенджерата цѣла, неповредена. Това е методъ, чрезъ който можете правилно да регулирате чувствата си.

Разбрахте ли тази мисъль? Ако не сте я разбрали, по-добре. Защо? Защото често разбраниятѣ нѣща се изопачаватъ. Споредъ окултната наука, разбраниятѣ нѣща сѫ неразбрани, а неразбраниятѣ сѫ разбрани. Когато мислите, че сет разбрали нѣщо, вие не сте го разбрали; когато мислите, че не сте го разбрали, тогава сте го разбрали. Любовъта е метафизическо нѣщо, тя не може лесно да се разбере. Ще кажете: Като не можемъ да разберемъ любовъта, защо ни говорите? Ще ви дамъ

единъ примѣръ, съ който ще обясня целъта си, защо, именно, говоря за любовъта. Всѣки отъ васть представя малко растение, което едва е започнало да се развива: стъблото, клончетата му сѫ нѣжни, не издържатъ голѣми тежести. Обаче, започва да вали счѣгъ, който натрупва тия млади клончета и листа. Ако не дойде отвѣнъ нѣкаква помощъ, клончетата ще се пречупятъ. Словото, което говоря, представя малъкъ вѣтрецъ, който иде въ помощъ на вашитѣ клончета: той отвява на страна снѣга и освобождава клончетата ви. Този вѣтъръ е потрѣбенъ, да изтърси снѣга на земята. Счѣгътъ, това сѫ вашитѣ стари идеи, които не сѫ на коренитѣ, но на клончетата ви. Ако не падне долу, клончетата ви ще се счупятъ. Много отъ вашитѣ клончета сѫ счупени отъ тежестта на вѣшитѣ стари идеи. Идеитѣ трѣбва да бѫдатъ въ коренитѣ, а не по клонишата. Нѣмамъ нищо противъ вашитѣ идеи, но има опасность, отъ тежестта имъ, да не се счупятъ клончетата на вашия животъ. Затова, именно, поне малко вѣтрецъ ви е потрѣбенъ! Нѣкоги се страхуватъ, че снѣгътъ, т. е. идеитѣ имъ щѣли да паднатъ. Нищо спасно нѣма въ това — снѣгътъ непременно трѣбва да падне долу, при коренитѣ на растенията.

Когато въ човѣка се пробуди обичъта, той има желание никой да не забележи, да не знае това нѣщо. Това е стремежътъ на душата. Докато никой не забелязва неговата обичъ, той е радостенъ, доволенъ. Щомъ го забележатъ, радостта му изчезва. Направете следния опитъ да провѣрите думитѣ ми. Минете покрай нѣкой беденъ човѣкъ, и безъ да забележи той, турете предъ него 20-30 лева. Щомъ се отдалечите, вие ще (изпитате голѣма радостъ. На другия денъ пакъ минете покрай сѫщия човѣкъ и му подайте въ рѣка 20-30

лева. Той ще ви благодари, но ще ви запомни, и дето ви види, все ще очаква да му дадете нѣщо. Въ този случай вие нѣма да бѫдете радостенъ. Защо? Развали се нѣщо въ любовъта. Следователно, любовъта е нѣженъ цвѣтъ, който расте и се развива далечъ отъ погледите на хората. За любовъта ви никой не трѣбва да знае. Въ първия случай вие изразихте любовъта си къмъ бедния на тѣмно, отъ никого невидени и незабелязани, затова и вие бѣхте радостни, и той бѣше радостенъ. Въ втория случай вие изразихте любовъта си на свѣтло, презъ деня, и той ви видѣ. Тогава вие изгубихте, той спечели. Съ този примѣръ ви изнесохъ една нова мѣрка за любовъта, предъ която вашитѣ разбирания за любовъта оставатъ нѣщо антично, архаично. Обаче, тази формула на любовъта не може още да се приложи въ практическия животъ, защто нѣма съответни условия. Форма има, но съдѣржаніе още нѣма. Съдѣржанието трѣбва да излѣзе отъ васъ.

Въ бѫдеще, когато дойдатъ по благоприятни условия, ще ви дамъ една задача върху любовъта, която трѣбва да решите безъ хартия, безъ моливъ, — направо. До това време тя ще бѫде въ тайна, никой нѣма да я знае. Тогава вие сами ще провѣрите вашата теория върху въпроситѣ: защо трѣбва да любимъ, и защо трѣбва да ни любятъ.

Сега, това сѫ важни разсѫждения, които ще останатъ за класа. И въ дома си да разсѫждавате по тѣзи въпроси, ще си представяте, че се намирвате въ класъ. Стремете се да не смѣсвате тѣзи идеи съ идеитѣ на свѣтта. Смѣсите ли ги, съвсемъ ще се обѣркате. Ако ги смѣсите, ето каква грѣшка ще направите. Представете си, че въ едно шише отъ единъ литъръ вмѣстимостъ сте сипали половинъ литъръ вода. Тази вода е седѣла въ шишето

три-четири дена, вследствие на което е изгубила своята свежест. Следът това азъ ви давамъ едно малко шишенце съ чиста, хубава вода, току що налѣта отъ извора. Вие взимате това шишенце и наливате водата отъ него въ голѣмото шише. Умно ли постѫпихте? Напротивъ, голѣма грѣшка направихте. Шишенцето съ вода, което ви дадохъ, трѣбва да дѣржите отдѣлно отъ другото.

За следния пѫтъ пишете върху темата: „Предназначението на рѣзетѣ“.

*

14. Лекция отъ Учителя, дѣржана на
31 май, 1922 г. София.

МИСЪЛЬ, ЧУВСТВО И ДЕЙСТВИЕ.

Т. м.

Всѣка права мисъль е образъ на Божествена идея. Човѣшкиятъ животъ започва съ мисъльта. Щомъ мисли, човѣкъ съзнава, че живѣе. За да бѫде жива, мисъльта трѣбва да се придружава съ чувство. Това подразбира слизане на мисъльта въ реалния свѣтъ, въ свѣта на формитѣ. За да бѫде положително, чувството трѣбва да бѫде придружено съ волево действие. Подъ думата действие пѣкъ разбираме крайния предѣлъ, до който духътъ достига при всѣка своя проява. Значи, мислитѣ, чувствата и действията показватъ спирkitѣ, станциите на духа. Мисъльта е първата станция, чувството е втората станция, а действието е третата станция на духа. Пѫтътъ, по който духътъ върви, е хармониченъ, но при условие, да не се явяватъ никакви странични влияния, било въ мисъльта, въ чувствата или въ действията. Ясновидецътъ какъ вижда мислитѣ, чувствата и действията? (— Въ известни форми и цвѣтове).

Често хората заболяватъ, губятъ съзнание и т. н. Това се вижда анормално. Наистина, тия нѣща сѫ анормални, но тѣ се дѣлжатъ на дисхармонични мисли, чувства и действия. Животътъ на съвременните хора е пъленъ съ такива анормалности. Седи нѣкой и размишлява: Мисъльта му е ясна, чувствата — тихи, спокойни, и той казва за себе си, че е въ пълна хармония. Изведнѣжъ той помисли или почувствува нѣщо, което е въ разрѣзъ съ първата му мисъль и съ първото му чувство, и въ него настава голѣма дисхармония. Той изгубва

предишното си състояние и започва да скърбии. Като го видятъ напредналите същества отъ невидимия свѣтъ, какво ще кажатъ за него?

Следователно, когато въ мисълта на човѣка проникнатъ две противоположни идеи, или два противоположни принципа, тѣ създаватъ въ съзнанието му известно раздвояване. Всѣко раздвояване пъкъ лишава човѣка отъ неговата свобода. Това трѣба да се знае отъ всички. Въ ума на човѣка никога не трѣба да проникватъ две противоположни мисли. Направете следния опитъ, да сеувѣрите въ истинността на моите думи. Всѣка сутринь, въ продължение на единъ месецъ, изпращайте по една добра, свѣтла мисъль къмъ единъ и сѫщъ човѣкъ и вижте, каквъ ще бѫде резултатъ при този опитъ. Едновременно съ това, всѣка сутринь, пакъ въ продължение на единъ месецъ, давайте по единъ левъ на единъ беденъ човѣкъ и, на края на месеца, сравнете резултатъ отъ двата опита. При първия опитъ ще имате по-добри резултати, отколкото при втория. Защо? Защото при първия опитъ вие отправяте къмъ човѣка вашата добра, чиста мисъль, която е излѣзла направо отъ васъ. Въ втория случай, обаче, левътъ, който давате на бедния, преди да стигне до ръжата му, е миналъ презъ много още рѣце, презъ много хора, всѣки отъ които е оставилъ отпечатъкъ на своята мисъль върху монетата. Всички тия мисли не сѫ хармонични, вследствие на което създаватъ противоречие, раздвояване въ съзнанието на този човѣкъ. Много монети, останали отъ вѣкове, носятъ отпечатъци на мислите и чувствата на хората, които сѫ живѣли по това време. Затова, когато казвамъ, че много отъ старите идеи и мисли трѣба да се замѣстятъ съ нови, имамъ предъ видъ това, именно, че формитъ на тия мисли отъ астралния и умствен-

ния свѣтъ, отпечатани върху монетитѣ, т. е. върху съзнанието на човѣка, като върху клише, сѫ нечисти, т. е. изопачени. Тъй шото, сами парите не сѫ нечисти, но тѣ носятъ върху себе си отпечатъци на миналото. Иначе, като емблемъ, парите представлятъ живота на съзнателния човѣкъ, който мисли. Когато казвамъ, че и безъ пари може, ние имаме предъ видъ, че ония мисли въ миналото на човѣка, които сѫ създали парите, днесъ трѣба да се измѣнятъ. Засега парите сѫ резултатъ на онази човѣшка мисъль, която нѣкога ги е създала. Тия мисли, минали презъ вѣковетѣ, днесъ сѫ така опорочени, че указватъ отрицателно влияние върху човѣшкия животъ. Въпрѣки всичко това, въ ума на всѣки човѣкъ днесъ седи парата. Питамъ: защо да не може да се живѣе безъ пари? Окултниятъ ученикъ трѣба да се освободи отъ мисълта, че безъ пари не може да се живѣе. Днесъ парите играятъ важна роля въ живота на хората. Едвали тѣ не гледатъ на парите като на пръвъ факторъ въ тѣхния животъ. Ако нѣкой отъ васъ пожелае да обиколи свѣта, той не трѣба да тури въ ума си никаква мисъль за пари. Той може да обиколи свѣта безъ петь пари въ джоба си. Това значи окултенъ ученикъ. Джобътъ ви може да бѫде пъленъ съ злато, но умътъ, мисълта ви трѣба абсолютно да бѫде свободна отъ всѣкакви пари. И обратното е вѣрно: може да нѣмате петь пари въ джоба си, а умътъ ви да е пъленъ съ мисълта за пари. Тази е идеята, която подържамъ, като казвамъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ пари.

Окултните ученици на разните школи сѫ правили редъ опити да живѣятъ известно време безъ пари. Сега вие сте още оглашени, не сте ученици. Първо трѣба да станете вѣрващи, а после ще станете ученици. За да станете вѣрващи, направете

и вие единъ такъвъ опитъ, да видите, колко ще издържите. Обаче, нека направягът опита само ония отъ васъ, които сж готови съзнателно да го изпълнятъ. Опитът се състои въ следното: за цѣлъ месецъ да прекарате безъ pari. Ако нѣкои отъ васъ сж чиновници и получаватъ заплата, а други, безъ да сж чиновници, иматъ известни приходи, и еднитъ, и другитъ трѣбва да се откажатъ отъ своите приходи съзнателно, като ги раздадатъ на бедни, или както тѣ намиратъ за добре, но да останатъ съвсемъ безъ pari. Презъ това време ще работите, безъ да мислите за pari. Умътъ ви ще биде съсрѣдоченъ нагоре, къмъ Божествения свѣтъ, и нѣма да се страхувате, какъ ще прекарате деня. Чрезъ този опитъ ще видите, какъ Духътъ работи. Които сж съгласни да направятъ опита, ще знаятъ, че срокътъ е 12 месеца. Презъ това време тѣ трѣбва да го направяте. Следъ една година вече нѣма смисълъ да се прави. Презъ време на опита ще си представите, че сте последенъ беднякъ, отъ нийде нищо нѣмате.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се наематъ да направятъ този опитъ, ще го държатъ въ тайна, нѣма да го изнасятъ навънъ. Докато не сж получили никакъвъ резултатъ, не трѣбва да се говори за него. Нѣкои мислятъ, че опитътъ е лесенъ, защото ще се хранятъ у дома си и нѣма да иматъ нужда отъ pari. Не, това не е разрешение на задачата. За да разрешите правило задачата, вие трѣбва да се поставите въ положението на човѣкъ, който нѣма петъ pari въ джоба си и се намира въ чуждъ, съвсемъ непознатъ градъ за него, какъто е Ню-Йоркъ, Лондонъ, и не знае езикъ, не познава никого. Какво ще прави въ това положение? Не му остава друго, освенъ да отиде на нѣкое пристанище, или другаде нѣкѫде да работи като хамалъ,

да изкара прехраната си. Ако сте студентъ и се храните въ гостилиница, тогава, щомъ искате да направите опита, ето какъ можете да постѣжите: колкото pari имате, ще ги раздадете. Като дойде време за обѣдъ, ще отидете въ сѫщата, или въ друга нѣкоя гостилиница, и ще помолите съдѣржателя на гостилиницата да ви остави да прислужвате на клиентътъ му, като срещу труда си искате само единъ обѣдъ. Нахраните ли се, за вечеря не мислете. Единъ обѣдъ ви е достатъченъ. Не мислете и за другия денъ. Всѣки денъ ще ви даде своето, но вие трѣбва да разчитате изключително на труда си. Трудътъ ви трѣбва да осигури единъ обѣдъ. Ако не можете да прислужвате въ гостилиница, тогава идете при нѣкой майсторъ-предприемачъ и го помолете да ви приеме на работа въ нѣкоя постройка: било тухли да пренасяте, било варъ да забѣрквате и т. н. Щомъ осигурите храната си за деня, това ви е достатъчно. Само по този начинъ ще опитате, какъ работи Божествениятъ законъ. Сѫщевременно вие ще разберете, че освенъ физическия животъ има и другъ, повъзвишёнъ, въ който всички нѣща сж предвидени и разумно предопределени. Съ раждането си още, на всѣки човѣкъ е определенъ известенъ кредитъ, на който той може да разчита. Вънъ отъ физическия свѣтъ има други закони, които регулиратъ нашия животъ. Понеже не познаватъ тѣзи закони, хората мислятъ, че всичко се нарежда отъ законите на физическия свѣтъ. Благодарение на това разбиране на съвременните хора, ражда се злото. Като мислятъ, че всѣки трѣбва да се грижи засебеси, защото не знаятъ, какво утрешниятъ денъ носи, хората се стремятъ къмъ осигуряване. Всѣки гледа да се осигури, вследствие на което pari трупа, земи купува, продава, но благодарение на това хи-

ляди килограми храни гниятъ, развалятъ се, а стотици и хиляди хора по градовете умиратъ отъ гладъ.

Друго нѣщо ще ви кажа за опита. Онѣзи отъ васъ, които се страхуватъ да не останатъ гладни, да не правятъ опита. Ако пъкъ започнатъ опита и се намѣрятъ въ нѣкакво затруднение, вмѣсто да паднатъ, нека дойдатъ при мене, азъ ще имъ помогна по нѣкаквъ начинъ. Нѣма да оставя никого да падне. Но ако цѣлъ месецъ ви се вижда много, тогава направете този опитъ само за една седмица. Онѣзи отъ васъ, които живѣятъ при родителите си, пакъ могатъ да направятъ опита, като иматъ предъ видъ факта, че храната трѣбва да бѫде спечелена изключително чрезъ трудъ. Все има какво да се помогне въ кѫщи на майката, или на баща, за да получите парче хлѣбъ заслужено. Този опитъ има за цель да ви освободи отъ страха, отъ мисълта за утрешния денъ. Вие трѣбва да различате на онзи великъ законъ въ свѣта, който регулира всички нѣща.

Когато се даватъ опити на учениците, тѣ трѣбва да се разглеждатъ не само въ букваленъ смисълъ, но и по съдѣржание и смисълъ. Нѣкой ще започне този опитъ, но като не може да изкара прехраната си презъ деня, ще каже: Нѣма нищо, този денъ ще постя. Не, този опитъ изключва всѣка-къвъ постъ. Опредѣлено е всѣки денъ да употребите малко трудъ, за единъ-два часа поне, да иждивите частъ отъ енергията си, която после да набавите чрезъ храната. Само така ще се научите да уповавате на Великия законъ, който движи живота. Засега този опитъ не е мъченъ — ще го приложите за една седмица. Колкото по-дѣлбоконавлизате въ учението, толкова изпититѣ ви ще ставатъ по-трудни. Ще ви се даватъ задачи, които

по нѣколко пѫти на денъ ще ви изпотяватъ. Такъвъ е пѫтътъ на ученика. Привилегията за ученика се заключава въ това, че той ще прекара всички мъжнотии и страдания съзнателно, ще знае, защо и за какво идатъ. И вънъ отъ Школата да сте, вие пакъ ще прекарате тия изпитания и страдания, но нѣма да знаете, защо ги минавате. Привилегията за окултния ученикъ седи въ свѣтлината, съ която той разполага. Съзнателно, или несъзнателно, човѣкъ трѣбва да мине презъ изпитанията и мъжнотиятѣ въ живота — тѣ не могатъ да се избегнатъ. Ако несъзнателно ги мине, ще се наѣкне на редъ противоречия; ако съзнателно ги мине, ще получи Божието благословение и ще знае, защо е трѣбвало да мине презъ тѣхъ. Така прекарани страданията, въ душата на човѣка настїпва радостъ и миръ.

Сега, като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да гледате на живота съзнателно и съ приятностъ. При това, нашата цель не е да ви лишимъ отъ страданията, но да ви научимъ да ги използвате. Засега страданията сѫ най-голѣмото благо, което може да ви се даде въ живота. Всѣко страдание е на мѣстото си; то крие въ себе си дѣлбокъ смисълъ. Защо страда човѣкъ, това е една отъ тайнитѣ на Битието. Като дойдатъ страданията, всѣки трѣбва да ги понася безъ да пита, защо сѫ дошли. Щомъ минатъ, тогава ще ги разбере. Христосъ, Великиятъ Учителъ на човѣчеството, се подложи на най-голѣмитѣ страдания, каквито сѫ сѫществували нѣкога въ свѣта, безъ да му се даде отговоръ, защо страда. Вмѣсто отговоръ, разпнаха Го на кръста, прободоха Го въ гърдитѣ, отдето протече кръвъ и вода, и оставиха Той самъ да намѣри причината на тия страдания. Като не получи никаквъ отговоръ, Той каза: „Да бѫде Твоята

воля, Господи!“ Значи, и Христосъ тръбаше да мине презъ страдания, безъ да получи нѣкакво обяснение за тѣхъ. Той тръбаше да мине презъ този изпитъ. Сега вие искате, като ви се даде нѣкакво страдание, веднага следъ това да дойде и обяснението на това страдание. Не, обясненията на страданията идатъ като ги прекарате, като минете презъ изпита. До това време ще мислите. Щомъ се натъкнете на известно страдание, дълбоко въ себе си ще си кажете: Такава е разумната воля Божия! Такава е великата воля Божия! Такава е волята на Безпредѣлния козмосъ! Всѣко друго разяснение ще ви хвърли въ грѣхъ и престъпление. Ако въ моментъ на страдание дойде нѣкой и ви обясни причинитѣ на това страдание, той ще ви създаде най-голѣмото зло.

Следователно, не съжалявайте за страданията, които ви се даватъ. Ако съжалявате за страданията, тръбва да съжалявате и за любовъта, която ви се дава. Законъ е: Следъ всѣко страдание иде радостъ, любовъ. Този законъ може да се опита. Колкото страданието става по-голѣмо, толкова повече и любовъта се увеличава; колкото страданието се намалява, толкова и любовъта се намалява. Значи, мѣрка за любовъта е страданието. Любовъта се увеличава разумно. Тя постепенно приижда. Тъй щасто, страданието и любовъта вървятъ паралелно и едновременно взиматъ участие въ съгреждането на човѣшката душа.

Т. м.

Напредъ въ Любовъта безгранична!

*

15. Лекция отъ Учителя, държана на
7 юни, 1922 г. София.

ИЗИСКВАНИЯ ОТЪ УЧЕНИКА.

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Скъпоценните камъни.“

Сега, азъ ще взема думата „ученикъ“ въ ограниченъ смисълъ. Човѣкъ е ученикъ, докато учи, докато е въ училище. Ученничеството е особено състояние на ума. Въ окултенъ смисълъ на думата, човѣкъ може да бѫде ученикъ, само докато е въ контактъ, или връзка съ Учителя си. Щомъ изгуби или прекъсне тази връзка, той представлява да бѫде ученикъ. За да бѫде въ постояннъ контактъ, необходимо е послушание и внимание. Човѣкъ може да бѫде послушенъ само къмъ Висшето, къмъ Божественото. Тукъ се изисква абсолютно послушание. Щомъ се отнася до низшето, то тръбва да има послушание и внимание къмъ висшето. Следователно, ученикътъ тръбва да има абсолютно послушание къмъ Учителя си. Това послушание тръбва да произтича отъ неговото съзнание. Преди да е отишълъ при Учителя си, ученикътъ тръбва да има послушание къмъ Него и да Го познава; ако не Го познава, да се старае да Го познае. Ученикътъ тръбва да разполага съ такива чувства и способности, съ които може да познае Учителя си.

Връзката между Учителя и ученика не е моментална, въ даденъ моментъ образувана, нито пъкъ е временна. Тя е вѣчна и съществува отъ хиляди години насамъ. Ученикътъ не тръбва да се разколебава отъ неуспѣхътѣ, които може да срещне още въ началото на своето ученничество. Свѣтътъ, въ който Учителе-

лътъ живѣе, е абсолютенъ и не търпи никакво не-
вежество. Атмосферата, въ която Учителътъ живѣе
и се движи, е жива, и който се опита неподготвенъ
да влѣзѣ въ нея, той самъ се излага на смърть.
Като казвамъ, че ученикътъ е изложенъ на смърть,
имамъ предъ видъ положението на рибата, която
излиза отъ водата. Когато извадите една риба отъ
водата и я оставите на сушата, нея естествено
очаква смърть. Тя излиза отъ своята срѣда и влиза
въ друга, въ която не може да живѣе. Значи, уче-
ницитѣ трѣбва да иматъ послушание и внимание
къмъ Учителя си, за да могатъ постепенно да се
развиватъ въ тѣхъ нови чувства и способности,
като благоприятна срѣда за възприемане на новитѣ
идеи. Тъй щото, ако влѣзете неподготвени въ ат-
мосферата на Учителя си, ще знаете, че неизбѣж-
но ви очаква смърть. Ако искате да знаете, защо
трѣбва да умрете, обърнете се къмъ рибата и
вижте, защо тя умира въ въздуха. Тя не е приго-
дена къмъ новитѣ условия на живота, вследствие
на което се задушава. Наблюдавайте електротехни-
цитѣ, какъ работятъ съ електричеството. Тѣ пи-
пать жиците много внимателно, защото могатъ да
получатъ такъвъ силенъ ударъ, който моментално
да ги повали на земята. Знание се изисква отъ
онзи, който работи съ електричество. То не иска
да знае, кой е предъ него. Който не разбира за-
коните на електричеството, той ще се намѣри на
земята. И ако го питатъ, защо постъпва така, еле-
ктричеството казва: Азъ търпя около себе си хора,
които знаятъ повече отъ мене — учени хора; на
онѣзи, които не знаятъ повече отъ мене, които сѫ
невежи, давамъ ритникъ на общо основание.

При това, трѣбва да се знае, че тѣлата на
хората могатъ да бѫдатъ проводникъ или на елек-
тричество, или на магнетизъмъ. Сѫщевременно,

човѣшкиятъ организъмъ може да бѫде проводникъ
и на тъй нареченитѣ, черно електричество и че-
ренъ магнетизъмъ. Черното електричество и черни-
ятъ магнетизъмъ произтичатъ отъ тѣмнината. Това
показва, че сѫществуватъ бѣло електричество и
бѣль магнетизъмъ, които произтичатъ отъ бѣлата
свѣтлина. Взимате парче магнитъ и приближавате
къмъ него една игла. Магнитътъ привлича иглата. Са-
миятъ магнитъ ли е причина за привличането? Не, въ
магнита се крие известна сила, известенъ токъ,
който привлича. Ако този токъ, или тази сила
изчезне, само по себе си желѣзото нищо не струва.
Сѫщо така и вие трѣбва да се наблюдавате, да
видите, какви токове, какви сили текатъ въ ду-
шата ви. Ако свирите на нѣкой инструментъ, на
пиано, напримѣръ, вие сте доволни, когато всички
клавиши издаватъ правилни, хармонични тонове.
Обаче, ако нѣколко клавиши само не издаватъ
правилни тонове, свиренето е дисхармонично. Пър-
вата ви работа е да нагласите тѣзи нѣколко кла-
виши да звучатъ хармонично. Следователно, ако и
въ вашата душа се яви най-малката дисхармония,
вие трѣбва да нагласите тѣзи жици, които зву-
чатъ неправилно. Тѣзи тонове, тѣзи жици сѫ се
отклонили отъ общата хармония, отъ хармонията
на цѣлото. Инструментътъ, на който свири вашата
душа, е съставенъ отъ три главни октави: октава
на ума, на сърцето и на тѣлото. Всѣка една отъ
тия октави е раздѣлена на още три. Значи, вашата
задача се заключава въ това, да видите, въ коя
отъ трите октави е станало известно отклонение.

За контролиране на волята си, ще ви дамъ
следното упражнение: вземете една игла и я за-
бодете въ нѣкоя дебела частъ на тѣлото си, на
дълбочина два-три милиметра. Опитайте се да ви-
дите, какви състояния ще преживѣете. Наблюда-

вайте състоянията си, за да разберете, презъ какви колебания минава волята ви. Въ първия моментъ сте смѣли: взимате иглата и се гответе да я забиете нѣкѫде на ржката. Щомъ иглата се докосне до ржката, изведенъжъ я вдигате — не се решавате. Пакъ я доближите, пакъ я вдигате. Интересно е сега да броите, колко такива колебания ще имате, докато най-после се решите да направите опита. Отъ този опитъ ще провѣрите силата на волята си и способността да концентрирате ума си. Числото, съ което опредѣляте броя на вашите колебания, е математическа величина, която показва състоянието, въ което се намира вашиятъ организъмъ и времето, необходимо за неговото то-ниране. Подобенъ опитъ правяте и малкитъ деца. Като срещнатъ една рѣка, въ тѣхъ се явява желание да я прескочатъ. Погледнатъ рѣката, вижда имъ се дѣлбока, отстъпятъ нѣколко крачки назадъ. Засилватъ се, отстъпятъ. Пакъ се засилватъ, пакъ отстъпятъ. Най-после, тѣ придобиятъ новъ куражъ, засилватъ се и казватъ: Ще прескоча, че каквото ще да става — или въ рѣката, или на другия брѣгъ. Щомъ се засилятъ, тѣ минаватъ препятствието. Казвамъ: въ умовете и въ сърцата ви съществуватъ редъ препятствия, които вие непременно трѣбва да премахнете. Съ това ще тонирате силите на вашия организъмъ. За това се изисква воля, знания, сила. Съ помощта на тия нови, положителни знания, вие ще измѣните характера си, ще го подобрите и ще можете лесно да преодолявате мъчнотиетъ, които се изпрѣчватъ на пътя ви.

И тѣй, ако човѣкъ правилно е използувалъ знанието си, характерътъ му се подобрява; ако неправилно е използувалъ знанието си, характерътъ му се влошава. Въ последния случай той казва: Едно време бѣхъ по-добра, по-благор-

день. — Благородството всѣкога си остава благородство; диамантътъ всѣкога си остава диамантъ; златото всѣкога си остава злато. Защо? Защото, веднъжъ човѣкъ могълъ, споредъ съществуващите закони, да превърне единъ низъ елементъ въ висъ, нѣма сила въ свѣта, която може да измѣни резултатите на това действие. Нѣма сила въ свѣта, която може да превърне златото въ низъ елементъ. Това може да стори самиятъ човѣкъ, който е превърналъ нѣкой низъ елементъ въ злато. Като знаете това, стремете се да вложите въ тѣлото, въ мозъка и въ сърцето си онѣзи възвиши и устойчиви енергии, съ които природата си служи за развитието на човѣка. Само тѣзи енергии сѫ въ сила да тониратъ, да регулиратъ енергията на вашия слънчевъ вѣзъ. Също така и симпатичната нервна система трѣбва да е въпълна изправност. Когато въ сърцето ви проникватъ неприятни, горчиви чувства, ще се стремите да се освободите отъ тѣхъ. Тѣ указватъ лошо влияние върху черния дробъ, вследствие на което въ него се явява известно разстройство.

Колцина отъ васъ мислятъ да направятъ задачата, която миналиятъ пѫть дадохъ? Ще ви дамъ една формула, която трѣбва да употребите при изпълнението на тази задача. Думите, които ще изговорите, ще замѣстватъ парите, съ които досега сте си служили. Ще кажете: Започвамъ да работя съ Божествените добродетели, които живѣятъ въ мене. Прилагайте тази формула всѣки денъ, докато свършиятъ задачата си. Тя ще ви бѫдато пропускъ. Щомъ станете сутринъта и пристъпите къмъ задачата, изговорете тази формула въ ума си, тихо, никой да ви не чува. Като се отказвате временно отъ парите, вие напушвате органието си, съ което досега сте работили. За-

смѣтка на това оржжие трѣба да поставите ново. Новото ще бѫде дадената формула. Значи, като се отказвате отъ паритѣ, започвате да работите съ Божествените добродетели, като ключове за отваряне на човѣшките сърца. По този начинъ ще побеждавате. За физическия човѣкъ, паритѣ сѫ сѫщо такъвъ ключъ: на този ще платишъ, на онзи ще платишъ, ще си пробиешъ путь. И вие, като свѣтскигъ хора, трѣба да бѫдете умни, досѣтливи, да не изпушвате нито единъ случай да приложите Божествените добродѣтели.

Ще приведа единъ примѣръ за единъ работникъ, окултистъ, който изпълнявалъ волята Божия по известенъ начинъ. Той отишълъ да тѣрси работа: похлопалъ на една врата, отказали му; похлопалъ на втора — сѫщо. На другия денъ пакъ сѫщата история. Минали така денъ, два, три, цѣла седмица — нѣма работа. Той дошълъ до отчаяние: жена, деца го чакатъ въ кѣщи, а нѣма какво да имъ занесе. Като вървѣлъ единъ денъ по улицѣ, видѣлъ, какъ едно малко момиченце паднало на земята и си счулило крака. Той веднага се заличалъ кѣмъ него, вдигналъ го на рѣце и се отправилъ кѣмъ дома на детето. Попиталъ детето, де живѣе, какъвъ е баща му, за да знае, какво направление да вземе. Детето казало адреса, казало името на баща си, който билъ виденъ фабриканть. Като занесълъ детето въ дома му, бащата благодарили на бедния работникъ, и за благодарностъ го назначилъ на работа въ своята фабрика. Какво показва това? Детето на фабриканта билъ последниятъ и то благоприятенъ, случай, който работникътъ трѣбало да използува, за да намѣри работа. Ако той не е билъ буденъ, щѣше да го пропусне. Будностъ се изисква отъ ученика, защото, ако не е буденъ и пренебрегне една малка работа,

той ще изгуби единъ благоприятенъ случай. Този случай бѣше за работника последенъ, за да намѣри работа, но пръвъ отъ благоприятните съчетания. Само чрезъ този случай той можа да си намѣри работа, т. е. да реализира идеята си. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ Школата, всички пжтища за реализиране на тѣхните идеи ще се отворятъ. Лѣжатъ се тѣ. Понѣкога за окултните ученици се създаватъ такива голѣми мжчотии, че тѣ се намиратъ въ чудо, не знай, какво да правятъ. Ако не познаватъ законите, много пжтища се обезсърдчаватъ и отчайватъ. Така се отчайватъ и пжтиците по голѣмите морета и океани. Щомъ ги хване морската болестъ, тѣ се отчайватъ и започватъ да съжаляватъ, защо сѫ влѣзли въ този параходъ. Щомъ мине морската болестъ, и отчаянието имъ минава. И на васъ казвамъ: не съжалявайте, че сте влѣзли въ Школата. Бѫдете смѣли и решителни и вървете напредъ. Това се отнася до онѣзи, които сѫ готови да следватъ Школата. Които не сѫ готови, тѣ могатъ да излѣзатъ вънъ, когато пожелаятъ.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да се съгласявате съ процесите на природата, а не да ги ограничивате. Вие можете да се натъкнете на процеса на чистене, на растене, или на пробуждане на съзнанието. Ще се спрете предъ тѣзи процеси, ще видите, какво произвеждатъ тѣ въ васъ. Ще имате самообладание, търпение да понасяте всичко онова, което природата ви дава. Напримѣръ, когато природата ви подложи на процеса на чистенето, вие изживявате много неприятни чувства и сте готови да реагирате, да се борите съ нея. Едно трѣбва да знаете: природата не търпи абсолютно никаква нечистота. И затова, когато нѣкой дойде въ контактъ се нея, тя го подлага на щателно-

чистене. Като дойдете до този процесъ, вие започвате да философствувате: Какво мисли природата съ това? — Едно мисли природата: да ви изчисти. Какво мисли гладниятъ? Да намъри храна и да се наяде. Разликата между гладните хора се заключава само въ образите, къмъ които се стремятъ: единъ иска само хлъбъ, другъ иска хлъбъ и месо, трети иска печена кокошка и т. н. Гладните хора се различаватъ помежду си въ мислите и желанията. Ако наблюдавате човѣкъ, който обича да яде месо, ще видите на лицето му особенъ цвѣтъ. Преди години срещнахъ на улицата една дама отъ висшето общество, особено красива. На лицето си имаше вуалъ, но всичко въ нея бѣше приятно. Както вървѣше, тя спрѣ предъ една колбасница. Изведнѣжъ лицето ѝ придоби особенъ изразъ, яви се нѣщо неприятно, отблъскващо, събуди се въ нея животинското естество. Тя влѣзе въ колбасницата, купи си нѣщо и, на излизане оттамъ, виждамъ на лицето ѝ предишната маска, съ приятно, добро впечатление. При вида на месото, тя не можа да завладѣе своето низшо естество. Като си купи нѣщо отъ колбасницата, тя задоволи въ себе си низшето естество, и лицето ѝ прие пакъ първия красивъ, приятенъ изразъ.

Следователно, вѫтрешните мисли и чувства, които се криятъ въ човѣка, сѫ въ състояние всѣки моментъ да измѣнятъ израза на неговото лице. Всѣка мисълъ пѣкъ, отъ своя страна, е сложна, тя съдѣржа въ себе си условия за сложни процеси, които пакъ се отразяватъ върху лицето на човѣка. Напримѣръ, мисълъта въ човѣка за хранене предизвиква въ него редъ процеси. Особено, ако човѣкъ е гладенъ, веднага въ ума му изпъкватъ разни картини. Той си представя хубава супа отъ пуйка, или кокошка, съ оризъ, или съ фиде; сѫщо

така може да си представи печено прасенце съ горчица или съ хрѣнь, придружено съ нѣколко чашки шестгодишно вино вместо вода. Всичко това въодушевява гладниятъ. Той върви, представя си ту едното, ту другото, и като мине покрай нѣкоя богата гостилица, въ която може да реализира своите желания, а нѣма пари, току въздъхне и продължи пътя си.

Преди години се срещнахъ въ Варна съ единъ гимназиаленъ учитель, когото бѣха уволнили отъ служба. Той вървѣше съ мене и философствуваше по разни въпроси. По едно време, минахме покрай една малка гостилица, въ която се пържеха за обѣдъ кебапчета, шишове, пражоли и т. н. Като му замериша на кебапчета, той каза: Това е щастливъ животъ, да имашъ пари въ джоба си и, когато пожелаешъ, да влѣзешъ въ гостилицата и да си хапнешъ отъ тия работи. Сега азъ минавамъ-заминавамъ и не мога да влѣза вътре да си хапна едно кебапче. Казвамъ: съ тѣзи кебапчета цѣлата философия на този учитель пропадна. Всичко, каквото бѣше говорилъ, рухна предъ миризмата на кебапчетата. Казвамъ му следъ това: Твоето нещастие сега е щастие за мене. Ако азъ попадна въ тази гостилица, ще се чувствувамъ нещастенъ.

Зашо този учитель изгуби философията си предъ едно кебапче? Това показва, че старите нации въ човѣка възкръсватъ отново; тѣ сѫ живи, а не мъртви. Срѣщате нѣкой окултенъ ученикъ, който минава за напредналъ, говори за въздържание, за постижения, но като мине покрай нѣкоя гостилица, или покрай нѣкое кафе, изведнѣжъ въ него възкръсва желанието да си хапне малко месце, или да си пийне едно кафенце, да си изпуши една цигара, да си поиграе малко на карти. Това сѫ стари

navици, които наново изпъкват въ съзнанието му, като изкушение; той тръбва да бъде буденъ, скоро да се опомни и да се освободи отъ старите образи на миналото. Достатъчно е да поставите човѣка при известни условия, за да изпъкнатъ старите образи въ съзнанието му. — Какъ е възможно окултенъ ученикъ да се натъква на такива противоречия? Ще отговоря на този въпросъ съ следния примѣръ. Представете си една гъсеница, която се е превърнала въ пеперуда, обаче, забравила да изхвърли отъ себе си старото съзнание на гъсеница, вследствие на което живѣе едновременно въ дветѣ състояния. Като изпадне въ състоянието на гъсеница, започва да търси листа и се натъква на противоречие — не може да яде листа. Следъ това тя се опомня, дохожда въ второто съзнание на пеперуда и започва да хвърчи отъ цвѣтъ на цвѣтъ, да смуче сладкия сокъ на цвѣтята. Докато има хоботъ, тя не се нуждае отъ листа. Също така и окултниятъ ученикъ може да се спъне отъ своя миналъ животъ. Той ще иска да възкръси старото и ще падне въ изкушение. Старото подразбира връщане къмъ старите форми. Дойдете ли до старото, кажете си: Това ми е непотрѣбно. Миналъ съмъ вече презъ тѣзи състояния и сега търся новитѣ условия. Представете си, че като ученикъ на Школата, ви поставяте на изпитъ да не лъжете. Отъ миналото си вие носите слабостта да полъгвате малко. Въ първо време сте употребявали бѣлата лъжа, а после — черната. По този начинъ, постепенно, незабелязано и за самите васъ, вие сте придобили навикъ да лъжете. Постижвате на работа при много строгъ господаръ. Като направите нѣкаква погрѣшка, вие започвате да се колебаете, да се борите въ себе си, да кажете ли истината, или не. Най-после решавате да

изльжете, да скриете погрѣшката си, за да не изгубите службата си.

Въ това отношение, вие може да изпаднете въ положението на единъ слуга, който веднъжъ казалъ истината на господаря си, но билъ наказанъ. По известно стечие на обстоятелствата, слугата билъ принуденъ да каже истината на господаря си, но последниятъ, като не го разбраъ, ядосалъ се и го наказалъ. Тогава слугата казалъ на господаря си: Чудно нѣщо, господарю! Ти ме поставяшъ въ противоречие. Толкова пъти досега съмъ те лъгалъ, но ти никога не си ме наказвалъ. Днесъ за пръвъ пътъ казахъ една истина, и ти ме наказашъ: дали за истината, която ти казахъ, или затова, че досега все съмъ те лъгалъ.

Казвамъ: сѫщото нѣщо може да се случи и на васъ. Единъ пътъ да кажете истината и да ви накажатъ. Това наказание е наложено отъ невидимия свѣтъ. Той не наказва затова, че сте казали истината, но затова, че досега не сте говорили истината. Това не значи, че въ съзнанието ви тръбва да остане убеждението, че като говорите истината, ще ви наказватъ. Наказва се човѣкъ, само когато не говори истината. И обратното се случава: ако всѣкога сте говорили истината, а единъ пътъ само сте казали лъжа, ще ви възнаградятъ, но не за лъжата, а за истината, на която до това време сте служили. Особени сѫ наказанията и възнагражденията, които невидимиятъ свѣтъ налага на хората. Напримѣръ, материалното заботяване е особенъ родъ наказание отъ невидимия свѣтъ. И наистина, като заботатъ, човѣкъ постепенно започва да губи своя вътрешенъ миръ, спокойствието си. Това не значи още, че не

тръбва да бъде богатъ. Богатъ тръбва да бъде човѣкъ, но сѫщевременно той тръбва да има силенъ и устойчивъ характеръ.

Ученикътъ тръбва да гледа на нѣщата широко, да не мисли, че всичко, каквото сѫществува, е само за него. Напримѣръ, ако се случи да минавате покрай нѣкоя плодна градина, колкото и да желаете да си откажнете нѣкаквъ плодъ, нѣмате право да сторите това, щомъ господарътъ не е тамъ. — Нали всичко принадлежи на Бога? — На Бога принадлежи, но не и на васъ. Ако тръбваше да вкусите отъ тия плодове, господарътъ щѣше да бъде тамъ, и самъ щѣше да ви предложи нѣколко плода. Преди години, тръгваме съ единъ приятель отъ Варна за Бургазъ пешъ. Приятельтъ ми взелъ велосипедъ съ себе си и го кара бавно. По едно време завалъ проливенъ дъждъ. Стигаме до Камчицята, но отъ дъжда тя залѣла едно разстояние отъ нѣколко километра. Приятельтъ ми носи вече велосипеда си на грѣбъ. Какъ ще се върви по-нататъкъ? За да преминемъ рѣката, тръбва да се събуемъ боси и да нагазимъ до колѣне въ водата. По едно време виждаме наблизо едно ханче, спрѣхме тамъ. Ханджията ни казва: Ето, отгоре иде единъ коларь, конътъ му е много силенъ, колата — здрава, но той е своенравенъ човѣкъ, не би услужилъ да ви пренесе съ колата си. Досега никому добро не е правилъ. — Ще се опитаме. Азъ се приближавамъ къмъ коларя и му казвамъ: Приятелю, би ли ни направилъ една услуга? Както виждашъ, пѣтътъ ни е презъ рѣката, а водата е много придошла. Ние можемъ да минемъ презъ рѣката, но велосипедътъ не можемъ да носимъ. Ако обичашъ, тури велосипеда на колата си, а ние ще вървимъ пешъ. — Наrado сърце ще ви служа. Ту-

рете велосипеда на колата ми. Но и вие можете да се качите на колата, азъ ще ви прекарамъ лесно.

Казвамъ: който е готовъ да тури велосипеда на колата си, той ще бъде готовъ и хората да качи. Който не е готовъ да приеме велосипеда, той нѣма да бъде готовъ и хората да приеме. Едно нѣщо тръбва да имате предъ видъ: когато човѣкъ работи съ Божественитѣ закони, ще види, че въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение. Постижвай споредъ тѣзи закони и не се беспокой. Ние бѣхме решили на всѣка цена да минемъ рѣката, не можехме да се върнемъ назадъ. Нито пъкъ на чужда помощъ разчитахме. Бѣхме готови сами да носимъ велосипеда. Щомъ невидимиятъ свѣтъ видѣ нашата готовностъ, сами да си помогнемъ, и колата дойде. Тогава и лошиятъ човѣкъ става добъръ, готовъ на услуги. Човѣкъ тръбва да разчита на себе си. Ако дойде нѣкоя кола, това вече е привилегия. Ако никаква кола не дойде, ще вървите напредъ. Можете да газите вода до колѣне, но връщане нѣма.

Като ученици на тази Велика Школа, вие тръбва да правите редъ опити, да се калите, но никой да не знае, да не подозира даже, какви опити мислите да правите. Опититѣ ви, проявитѣ ви тръбва да бѫдатъ естествени, да нѣма никаква ексцентричностъ въ тѣхъ. Въ това отношение, англичанитѣ сѫ свободни; сутринъ, въ време на снѣгъ, или презъ май месецъ, тѣ ходятъ боси и никой не обръща внимание на това. Ако тѣзи нѣща се правятъ въ България, хората ще започнатъ да критикуватъ, да ги окачествяватъ като ексцентрични прояви. Следователно, добре е всѣко упражнение да се прави така, че да не дразни другите. Важното е, че всѣко упражнение има предъ видъ да кали

човѣка, да го доведе до положение да излѣзе отъ обикновения редъ на нѣщата. За тази цель окултната школа предлага на учениците си съврено-нови методи за работа, излѣти въ красиви, приятни форми.

За да успѣва въ работата си, отъ ученика се изисква голѣма искреностъ. Той трѣбва да бжде искренъ спрѣмо себе си: никога да не прикрива пogrѣшкитѣ си, нито пѣкъ да ги преувеличава, или намалява. Че направилъ нѣкаква пogrѣшка, той може да си прости затова, но да не се извинява. Да си прости, това подразбира съзнателно отнасяне къмъ нѣкоя своя пogrѣшка. Той си прошава, но съ съзнание втори пѣтъ да не повторя сѫщата пogrѣшка. Да започнете да се извинявате, че условията били такива, че кармата ви била такава — това не е позволено. Грѣшката е грѣшка, нѣма какво да се извинява. Тя трѣбва да се констатира, като фактъ, и да се търси начинъ за изправянето ѹ. Следъ време, когато надраснете повече и въ ума ви дойдатъ по-свѣтли, по-възвишени мисли, тогава вече ще разглеждате въпроситѣ отъ друго становище.

За следния пѣтъ пишете върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“. Всѣки отъ васъ ще помисли по този въпросъ и ще напише онази добродетель на ученика, която той намира за най-силна. Нѣкои уподобяватъ добродетелитѣ на скѫпоценни камъни. Следователно, както описвате характернитѣ белези на скѫпоценнитѣ камъни, така могатъ да се описватъ отличителнитѣ чѣрти и на добродетелитѣ. По сѫщия начинъ се описватъ отличителнитѣ белези или свойства на всички прости и сложни тѣла, съ които химията си служи. Напримѣръ, отличителното свойство на водата е нейната подвижностъ или неустойчивостъ. Водата е

неустойчива, за да бждемъ ние устойчиви. Като казваме, че водата е неустойчива, това значи, че тя се приспособява къмъ всички условия, добри или лоши. Друго характерно свойство на водата е способността ѹ да разтваря. Тя е добъръ разтворителъ. Като разтваря, тя чисти, измива тѣлата. Сѫщевременно, водата има свойството да разхлажда. Всѣки е изпиталъ разхладителното действие на водата презъ топлите, горещи дни. Това сѫ нѣколко отличителни свойства на водата, които и простиятъ човѣкъ познава. Попитайте овчаря, какво нѣщо е водата, той веднага ще ви каже. Следъ това вече идатъ и други гѣ свойства на водата, които само ученитѣ знаятъ, а именно, че водата е сложно тѣло, съставена отъ два обема водородъ и единъ обемъ кислородъ. Това, и редъ още свойства има водата, за познаването на които се изисква по-голѣмо вѣдълбочаване.

По сѫщия начинъ можемъ да опишемъ свойствата на свѣтлината, напримѣръ. Свѣтлината има свойството да освѣтава окръжаващите предмети. Тя освѣтава пѣтя на човѣка. Водата улеснява живота. Безъ вода нѣма животъ. Когато село или градъ се създава, всички гледатъ да избератъ място, дето има вода. Понѣкога могатъ да дойдатъ порои, да завлѣкатъ кѣщи, говеда, хора, но въпрѣки тѣва, тя е благо, носителъ на живота.

Като ученици, ще мислите право, за да развиете добре темата за „Скѫпоценнитѣ камъни“. Ще си спомните нѣколко камъка, които добре познавате, и ще изтѣкнете отличителнитѣ имъ чѣрти. Пишете въ общи чѣрти, но изтѣкнете главно причината, задето ги наричатъ скѫпоценни камъни. После, пишете, защо нѣкои камъни иматъ по-голѣма, а други — по-малка цена. Скѫпоценнитѣ камъни действуватъ възпитателно върху човѣка,

вследствие на което всъки желае да има такива камъни. Скъпоценниятъ камъкъ съдържа въ себе си въ кондензирано, т. е. въ сгъстено състояние фина енергия. Понеже скъпоценниятъ камъни губятъ своята сила, своя блесъкъ, и после отново придобиватъ. Причина затова често съ самите хора. Отъ нѣкои хора скъпоценниятъ камъни губятъ своя блесъкъ, а отъ други го придобиватъ. Следователно, като знаете нѣколко отъ свойствата на скъпоценниятъ камъни, помислете, може ли човѣкъ да биде скъпоцененъ камъкъ? Каквътъ скъпоцененъ камъкъ желаете да бѫдете? Единъ желае да биде диамантъ, другъ — рубинъ, трети — сапфиръ и т. н. Мислете добре върху темата и пишете, колкото е възможно по-кратко.

Казвате: какво отношение иматъ скъпоценниятъ камъни къмъ настъ? Едно трѣба да знаете: всѣка мисълъ, всѣко чувство, върху което размишлявате, указватъ известно влияние върху васъ. По този начинъ вие се свързвате съ тѣхъ. Така е отъ окултурно гледище. Всѣка тема, всѣки въпросъ, върху който човѣкъ размишлява, указва известно влияние върху него и го ползува дотолкова, доколкото той е могълъ да се свърже съ него. Той указва известно въздействие за развиващето ви. Напримѣръ, когато размишлявате върху най-силната добродетель на ученика, даже и да не се домогнете до нея, пакъ ще имате голѣма полза. Въ какво се заключава ползата? Въ свързването ви съ добродетелитѣ. Нѣкой ще пише, че най-силната добродетель на ученика е любовта, другъ — вѣрата, трети — милосърдието, четвърти — способността му да учи и т. н. Като мисли за дадената добродетель, безъ да подозира даже, той се свързва съ нея. Въ това, именно, се съдържа ползата за ученика отъ развиващето на темите, които се даватъ на

класа. Всички добродетели съ еднакво важни и силни, въ смисълъ, че за дадено време и за даденъ ученикъ, известна добродетель указва най-голѣмо влияние върху неговия характеръ. За войника, който отива на бойното поле, най-голѣма добродетель е смѣлостта; за прислужника на болния най-важна добродетель е милосърдието; за ученика най-важна добродетель е послушанието; за работника — трудолюбието; за слугата — досѣтливостта и съобразителността. Тази чѣрта е особено необходима за онзи слуга, който е попадналъ при лошъ господарь. Той трѣба да биде толкова досѣтливъ и съобразителенъ, че отдалечъ още да предвижда желанията на господаря си. Слугата трѣба да познава господаря си, да знае, какъ да постъпва съ него.

Преди нѣколко дена се случи да наблюдавамъ постъпката на едно малко кученце. То бѣше доста интелигентно, съобразително кученце. Господаритѣ му хвѣрлиха единъ кокалъ да гложди. Въ това време отъ съседния домъ дотърча едно голѣмо куче; и веднага се хвѣрли върху кокала. Този часъ малкото кученце отстѣжи кокала на голѣмото куче и започна спокойно да обикаля около него, доволно, че му е отстѣжило кокала. Ако малкото кученце не бѣше съобразило, че въ случаи, най-добре е да отстѣжи кокала, между дветѣ кучета щѣше да стане голѣма схватка, отъ която малкото щѣше да пострада. И лошиятъ човѣкъ, лошиятъ господарь е подобенъ на голѣмото куче. Дойдете ли съ него въ отношения, които водятъ къмъ схватка, отстѣжете му кокала, нека гложди. Този кокалъ може да биде нѣкаква служба, или друга нѣкоя материална вещь — отстѣжете я, за да не пострадате. Лошиятъ човѣкъ разполага съ физическа сила въ себе си. Щомъ е

вследствие на което всички желае да има такива камъни. Скъпоценниятъ камъкъ съдържа въ себе си въ кондензирано, т. е. въ стъжстено състояние фина енергия. Понякога скъпоценниятъ камъни губятъ своята сила, своя блесъкъ, и после отново придобиватъ. Причина затова често съ самите хора. Отъ някои хора скъпоценниятъ камъни губятъ своя блесъкъ, а отъ други го придобиватъ. Следователно, като знаете няколко отъ свойствата на скъпоценниятъ камъни, помислете, може ли човекъ да биде скъпоцененъ камъкъ? Какъвъ скъпоцененъ камъкъ желаете да бъдете? Единъ желае да бъде диамантъ, другъ — рубинъ, трети — сапфиръ и т. н. Мислете добре върху темата и пишете, колкото е възможно по-кратко.

Казвате: какво отношение иматъ скъпоценниятъ камъни къмъ насъ? Едно тръбва да знаете: всичка мисълъ, всъко чувство, върху което размишлявате, указватъ известно влияние върху васъ. По този начинъ вие се свързвате съ тъхъ. Така е отъ окултно гледище. Всичка тема, всички въпросъ, върху който човекъ размишлява, указва известно влияние върху него и го ползува дотолкова, колкото той е могълъ да се свърже съ него. Той указва известно въздействие за развиващето ви. Напримеръ, когато размишлявате върху най-силната добродетель на ученика, даже и да не се домогнете до нея, пакъ ще имате голъма полза. Въ какво се заключава ползата? Въ свързването ви съ добродетелитъ. Някой ще пише, че най-силната добродетель на ученика е любовта, другъ — върата, трети — милосърдието, четвърти — способността му да учи и т. н. Като мисли за дадената добродетель, безъ да подозира даже, той се свързва съ нея. Въ това, именно, се съдържа ползата за ученика отъ развиващето на темитъ, които се даватъ на

класа. Всички добродетели съ еднакво важни и силни, въ смисълъ, че за дадено време и за даденъ ученикъ, известна добродетель указва най-голъмо влияние върху неговия характеръ. За войника, който отива на бойното поле, най-голъма добродетель е смѣлостта; за прислужника на болнния най-важна добродетель е милосърдието; за ученика най-важна добродетель е послушанието; за работника — трудолюбието; за слугата — досѣтливостта и съобразителността. Тази чърта е особено необходима за онзи слуга, който е попадналъ при лошъ господаръ. Той тръбва да бъде тълкова досѣтливъ и съобразителенъ, че отдалечъ още да предвижда желанията на господаря си. Слугата тръбва да познава господаря си, да знае, какъ да постъпва съ него.

Преди няколко дена се случи да наблюдавамъ постъпката на едно малко кученце. То бѣше доста интелигентно, съобразително кученце. Господаритъ му хвърлиха единъ кокалъ да гложди. Въ това време отъ съседния домъ дотърча едно голъмо куче, и веднага се хвърли върху кокала. Този часъ малкото кученце отстъпи кокала на голъмото куче и започна спокойно да обикаля около него, доволно, че му е отстъпило кокала. Ако малкото кученце не бѣше съобразило, че въ случая, най-добре е да отстъпи кокала, между дветъ кучета щѣше да стане голъма схватка, отъ която малкото щѣше да пострада. И лошиятъ човекъ, лошиятъ господаръ е подобенъ на голъмото куче. Дойдете ли съ него въ отношения, които водятъ къмъ схватка, отстъпете му кокала, нека гложди. Този кокалъ може да бъде нѣкаква служба, или друга някоя материална вещь — отстъпете я, за да не пострадате. Лошиятъ човекъ разполага съ физическа сила въ себе си. Щомъ е

физически силенъ, той е готовъ всичко да направи. Въ случая, благоразумието изисква отъ човѣка да отстѫпи. Отстѫпването не е страхъ, но пестене на време и енергия.

Сега, които отъ васъ желаятъ, могатъ да посещаватъ класа, като пазятъ хармония въ отношенията си. Помните, че всѣки, който нарушила хармонията, пакости на себе си, пакости и на другите. Каквато пакость да направите нѣкому, първо тя има отгласъ, отражение въ вашето съзнание. Всѣки крива мисъль, всѣко криво чувство, или всѣка крива постѣжка е лошъ, грозенъ образъ, който се отпечатва първо въ съзнанието на онзи, отъ когото е излѣзълъ, или отъ когото е направенъ. Значи, зло то, лошото се излива въ нехармонични, въ неправилни форми или образи. Доброто се излива въ хармонични, въ празници образи. Човѣкъ самъ рисува и едните, и другите образи. Виждате въ една градина две круши: опитвате едната — сладка, опитвате другата — горчива. Защо е горчива? Горчивината показва нейния егоистиченъ характеръ. Тя е родила горчиви плодове, за да не би нѣкой да се ползува отъ тѣхъ. Съ това тя иска да каже, че никому не дава плода си. Също така има и краставици горчиви. Обаче, умниятъ човѣкъ и горчивите плодове може да използува за нѣщо.

Едно е важно да знае ученика: всѣка негова постѣжка се хронира. Подиръ всѣки ученикъ вървятъ дедективи отъ Бѣлата и отъ черната ложа, които всичко записватъ: първите хронириратъ добритѣ мисли, чувства и постѣжки на ученика, а вторите — лошите. И едните, и другите ще използватъ на място вашигъ постѣжки, дедективите на черната ложа изучаватъ характера ви, за да могатъ, по най-лесенъ и незабелязанъ отъ васъ путь, да

ви привлѣкатъ на своя страна. И едната, и другата ложа иматъ желание да ви привлѣкатъ на своя страна, заради което ви убеждаватъ, че путьтъ, който ви предлагатъ, е правиятъ и най-добриятъ путь. Най-добриятъ путь за ученика е онзи, въ който душата му се освобождава отъ ония врѣзки, които сѫ го спѣвали въ миналото, които и до днесъ още го спѣватъ.

При свободно време, искамъ всѣки отъ васъ да систематизира главните мисли отъ тази лекция, а после, всѣки да извади за себе си ония важни, основни мисли, които той е разбралъ най-добре, и отъ които ще може да се ползува.

Като казвамъ, че отъ ученика се изисква послушание, азъ имамъ предъ видъ послушанието въ най-малъкъ размѣръ. Огь 24 часа презъ денонощието, искамъ да употребите само единъ часъ за послушание, половинъ часъ денемъ, когато сте будни, и половинъ часъ вечеръ, когато сте въ астралния свѣтъ. Но този половинъ часъ трѣбва да бѫдете абсолютно послушни. Той ще бѫде основна мѣрка за вашето послушание. Значи, половинъ часъ, или 30 минути презъ деня ще бѫдете послушни, и презъ това време ще размишлявате върху послушанието. Този часъ можете да разпределите на нѣколко части: сутринъ да употребите десетъ минути за послушание, на обѣдъ — десетъ минути и вечеръ — десетъ минути. После, десетъ минути преди да си легнете, десетъ минути, като се събудите срѣдъ нощъ и десетъ минути рано сутринъта, преди ставане — всичко единъ часъ. Ако се събудите бодри и весели, това показва, че сте били послушни. Ако станете уморени, съ отпадналъ духъ, показва, че не сте били послушни, не сте били въ училището, но сте били вънъ нѣкъде. Това не трѣбва да ви обезсърдчава. Човѣкъ минава

презъ всички фази, презъ които минава и брашното, докато стане хлъбъ. Брашното е леко. Ако го оставите вънъ, на открыто, и най-малкиятъ вътрецъ е въ състояние да го раздуха. Вие взимате топла вода, турияте въ нея брашното и образувате каша. Досипвате още брашно, докато кашата става все по-гъста, способна за мъсене. Събирайте, оттукъ оттамъ, брашното и започвате да мачкате тази каша. Тя става гъвкава, лесно се мъси, и вие казвате, че тъстото е вече добре омъсено. Следът това го правите на хлъбове и го носите на фурната. Значи, и човѣкъ първо е брашно, после — каша, следът това — тъсто, а най-после — хлъбъ. Тъй щото, ако сте брашно, ще знаете, че едва сте излъзвли отъ воденицата; ако сте каша, още сте въ ношвитѣ; щомъ сте тъсто, вече ви мъсятъ; щомъ станете хлъбъ, занасятъ ви на фурната, и вие се радвате, че можете да бѫдете полезни на човѣчеството.

Това сѫ положения, състояния, които човѣкъ минава презъ живота си. Тъзи състояния ще го на-ведатъ на нови образи, нови мисли и идеи, които ще му дадатъ потикъ, подемъ за работа. Старитѣ решения, старитѣ идеи ще замѣстите съ нови, които ще ви подмладятъ. Казано е въ Писанието: „На онѣзи, които чакатъ Господа, силата имъ ще се възобнови. Онѣзи, които търсятъ пътя на Мѫдростта, ще подобрятъ своя път.“ Да изкарате добро отъ добрите хора, това не е голѣмо изкуство, но да изкарате нѣщо добро отъ лошите хора, това е изкуство. Като знаете това, не се обезсърдчавайте, но работете върху себе си смѣло и решително.

Задачитѣ, които ви се даватъ, трѣбва да се изпълняватъ безъ съмнение и колебание. Най-малкото съмнение е спѣнка. Достатъчно е само да помислите, че може и безъ дадената задача, за да се спѣнете. Даде ли ви се нѣкоя задача, тя трѣбва

да се изпълни безъ никакви разсѫждения. Щомъ изпълните задачата и видите резултата, тогава можете да разсѫждавате, колкото искате. Който иска да бѫде ученикъ, преди всичко той трѣбва да приложи своята разумна воля. Защо? Такъвъ е законътъ въ Божествения свѣтъ. Тамъ първо се действува, а после се размишлява. Въ човѣшкия свѣтъ е тъкмо обратно: тамъ първо трѣбва да се мисли, а после да се действува. Споредъ интуицията, която е законъ на Божествения свѣтъ, щомъ почувствувашъ, щомъ възприемашъ нѣщо отъ този високъ свѣтъ, ти веднага трѣбва да действувашъ, е после ще размишлявашъ върху последствията. Значи, ако сте въ Божествения свѣтъ, първо ще действувате, а после ще мислите; ако сте въ човѣшкия свѣтъ, първо ще мислите, а после ще действувате. Както виждате, това сѫ два диаметрално противоположни, единъ на другъ, метода. И затова, като казвамъ, че ученикътъ не трѣбва да разсѫждава, имамъ предъ видъ Божествения свѣтъ. Щомъ си въ Божествения свѣтъ, ще действувашъ първо, а после ще мислишъ; щомъ слѣзвашъ въ човѣшкия свѣтъ, ще мислишъ първо, а после ще действувашъ. Защото, когато ние действуваме, Богъ мисли. Когато ние мислимъ, Богъ действува. Какъ постъпва инженерътъ? Първо той обмисля плана на кѫшата, съобразява се съ редъ положения — срѣдства, материалъ, мѣстоположение; после, той съставя плана, и следъ това вече го прилага, действува по готовия планъ. Значи, кажешъ ли, че ще мислишъ първо, ти си въ човѣшкия свѣтъ. Кажешъ ли, че ще действувашъ първо, ти си въ Божествения свѣтъ. По метода, който прилагате, ще познавате, въ кой свѣтъ се намирате. Ако разбѣрквате методите, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и първо ми-

слите, а после действувате, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ човѣшкия свѣтъ и първо действувате, а после мислите, пакъ ще сгрѣшите. Методите на тия два свѣта се коренно различаватъ. Тѣ сѫ строго опредѣлени, вследствие на което никакво размѣстване не може да става.

И тѣй, ще мислите и ще действувате; ще действувате и ще мислите.

Т. м.

*

16. Лекция отъ Учителя, държана на
14 юни, 1922 г. София.

СКЖПОЦЕННИТЪ КАМЪНИ.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Скжпоценниятѣ камъни“.

При написване на тази тема, вие сте се спрѣли повече на външната страна на скжпоценниятѣ камъни. Да разглеждате единъ въпросъ външно само, то е все едно да приемете една храна въ стомаха си безъ разположение къмъ нея, или безъ усещане на гладъ. Значи, главниятъ импулстъ, главниятъ стимулъ при храненето се заключава въ приятността, която човѣкъ изпитва при дѣвченето, при възприемането на храната отъ стомаха. Не се ли събуждатъ чувства на приятностъ, на разположение къмъ дадена храна, човѣкъ нѣма желание да яде. Ако приема храна безъ разположение къмъ нея, човѣкъ нѣма да има никакви резултати. Като говоримъ за скжпоценниятѣ камъни, ние подразбираме ума на човѣка, защото само интелигентниятъ човѣкъ може да говори на тази тема. Само високо интелигентниятъ, благородниятъ и добродетелниятъ човѣкъ могатъ да говорятъ за скжпоценниятѣ камъни и да правятъ разлика между единъ или другъ скжпоцененъ камъкъ.

Бихъ желалъ да се спрете върху 12-ти главни скжпоценни камъни и да направите единъ микроскопически опитъ съ тѣхъ. Опитътъ е следниятъ. Когато имате нѣкаква неприятностъ, била тя отъ физически, отъ сърдеченъ, или отъ умственъ характеръ, започнете мислено да си представяте 12-ти скжпоценни камъни въ ума си. Започнете отъ най-

прости и отивайте постепенно къмъ най-хубавия и скъпия отъ тъхъ и следете, при кой камъкъ не-приятността ви ще изчезне. Като прекарвате тия камъни презъ ума си, същевременно ги свързвайте съ добродетелите, които всъки отъ тъхъ изразява. При това положение, всъки камъкъ може да въздействува благоприятно върху човъка и да смъни състоянието му.

Добродетельта не се изразява чрезъ цвета. Ако нѣкоя мома е розова, съ червени страни, това не показва още, че тя има любовь. Ако момата се червиса или облича въ розова рокля, това още не означава любовь. Ако нѣкой обича синия цветъ, това още не показва, че той носи истината въ себе си. Мислите ли, че любовъта на човъка къмъ нѣкой цветъ показва, че той носи въ себе си добродетельта, която е свързана съ този цветъ, вие изпадате въ голѣми грѣшки. Цвѣтът е само паси-венъ изразъ на дадена добродетель, но за да стане активна тази добродетель, трѣбва да мине презъ центроветъ, или презъ фокуситъ на ума. Превръщане на добродетелитъ се изисква. Всъки цветъ има известна стойност и цена само тогава, когато е миналъ презъ човъшкий умъ и се е съсрѣдоточилъ въ известенъ центъръ. Тъй щото, за да разберете смисъла и значението на скъпоценниятъ камъни, вие трѣбва да ги проучите. Нищо не се постига лесно. Работа, усилие, трудъ се изисква отъ всички.

Представете си, че нѣкой денъ ви нападне апатия, леностъ, не искате да учите, готови сте да се откажете отъ убежденията си и решавате да тръгнете въ широкия путь. Другъ денъ изживявате съмнения, колебания, дали сте въ правия путь, или не. Трети денъ преживявате редъ отрицателни

чувства на завистъ, умраза, вътрешенъ страхъ и т. н. Започвате да търсите причината на тия състояния, но не можете да я намѣрите. Нѣма защо да търсите причината на тия състояния, но прекарайте скъпоценниятъ камъни презъ ума си, и ще видите, какви резултати ще имате. Нѣкога опитъти ви ще излѣзе сполучливъ, а нѣкога нѣма да сполучите, но това да не ви обезсърдчава. Правете този опитъ, докато най-после придобиете нѣкакви резултати. Като придобиете резултати, тогава ще ви говоря върху законите, които действуватъ чрезъ скъпоценниятъ камъни. Нѣкога скъпоценниятъ камъни сѫ били прости, обикновени камъни, но следъ време сѫ претърпѣли известно трансформиране и сѫ дошли до положението, въ което днесъ ги виждаме. Напримѣръ, диамантътъ нѣкога е билъ обикновенъ вжгленъ, но чрезъ редъ процеси, съ течение на вѣковетъ, той се е превърналъ въ по-високо състояние, видоизмѣнилъ се е отъ низша, въ висша форма. Като вжгленъ, той е билъ черенъ, а като диамантъ е станалъ безцвѣтенъ, съ способностъ да пречупва слънчевитъ лъчи.

Окултната наука, която сега изучавате, си служи съ скъпоценниятъ камъни, като методъ за трансформиране на неприятностите, на каквито и вие често ще се натъквате. Скъпоценниятъ камъни могатъ да ви послужатъ като опорна точка въ живота, който минавате на физическия свѣтъ. Опитъти, които ви давамъ, не трѣбва да ви отнематъ всичкото време, но само онова, което не знаете, какъ да използвате. Единъ малъкъ опитъ е посаждане на малко семенце въ земята. Опитъти, които ви давамъ, сѫ малки, да запълнятъ

свободното ви време. Като малки, тъ ще бждатъ приятни и ще ви наведатъ на редъ добри мисли и чувства по отношение на физическия свѣтъ, въ който живѣете, и който добре трѣбва да познавате.

*

17. Лекция отъ Учителя, държана на
21 юни, 1922 г. София.

ПРОЯВИ НА СЪЗНАНИЕТО.

Т. М.

Четоха се работитѣ върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“.

За следния път пишете върху темата: „Най-силната чърта на свѣтлината“. Като пишете върху тази тема, имайте предъ видъ онази чърта на свѣтлината, която изпъква първа. Всѣка друга чърта, която се явява следъ първата, е по-слаба. Забележете, когато отивате на нѣкое лозе, първите гроздове, които сѫ най-урѣли, най-сладки, говорятъ за силата на самата лоза. Лоза, на която нарирате само ягорида, кисело, неуздъло грозде, е слаба. Тя нѣма условия въ себе си да развива свойтѣ плодове. Значи, всѣко нѣщо, което се проявява първо, и то въ завършена, развита форма, е най-силно. Щомъ се яви последно, въ незавършена форма, то е най-слабо. Сѫщиятъ законъ ще спазвате и по отношение на добродетелитѣ. Всѣко нѣщо, което се явява първо въ душата на човѣка, е най-силно. Всѣко нѣщо, което се явява последно въ душата му, е най-слабо. И затова, като развивате нѣкакъвъ въпросъ, първо спрете вниманието си върху реалната страна на въпроса, която изпъква на първо място, а после върху отвлѣчената, която е най- slabата му страна.

Сега, като млади още, вие трѣбва да се пазите, да не се натъквате на известни примамки въ живота, които могатъ да ви спънатъ. Има примамки въ свѣта, подобни на ония, които изобретателитѣ поставятъ на хората. Като искатъ да ги заинтересуватъ съ свойтѣ изобретения, тѣ започватъ

да имъ говорятъ: Знаете ли, каква полза принасятъ нашите изобретения? Като се приложатъ въ живота, тъ ще направятъ големи преобразования; тъ ще помогнатъ на културата и т. н. Изобретението го нѣма на лице, а тъ говорятъ за него. Казвамъ: какъ може да се препоръчва едно изобретение, което още не е родено? Всъщо изобретение е на мѣстото си, когато се прояви. Ето зашо, вие трѣбва да мислите върху нѣщата. Запримѣръ, размишлявайте върху най-силната чърта на водата, върху най-силната чърта на огъня и т. н. Споредъ васъ, коя е най-силната чърта на огъня? — Огънътъ топли. Коя е най-силната чърта на любовта?

Често хората изпадатъ въ противоречия, които не могатъ да разрешатъ. Въ такива противоречия се намирате и вие. Напримѣръ, ако ви запитатъ, коя е най-силната чърта на човѣшкия езикъ, вие ще се намѣрите въ противоречие, не знаете, какъ да отговорите. Защо? Защото езикътъ има нѣколко служби. Първата служба на езика е да помага за слизането на храната и водата въ стомаха. Втората му служба е вкусването; езикътъ опитва вкуса на храните. Третата му служба е да говори. Коя отъ службите на езика е дадена най-напредъ? Първата. И наистина, за да подържа живота си, човѣкъ първо си служи съ езика; съ него той препраща храната въ стомаха. Значи, за да говори, човѣкъ първо трѣбва да се е нахранилъ. Човѣкъ първо приема храната си, после я вкусва и следъ това започва да говори, т. е. дасе произнася за нея. Трите физически служби на езика съответствуваатъ на други служби въ по-горни свѣтове: първата служба на езика при храненето на физическия свѣтъ; втората служба — вкусването — е на духовния свѣтъ; третата служба — говорътъ — на Божествения свѣтъ.

И любовта има разни прояви. Казва се, че любовта изисква жертви. Къмъ кой свѣтъ се отнася жертвата, самопожертвуването? Кой може да се самопожертвува? Умниятъ човѣкъ може да се самопожертвува, а не глупавиятъ. Следователно, жертвата се отнася къмъ ангелския свѣтъ. Когато глупавиятъ се жертвува, той изпада въ положението на пеперудитъ, които летятъ вечеръ около запаленитъ лампи и изгарятъ. Това е несъзначителна жертвта. Разумната жертвта е достояние само на умния човѣкъ. Значи, само умниятъ, интелигентниятъ човѣкъ може да се жертвува. Вие ще възразите, че и безъ да е уменъ, човѣкъ пакъ може да се жертвува. Когато види, че нѣкой се дави въ морето, той ще се хвърли въ водата, съ рисъкъ да се удави, но ще се опита да спаси давещия. Не, умниятъ човѣкъ, който има интуиция, самотой може да се хвърли въ водата да спасява нѣкого. Знаете ли, коя е силната чърта на любовта на физическия свѣтъ? Най-силната чърта на любовта на физическия свѣтъ е движението. Следователно, дето има големо движение, тамъ има и голема любовъ. Коя е най-силната чърта на любовта въ астралния свѣтъ? — Чувствуването. — Коя е най-силната чърта на любовта въ умствения свѣтъ? — Мисълта, процесътъ на мисленето. Коя е най-силната чърта на любовта въ причинния свѣтъ? — Причинитъ. Любовта на човѣка, който живѣе въ причинния свѣтъ, е твърда, неизмѣнна. За та-къвъ човѣкъ важи поговорката: „Дадена дума, хвърленъ камъкъ“. Жертвата е въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който живѣе, или поне който отъ време на време прониква въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който има какво да жертвува. Който живѣе въ причинния свѣтъ, само той има какво да жертвува. Докато

живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ нищо не може да жертвува. Той не разполага още съ нищо. Богатството на човѣка е въ причинния свѣтъ, затова тамъ има какво да се жертвува.

Всички трѣбва да имате по една тетрадка, въ която да пишете темитѣ си. Всѣка тема има нѣщо отличително въ себе си. Като я разработите, тя ще внесе една нова идея въ ума ви. Всѣка тема представя нота отъ дадена гама. Като свържете всички теми въ едно, ще образувате цѣла музикална пиеса.

Обърнете внимание върху следното нѣщо: ако вашето ограничено съзнание преодолява надъ всичко въ васъ, то ще спѣне вашия прогресъ, ще спѣне цѣлото ви развитие. Това лесно може да провѣрите. Какъ? Ако наблюдавате развитието на детето, ще видите, че то расте и се развива правилно, благодарение на това, че съзнанието му не е заето съ мисълта, дали расте, какъ расте и т. н. Обаче, ако успѣете да обхванате съзнанието му съ мисълта, че то трѣбва да расте и да се развива бѣрзо, неговото растене ще спре. Следователно, ако и вие, като малкото дете, започнете да живѣете съ мисълта за вашето растене, ще се спѣнете. Едно се иска отъ васъ: да пожелаете да растете и следъ това да престанете вече да мислите за растенето. Защо? Защото растенето е Божественъ процесъ, който не зависи отъ васъ. Вие не можете сами да се заставите да растете. Искате ли да растете, отстранете далечъ отъ себе си временното, ограниченото си съзнание и оставете душата си свободно да се развива. Вложете въ вашето подсъзнание и свръхсъзнание желанието си да растете и не мислете повече върху него. Ще видите, че следъ известно време ще имате резултатъ.

Съвременнитѣ хора се спѣватъ въ развитието си, благодарение на известни прояви, които ставатъ въ тѣхъ прежде временно, преди да сѫ дошли до съответното развитие. Напримѣръ, мнозина, преди още да сѫ влѣзли въ Школата, сѫ имали видения, сънища, свѣтлини и си казватъ: Нека влѣземъ въ Школата, да придобиемъ тамъ повече знания. Обаче, докато се ржководятъ отъ това ограничено съзнание, тѣ ще изгубятъ и онова знание, което сѫ имали до това време. Правилно е да запазятъ знанието си, защото, знанието, което естествено сѫ придобили отвѣнъ, не е въ разрѣзъ съ това, което ще придобиятъ въ Школата. Вънъ или вътре, Школата е една. Преди всичко, вие трѣбва да се стремите къмъ свобода — да бѫдете свободни по духъ, по душа, по умъ и по сърце. Ако имате неуспѣхъ въ нѣщо, това да не ви обезсърдчава. Неуспѣхътъ е добъръ признакъ. Вие знаете, колко трудно се достигатъ нѣщата по закона на еволюцията. Знаете ли, презъ какви изпитания трѣбва да мине волътъ, докато дойде до положението на човѣкъ? Ако рече да опише своята история на развитие и нарече този пжть „царски, златенъ пжть“, той не предава истината. Колко пжти сѫ драли кожата му! Колко ниви е изораль! Колко пжти е билъ боденъ съ остеъ! Презъ голѣми изпитания и страдания е миналъ и ще минае, докато стигне положението на човѣка. Ако искате да минете отъ сегашното си положение въ по-горно, и вие ще изпитате голѣми нещастия и страдания. Законътъ е такъвъ. Не си правете илюзии, че лесно можете да еволюирате. Ако нѣкой ви каже, че можете да стигнете царския пжть безъ изпитания и страдания, той не говори истината. Това не значи, че сами трѣбва да си създадате изпитания, но веднѣжъ създадени, вие не можете да ги избегнете. Бѫдете

смѣли и решителни и приемете страданията, както се даватъ.

Мнозина отъ васъ искатъ да иматъ видения, да иматъ духовни опитности. Това желание е на място, но за да се удовлетвори, нужни сѫ условия за него. Ако посадите едно малко цвѣте въ сак-сийка, за да се развива добре, вие трѣбва да му турите добра прѣсть и редовно да го поливате. Иначе, то въ скоро време ще изсъхне. Такова нѣщо представлятъ и центроветъ, чрезъ които човѣкъ влиза въ контактъ съ духовния свѣтъ. Духовнитѣ опитности изискватъ условия за своята проява. Напримѣръ, за да бѫде ясновидецъ, човѣкъ трѣбва да има широко чело; въображението въ него трѣбва да бѫде добре развито. Тъй щото, за да развие въ себе си ясновидски способности, човѣкъ трѣбва да бѫде въ контактъ съ хора, въ които тѣзи способности сѫ добре развити. По този начинъ тѣзи сили указватъ въздействие върху ония хора, въ които съответнитѣ центрове не сѫ още развити. Ученникъ, който има стремежъ къмъ музика, трѣбва да тѣрси хора съ добре развити музикални способности. Който обича рисуване, той пѣкъ ще дружи съ художници. Писателъ ще тѣрси писатели; свещеникъ ще тѣрси свещеници; ученикъ — ученици. Вие, като окултни ученици, ще тѣрсите учени хора, които знаятъ повече отъ васъ. Преди да се стремите къмъ видения, трѣбва да развивате въ себе си безстрашие, но не нахалство. Нѣкой е нахаленъ, натрапва се и мисли, че е безстрашивъ. Безстрашието е качество на разумния човѣкъ.

Сега ще ви дамъ единъ малъкъ опитъ за една седмица. Всѣка сутринъ и вечеръ четете З гл. отъ Евангелието на Иоана, отъ 1—13 стихъ, включително, като размишлявате върху разговора, който

се водилъ между Христа и Никодима. Като размишлявате, постарайте се да възстановите разговора, не само както е написанъ, но и съ ония подробности, които не сѫ изнесени, а се четатъ между редоветъ. Като размишлявате върху тѣзи стихове, въ ума ви ще изпъкнатъ нови образи, нови мисли и идеи. Никодимъ е седѣлъ при Христа съ часове, презъ което време се е водилъ дълъгъ разговоръ. Ако бихте могли да възпроизведете поне една стотна част отъ тази беседа, щѣхте да придобиете много нѣщо. Ако съзнанието ви е будно, ще можете да се свържете съ миналото, и лесно ще произведете разговора на Христа съ Никодима. Ако не успѣете да произведете този разговоръ, все пакъ ще придобиете нѣщо. Колкото и да е несполучливъ опитътъ, не се обезсърдчавайте. Който е живѣлъ въ времето на Христа, той ще може да се върне въ миналото и ще възстанови цѣлия разговоръ. Ако не е живѣлъ по това време, съзнанието му ще бѫде затворенои, нищо нѣма да си спомни. Като размишлявате сутринъ и вечеръ по десетъ минути върху тѣзи стихове, въ душата ви ще настане миръ, вѫтрешно спокойствие.

Ученниците се оплакватъ отъ мъчинотии, отъ трудности. Докато между васъ не се създаде магнетична атмосфера, вие всѣкога ще имате мъчинотии. Такава атмосфера, такава аура между васъ ще не сѫществува. Щомъ се създаде, вие ще я почувствувате. Какъ? Ще се въодушевите, умоветъ ви ще просветнатъ и ще се родятъ нови мисли, нови идеи. Вечеръ ще си лягате доволни, разположени, а сутринъ ще ставате бодри, съ нови стремежи, съ нови мисли и жѣлания къмъ Великото, къмъ Възвишено. А сега лягате измѫчени, ставате измѫчени и казвате: Изгубихъ и това, което имахъ. Защо става

това? Защото и вие, като нѣкой търгозецъ, внасяте всички си капиталъ въ стока, безъ да отдѣлите нѣкаква сума на страна. Имате стока, но не можете да я продадете, не можете да посрещнете всѣки дневниятъ си нужди. Това състояние помрачава съзнанието ви, и вие страдате, съмнявате се и казвате: Защо трѣбаше да влизамъ въ това предприятие? По-добре щѣше да бѫде да седѣхъ на страна.—Ако работитѣ ви вървята добре, ще бѫдете доволни, че сте влѣзли въ предприятието. Нѣкои пѣкъ предпочитатъ да не влѣзатъ, макаръ нищо да не печелятъ. Тѣ ще бѫдатъ доволни, че поне нищо не губятъ. Споредъ мене, това не е философия. Докато живѣте, вие трѣбва или да печелите, или да губите. Въ живота печалбата и загубата вървятъ заедно. Следъ всѣка печалба иде загуба, и следъ всѣка загуба иде печалба. Загубитѣ и печалбитѣ могатъ да бѫдатъ случайни, а могатъ да бѫдатъ и съзнателни.

За следния путь пишете върху темата: „Службата на човѣшкия палецъ“. Намѣрете книги, въ които е писано по този въпросъ, и четете писаното. Вие трѣбва да проучите вашия палецъ, дали стърчи нагоре, или пада низко; дали е късъ, или дългъ; дали е добре оформенъ, или не. Като проучите въпроса, напишете най-много 20 реда. Учете се да пишете кратко, ясно и идейно. Каквото напишете, да представя малка скица. Всѣка идея представя едно семе. Събирайте такива семена въ торбитѣ си и, като дойде време, посаджайте ги.

Много отъ васъ работятъ, учать, но въпрѣки това мислятъ, че нищо не сѫ постигнали. Докато мислятъ така, тѣ иматъ условия да придобиватъ. Това показва, че тѣ искатъ да учать. Когато нѣкой влѣзе въ училището и мисли, че нищо не

знае, той има възможность да учи, да напредва. Той казва: Сега съзнавамъ, че нищо не зная. Доволенъ съмъ, че влѣзохъ въ училището. Това значи пробуждане на съзнанието. Следъ това, този ученикъ ще пожелае да попълни празнинитѣ на своитѣ знания. Ето защо, когато нѣкой съзнава, че е изгубилъ нѣщо, въ него ще се яви желание да спечели нѣщо.

Следната тема, която ще ви дамъ, ще бѫде върху въпроса: „Високи и низки хора и тѣхнитѣ отличителни чѣрти“. Сега може да не знаете нищо по този въпросъ, но като мислите върху него презъ седмицата, както и по въпроса за палеца, все ще напишете нѣщо, ще дойдатъ нѣкои мисли въ ума ви. Високиятъ човѣкъ внася една идея въ ума на хората, а низкиятъ — друга. За низкиятъ хора турцитѣ казватъ, че сѫ беля на Бога. Кжсиятъ човѣкъ е беляния човѣкъ. За високиятъ хора казватъ, че тѣ ставатъ само за оси. Обаче, това се отнася за крайнитѣ типове,— за много високите и за много низките хора. Ако високиятъ човѣкъ има тѣсни рамене, тогава и височината му трѣбва да е въ съотношение съ всички части на организъма. Ако кжсиятъ има широки рамене, и за него може да се каже сѫщото.

Ще направя една аналогия, съ която ще си послужа за обяснение на въпроса, защо едни хора сѫ високи, а други — низки. Често наблюдавамъ цвѣтната въ градините и забелязвамъ, че нѣкои отъ тѣхъ, напримѣръ, ружата, когато е на северъ, израства по-високо, отколкото тази, която е посадена на югъ. Тази, която е посадена на северъ, расте на високо, защото се стреми да види слънцето. По сѫщия начинъ може да се обясни, защо едни хора сѫ високи, а други — низки. Високите хора ра-

стать на северъ, дето нѣма толкова слѣнце. За да видятъ слѣнцето, тѣ се стремятъ да растатъ нагоре. Тази е причината, поради която бороветъ растатъ на високо. Значи, високиятъ човѣкъ е расълъ при неблагоприятни условия, при отсѫтствие на слѣнце, а при изобилно влага. Низкиятъ е расълъ на широко, при много слѣнце, но при отсѫтствие на влага. Това е материално, вѣнчно, а не идейно различие между високия и низкия човѣкъ. Обаче, има и редъ физиологически причини, които сѫ помогнали за растенето на човѣка.

Като ученици на Великата Школа, не мислете, че тя влиза въ противоречие съ общия, съ цѣлокупния животъ. Напротивъ, тази Школа разрешава всички противоречия въ живота. Противоречията, сами по себе си, ще се разрешатъ, но и вие трѣбва да работите, да не чакате всичко на готово да се разреши. Вашиятъ прогресъ зависи и отъ кармата ви. Които иматъ по-тежка карма, тѣ ще иматъ по-голѣми мѫчинотии, по-голѣми спѣнки, вследствие на което по-бавно ще еволовиратъ. Нѣкой денъ сте веселъ, доволенъ отъ себе си, често постигнали нѣщо, и току вижъ, дошълъ нѣкой отъ кредиторитѣ ви и ви ограбилъ. И следъ това, отново трѣбва да събирате материали, инструменти, да работите, да дойдете до сѫщия резултатъ. Онѣзи пѣкъ, на които кармата е по-лека, тѣ ще еволовиратъ по-бѣрзо. За да вървите добре, всѣки отъ васъ трѣбва да знае своята на-слаба чѣрта и да работи върху нея, да я развива, защото тя е вратата, презъ която влизатъ неприятелитѣ му. Напримѣръ, нѣкой има слабостъ да се хвали. Да дадатъ му нѣщо, или кажатъ му нѣщо хубаво, което не трѣбва да съобщава никому. Понеже обича да се хвали, той не може да тѣрпи, ще каже на приятел

еля си: Ще ти кажа нѣщо, но никому да не го съобщавашъ. Той пѣкъ каже на другъ свой приятелъ. Последниятъ — на свой приятелъ и така се разчува навсѣкѫде. Кажатъ ли ви веднѫжъ да не разгласявате нѣщо, ще мѣлчите, докато ви позволятъ да говорите. Другъ нѣкой има слабостъ да желае много нѣща, вследствие на което става разсѣянъ. Той едновременно желае да стане философъ, ученъ, поетъ, музикантъ, художникъ, държавникъ, но въ нищо не успѣва. Щомъ имате много желания, оставете ги на страна. Заедните се да реализирате само едно отъ тѣхъ. Щомъ реализирате едното, пристѫпете къмъ второто, после къмъ третото и т. н. Речете ли да реализирате едновременно всички, ще разпилѣте ума си, ще изхабите чувствата си, ще изгубите времето си и нищо нѣма да постигнете. Едно трѣбва да знаете: колкото и да мислите върху въпроситѣ, всички не можете да имате еднакви резултати, защото въ нѣкои въображението е слабо развито, въ други — разсѫдъка, въ трети — вѣрата, въ четвърти — надеждата, въ пети — наблюдалнитѣ способности, въ шести — благоговението, самоуважението, приятелството и т. н. Като ученици на тази Школа, добре е да измѣрите целата си, на широчина и височина, носоветѣ си, брадитѣ си и, следъ като работите една година върху умственитѣ си способности, или върху брадата си, като изразителъ на волята, пакъ ще ги измѣрите, да видите, има ли поне микроскопическо измѣнение. Най-малкото измѣнение показва, че сте работили. Иначе, ще изведите заключение, че нищо не сте работили презъ цѣлата година. Добре е всѣки отъ васъ да нарисува челото, носа и брадата си въ точнитѣ имъ размѣри, и следъ една година пакъ да ги из-

мъри, да види, какво е придобилъ. Обаче, ако се беспокоите и тревожите, нищо нѣма да постигнете.

За да постигнете нѣщо, да имате известни резултати, отъ васъ се изисква концентриране на мисълта. За тази цель, вие трѣбва да изучавате закона на концентрирането, да трансформирате окултните сили, да развивате своите умствени и духовни центрове. Само при това положение можете да очаквате известни постижения. Каквите резултати да имате, не се обезсърдчавайте. И челото ви може да се повдигне, и носътъ ви може да се продължи, и брадата ви може да се оформи — всичко можете да постигнете. Нѣма нѣщо, което човѣкъ не може да постигне, или да подобри въ себе си.

Ученникътъ трѣбва да работи, да развива търпение. Какъ ще развива търпение? Ето единъ методъ. Когато не сте разположени и видите на лицето си нѣкаква дисхармонична чѣрта, вземете огледалото и се гледайте въ него около 10 минути, докато опредѣлите, въ коя част на лицето се намира тази чѣрта. Повече отъ десетъ минути не се гледайте въ очите, защото можете да заспите. Докато се гледате още, вие можете да си кажете: Ти трѣбва да се поправишъ! Задръжте въ ума си тази отрицателна чѣрта на лицето и следъ малко ще видите, че чрезъ внушение тази чѣрта се е измѣнила. Този методъ е мъченъ малко, но мнозина могатъ да го употребятъ и да иматъ добъръ резултатъ. Ако при гледане въ огледало, очите ви почватъ да сълзятъ, това показва, че нервната ви система е слаба. Когато очите ви престанатъ да сълзятъ, или, изобщо, не сълзятъ, това показва, че нервната ви система започва да закрепва, или пъкъ не се нуждае отъ такова закрепване. Въ първо време гледайте минута—две въ очите си, безъ

да мигате, и забравете, че искате да си въздействувате. Така ще видите, че всѣко нѣщо става на свой редъ, неочеквано за самите васъ, но не изведенъжъ, а постепенно.

Т. М.

*

18. Лекция отъ Учителя, държана на
28 юни, 1922 г. София.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ.

Т. м.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителната чърта на свѣтлината“.

По-нататъкъ пишете върху темата: „Предназначението на човѣшкото сърце“.

Когато писахте темата за свѣтлината, безъ да искате, въ ума ви се създадоха условия да мислите и за тъмнината, като контрастъ на свѣтлината. И наистина, ако тъмнината не съществуваше, можеше ли да става въпросъ за растене на тѣлата на физическия свѣтъ? Свѣтлината и тъмнината на физическия свѣтъ сѫ две състояния, чрезъ които душата се проявява. Като се ограничава, душата започва да се познава въ тъмнината. Тъмнината е процесъ на ограничаване, а свѣтлината — процесъ на познаване на Бога, познаване на Любовъта. Безъ свѣтлина Любовъта не може да се познае.

И тъй, най-силната чърта на свѣтлината е познаване на Бога, познаване на Любовъта. Вмѣкнете тази мисълъ въ резюмето, което ще направите, отъ темитѣ за свѣтлината. Свѣтлината е процесъ на умствения свѣтъ. Когато умствениятъ свѣтъ се разкрива предъ очите на човѣка, едновременно съ него се разкриватъ формите, както и съдържанието и смисъла на тия форми. По този начинъ човѣкъ дохожда до Първата Причина — до Любовъта. Който иска правилно да расте и да се развива, той трѣбва психологически да свързва свѣтлината съ процеса за познаване на Любовъта. Следователно, всички състояния, които произвеждатъ дисхармония въ човѣшката душа, спадатъ къмъ

областта на тъмнината. Тъмнината пъкъ ограничава човѣка. Всъко състояние, което произвежда хармония въ човѣшката душа, спада къмъ областта на свѣтлината.

Ако попаднете въ метафизиката, тамъ другояче разглеждатъ свѣтлината и тъмнината; твърденията на метафизиката ще създадатъ въ васъ голѣми противоречия. Метафизиците, както и крайните окултисти, подържатъ мисъльта, че абсолютната свѣтлина е абсолютенъ мракъ. И когато Богъ рекълъ: „Да бѫде виделина!“ — съ това Той създалъ първото ограничение. Значи, когато абсолютниятъ мракъ се ограничи въ себе си, той произвежда виделина, която тъмнината не е въ състояние да обземе. Питамъ: кое е първото ограничение на човѣка? Жертвата е първото ограничение на човѣка. Следователно, когато се реши да покертува нѣщо, човѣкъ произвежда свѣтлина въ себе си. Затова е необходима жертвата. Когато човѣкъ покертува нѣщо, настава вече първиятъ денъ на свѣтлината въ неговата душа. Богъ каза: „Да бѫде виделина!“ — и стана виделина. Когато въ човѣка настане виделина, съ цель да разградничи въ него свѣтлината отъ тъмнината, той е извършилъ жертвата правилно. Ако въ човѣка не се яви никаква свѣтлина и тъмнина, и жертвата не е направена, или, ако е направена, има нѣкаква неправилностъ въ нея. Когато Христосъ казва за себе си „Дълъ съмъ виделина на свѣта“, тази виделина, тази свѣтлина се произведе отъ самопожертвуането, което Христосъ направи. Тъй щото, който иска да произведе свѣтлина въ себе си, той трѣбва да се самопожертвува. Значи, свѣтлината е свързана съ актъ на жертвата. При сегашната еволюция, свѣтлината въ физическия свѣтъ има четири различни посоки, които се опредѣлятъ отъ че-

тири вида вълни, съ различна гъстота. Онѣзи вълни, която иматъ по-голѣма гъстота, образуватъ задната частъ на човѣшкия мозъкъ. У животнитѣ тежестъта на мозъка, т. е. най-голѣмата гъстота на мозъка е задъ ушитѣ, вследствие на което тѣ сѫ принудени да ходятъ на четири крака. У растенията тежестъта е долу, въ коренитѣ, вследствие на което тѣ сѫ принудени да бѣдатъ заровени въ земята, съ главата надолу, и по този начинъ да пазятъ равновесие. У човѣка тежестъта на мозъка е отпредъ, предъ ушитѣ, вследствие на което е принуденъ да се изправи на два крака. Така само човѣкъ пази равновесие. Значи, трите направления, или посоки на свѣтлината, сѫ създали досега три течения въ мозъка на живитѣ сѫщества, които пъкъ сѫ произвели три различни положения, необходими за запазване на равновесието въ тѣхъ: растенията се обрнали съ главата надолу; животнитѣ — застанали на четири крака, а хората — се изправили на два крака. Сега иде четвъртото направление на свѣтлината, което обраzuва онова течение на сили, нужно за създаване на духовното тѣло на човѣка. Това тѣло се отнася къмъ висшия, къмъ свръхчувствения свѣтъ. Следователно, когато свѣтлината действува въ човѣка по четири различни направления — отзадъ, отпредъ, навжtre и нагоре, образува се единъ кръстъ. И сега, за да познаете, въ кое отъ тия четири направления свѣтлината е най-силна, ще начертаете този кръстъ. Отъ дължината на четирите линии, които образуватъ кръста, се сѫди за силата на свѣтлината. Ако западната часть на кръста е по-силно развита, т. е. по-дълга, това показва, че животинското естество въ човѣка има надмошне надъ другитѣ сили; ако долната часть на кръста е по-дълга, това показва, че растителнитѣ стремежи въ

човѣка сѫ по-развити; ако източната часть на кръста е по-дълга, това показва, че човѣшките способности и чувства въ човѣка сѫ развити по-вече отъ другитѣ; и най-после, ако горната часть на кръста е най-дълга, това показва, че Божествено въ човѣка взима надмошне. Ако спуснете една отвесна плоскостъ въ човѣка, отгоре до долу, успоредна съ цѣлото му тѣло, той се раздѣля на две части: задната часть представя лѣвата пжтека на неговото движение, а предната часть, успоредна на лицето му, представя дѣсната пжтека на неговото движение. Ако спуснете друга плоскостъ, отъ западъ къмъ изтокъ, имате друго дѣление, при което дѣсната часть на мозъка представя правия, дѣсния пжть, а лѣвата часть на мозъка — лѣвия, широкия пжть. Въ принципаленъ смисълъ казено, лѣвиятъ пжть означава стремежа на човѣшката душа, а дѣсниятъ пжть — действията на човѣка. И наистина, въ правия, въ дѣсния пжть върви само онзи, който действува, а въ широкия, въ лѣвия пжть върви само онзи, който не действува още, а само се стреми. Това сѫ двата пжтя, по които съвременните хора вървятъ.

Като говоримъ за влияние и надмошне на растителни и животински сили и стремежи въ човѣка, имаме предъ видъ първите прояви на съзнанието и подсъзнанието въ човѣка. Подъ думата „животинско влияние“ разбираме първите прояви на подсъзнанието. Подъ „растително влияние“ разбираме първите прояви на подсъзнанието. Когато въ мозъка, или въ цѣлия организъмъ на човѣка се създава въ него редъ дисхармонични състояния. Напримѣръ, когато слѣпоочните области въ човѣка сѫ силно развити, на тѣхъ, по развитие, отговарятъ устните. Значи, между слѣпоочните области и устни-

тѣ на човѣка има известно съотношение. Колкото повече се развиватъ слѣпоочните области, толкова и устнитѣ ставатъ по-дебели. Това се забелязва особено много въ хора, на които носътъ е близо до устнитѣ. Понеже носътъ е свързанъ съ обонянието, при всѣко помириране на хубаво ядене чрезъ носа, става приливъ на кръвта въ устнитѣ, вследствие на което тѣ ставатъ по-дебели.

Изобщо, всички части, всички центрове на мозъка указватъ влияние върху специални удове на човѣшкия организъмъ, като хвърлятъ известенъ отпечатъкъ върху тѣхъ. Напримѣръ, когато центърътъ на надеждата въ нѣкой човѣкъ е добре развитъ, той указва влияние върху два специални мускула на неговото лице. При силно развита надежда въ човѣка, жгъльтъ на устата е завитъ малко нагоре, а не надолу. Следователно, мозъчните центрове указватъ влияние въ две направления: тѣ създаватъ или прави, или криви линии. Понѣкога тѣ образуватъ и вглѫбнати жгли. Изобщо, линиите вървятъ въ две направления: нагоре или надолу. Когато човѣкъ е тѣженъ, жглитѣ на устата му се спушкатъ надолу, т. е. теченията въ него сѫ или растителни, или животински. Щомъ жглитѣ на устата сѫ насочени нагоре, човѣкъ става веселъ; тогава въ него преобладаватъ човѣшкого и Божественото състояния. И затова, като окултни ученици, трѣба да правите редъ опити, изследвания, да изучавате различните състояния, положителни и отрицателни, презъ които минавате. Когато сте неразположени, направете опитъ да отдѣлите това състояние отъ съзнанието си и да го изследвате като обектъ, който нѣма нищо общо съ васъ: подложете го на критика, да видите причините и последствията на това състояние. Докато не направите нѣколко такива опити, при всѣко подобно нераз-

положение, вие ще мислите, че това състояние е ваше, че е свързано съ съзнанието ви, и по никакъ начинъ не можете да го отдѣлите отъ себе си, вследствие на което се намирате подъ неговия тормозъ. Не, вие можете да го отдѣлите отъ съзнанието си, както можете да отдѣлите дяволския нокътъ отъ себе си. Ама изваждането му щѣло да ви причини известна болка — нищо отъ това. Изтеглете го отъ крака си!

Когато човѣкъ е чрезмѣрно страхливъ, честолюбивъ и съ слаба надежда, той е пессимистъ. Страхътъ създава въ въображението на човѣка образи на препятствия, на спънки, които той не може да преодолѣе. Едновременно съ страха, въ него изпъква честолюбието му, че той не може да се повдигне, че остава назадъ отъ всички хора; слабата му надежда пъкъ го обезсърдчава, и той изпада въ мрачно състояние, въ пессимизъмъ. Пессимизъмътъ пъкъ ражда въ него редъ отрицателни качества, като лукавство, хитростъ, завистъ, умраза. Ще питате, защо се е явилъ страха въ свѣта. Въ животинското царство страхътъ е на мястото си. Тамъ той е единъ отъ великия закони. Тамъ той е достигналъ до съвършенство. Когато нѣкое животно е много страхливо, това показва, че правото не е на негова страна. Това животно трѣба да разчита на краката си. На слабия въ животинското царство казватъ: Тебе законътъ не те закрия, нито може да те избави, затова развивай краката си, тѣ да сѫ дѣлги, за да разчиташъ на тѣхъ. Страхътъ въ животните е равносиленъ на съвестта у хората. Значи, въ човѣка страхътъ се замѣства съ съвестта. Когато страхътъ дойде въ човѣка, въ него съ събуждатъ всички отрицателни качества на миналото, които не го радватъ. Затова, дойде ли страхътъ въ човѣка, той веднага трѣба да го

замѣsti съ съвестта. Щомъ превърнете страха въ съвест, веднага ще дойде разума, разсѫдъка. При това положение вече може да се говори за право.

И тъй, всѣки трѣбва да работи върху себе си съзнателно, да отдѣля своите състояния едно отъ друго и да ги изучава. Дойде ли ви нѣкакво скрѣбно състояние, и не искате да живѣете, отдѣлете това състояние отъ съзнанието си и го разгледайте обективно, защо е дошло при васъ, колко време ще трае и т. н. Като го отдѣлите отъ себе си, ще видите, че това не сте вие. Това състояние е чуждо. Хората много лесно се подаватъ на чужди мисли, възприематъ чужди състояния, и като не познаватъ законите, страдатъ, измѣжватъ се. Чрезъ внушение, чрезъ хипнотизиране нѣкои хора възприематъ отъ хипнотизатора много мисли, които после раелизиратъ като свои. Следъ като изпълнятъ внушената отъ хипнотизатора мисъль, едва тогава разбиратъ, че сѫ били подъ чуждо влияние. Чрезъ хипнотизма могатъ да се обяснятъ много убийства и самоубийства, които се вършатъ въ свѣта. Случава се, че нѣкой човѣкъ, който въ миналото си е билъ въ нѣкаква школа, чрезъ внушение е възприелъ отъ учителя си известна мисъль, добра или лоша, и едва сега я реализира. При такива случаи, този човѣкъ самъ се чуди, какъ е станало, че се е измѣнилъ толкова много. Срѣщате единъ добъръ, честенъ човѣкъ, познавате го добре, различате на него, но изведнѣкъ той се промѣня, започва да обира хората, да ги изнудва. Чудите се, какво е станало съ този човѣкъ, че се е измѣнилъ толкова много. Следъ две-три години го срѣщате, живѣе пакъ честенъ, почтенъ животъ — измѣнилъ се, върналъ се е въ първото си състояние. Какви сѫ тѣзи рѣзки промѣни, които ставатъ съ него?

Сега, като ученици на Великата Школа, всички ще работите, да изправите тѣзи състояния въ себе си, т. е. по-право да се освободите отъ тѣхъ. Значи, предстои ви грамадна работа на изправяне. Школата има за цель да ви даде такива знания, чрезъ които, по разуменъ начинъ, да изправите по-грѣшките на своето минало. Щомъ дойдете до нѣкое хипнотическо състояние на миналото, ще се върнете назадъ и по обратенъ путь ще го изправите. Ще правите обратни паси на тия, съ които сѫ ви хипнотизирали. Обикновено хипнотизаторъ на черната ложа правятъ паси отгоре-надолу. Днесъ много хора се миятъ по сѫщия начинъ; тѣ миятъ лицето си, напримѣръ, отгоре надолу, като затварятъ очите си, съ което искатъ да кажатъ: Не струва да бѫде човѣкъ съ отворени очи. Да, когато влизатъ въ материалния свѣтъ, добре е очите на човѣка да сѫ затворени, но когато влизатъ въ Школата да учи, тамъ очите му трѣбва да бѫдатъ отворени. Като ученикъ, той трѣбва да прави движения, т. е. паси, настрана, обратно на тия отъ черната ложа. Когато мокрите косата си, правете пакъ сѫщите движения, отдолу-нагоре, а не обратно.

Всѣко движение, което правите, има свой дѣлбокъ смисъль и указва влияние върху васъ. Каквите движения правите, наблюдавайте, какъ се отразяватъ върху васъ, какви състояния произвеждатъ. Нѣкои движения се отразяватъ върху васъ приятнно, а нѣкои — неприятно. Следете тѣзи движения и ги изучавайте. Обаче, гледайте да не изпаднете въ друга крайностъ, да започнете да се страхувате, дали да направите нѣкакво движение, или не. Когато искате да тонирате ума си, направете мислено едно движение отдолу-нагоре, по еволюционенъ путь. Започнете първо да мислите за ра-

стенията, после за животнитѣ, следъ това — за хората и най-после — за Бога, за сѫществата отъ Божествения свѣтъ. По този начинъ ще изпитате единъ подемъ на духа, едно възходещо състояние. Ако правите обратното движение, т. е. започвате отъ Божествения свѣтъ и постепенно слизате къмъ човѣшкия, животинския и растителния свѣтъ, вие ще изпаднете въ закона на инволюцията и ще преживѣете едно падане на духа, едно низходещо състояние. Като прилагате първото упражнение, ще можете да се освободите отъ много отрицателни състояния. За да правите това упражнение по-сполучливо, можете да се занимавате съ ботаника, зоология, антропология, а най-после да четете нѣкаки Божествени книги. Човѣкъ всѣки денъ слиза въ по-низки тѣло и пакъ се качва нагоре. Всѣка скрѣбъ показва, че човѣкъ се е свързалъ съ растенията. По този начинъ той помага на тѣхъ, а тѣ — на него. Когато изпитва неразположение, гневъ и редъ още отрицателни чувства, човѣкъ се свързва съ животнитѣ, на които, по този начинъ, помага. Щомъ дойде до разумното, до приятното, той вече е влѣзълъ въ човѣшкия свѣтъ. Най-после, човѣкъ минава къмъ възвишено то, благородното, т. е. той влиза въ Божествения свѣтъ, въ който цари абсолютна хармония.

Тѣзи сѫ четири тѣло, четири състояния, които човѣкъ трѣбва да изучава. Когато нѣкой е неразположенъ, смутенъ, нетърпеливъ, нека си представи, че се намира въ гора отъ борови и джбови дървета. Нѣма да мина много време, и състоянието му ще се измѣни, ще приеме разположението на растенията. Когато нѣкой изпадне въ състояние на леностъ, нека мисли за животнитѣ. Тѣ обикновено сѫ пъргави, подвижни. Нуждата за храна ги е заставила по цѣлъ денъ да се движатъ,

да задоволятъ глада си. Като мислите за животнитѣ, вие се свързвате съ тѣхъ, и тѣ ви стимулиратъ съ енергията си. Като се нахранятъ, животнитѣ ставатъ мързеливи, но щомъ огладнатътъ, пакъ тръгватъ да търсятъ храна. Като придобиете търпението на растенията и подвижността на животнитѣ, вие ще минете къмъ човѣка, да придобиете разсѫдливостта, мисъльта. Следъ това ще влѣзете въ Божествения свѣтъ, дето ще изложите всичките си мисли на показъ. Напредните сѫщества отъ този свѣтъ ще направятъ своите бележки върху изложенитѣ отъ всѣ мисли. Умнитѣ хора правятъ всѣки денъ по едно изложение; обикновенитѣ хора правятъ по едно изложение въ седмицата, а глупавитѣ — по едно изложение въ годината. Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да биде изложенъ на критика, това подразбира изложение на неговите мисли въ Божествения свѣтъ, дето разумни сѫщества ще се произнасятъ за тѣхъ, а той ще следи, че наблюдава всичко и ще вижда погрѣшките на онова, което нѣкога е създадълъ. Докато дойде до това положение, човѣкъ трѣбва да мина презъ една последователна дисциплина на ума. Вие не сте минали още презъ тази дисциплина и не сте готови за Божествения свѣтъ. Ако прежевременно влѣзете въ този свѣтъ, ще заспите, ще се разстроите, не можете да понесете неговите високи вибрации. Който е миналъ презъ тази дисциплина на ума, на волята, като влѣзе въ Божествения свѣтъ, той ще се върне бодръ, освеженъ, съ нова свѣтлина и нови знания. За да преминете отъ този въ онзи свѣтъ, изисква се абсолютна тишина, безъ никакви смущения, никакви беспокойствия. Пълна хармония се изисква затова. За да се направи единъ опитъ за влизане въ Божествения свѣтъ,

изиска се чиста аура наоколо, абсолютна хармония и тишина.

Тази обстановка тръбва да се продължа най-малко единъ — два часа, нѣщо, което е невъзможно въ градоветъ. Този опитъ е невъзможенъ даже и въ Чамъ-Кория, дето сме сега. Това е възможно на нѣкое високо, уединено планинско място. Ако опитътъ тръбва да се направи въ София, напримѣръ, изиска се специална стая, заградена съ здрава, чиста, хармонична аура. Въ тази стая чуждъ, външенъ кракъ не тръбва да влиза. Изобщо, никой не тръбва да подозира за съществуването на тази стая. Обаче, засега това е невъзможно, нѣма готови хора. Който не е подготвенъ за опита, нѣма да има желание да пристъпи къмъ тази стая. Ученикътъ, обаче, ще се стреми да влѣзе вътре, както пчелата се стреми къмъ ароматния цветътъ. Ученицътъ тръбва да работятъ, да създадатъ хармонична аура въ своята стая, за да бѫдатъ опитътъ имъ успѣшни.

Работете усилено върху себе си, за да преодолѣете всички мѫчнотии. Потози начинъ ще изработите въ себе си воля, съ която ще преодолявате на всичко. Каква воля тръбва да изработите? Не желѣзна, нито гранитна, но диамантена воля. Желѣзната и гранитната воля лесно ще капитулиратъ, а диамантената ще издържи на всички препятствия. Отъ васъ се изискватъ широки схващания, голѣма самоотверженостъ, за да се премахнатъ заблужденията отъ пжтя ви. Тѣзи заблуждения могатъ да се махнатъ само чрезъ свѣтлина на съзнанието. Особена е тази свѣтлина. Не влѣзе ли тя въ съзнанието ви, вие ще останете съ сегашнитѣ си разбирания, при които не можете да добиете онѣзи резултати, които очаквате.

Като казвамъ, че е необходимо особена свѣтлина даavlѣзе въ съзнанието ви, това ни най-малко не тръбва да ви смущава. Тази свѣтлина ще дойде сама по себе си, а отъ васъ се изиска само да се качите на нѣкой високъ планински връхъ и тамъ да чакате. Нали знаете, че слънцето огрѣва първо върховетъ на планинитъ, а после долинитъ? По сѫщия начинъ и тази свѣтлина ще огрѣе първо върховетъ на вашето съзнание, а после — долинитъ му. Отъ васъ се изискватъ усилия, докато се качите на високия Божественъ връхъ, дето свѣтлината иде най-рано. Въ долинитъ и въ равнините тази свѣтлина дохожда по-късно.

Следователно, когато се запитате, какви преимущества дава окултната школа на учениците си, ще знаете, че тя имъ посочва правия пжътъ къмъ възкачване на високите Божествени върхове, които първи се освѣтяватъ отъ Божествените лжчи на изгрѣващето слънце.

*

19. Лекция отъ Учителя, държана на
5 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ВЪЗМОЖНОСТИ

Т. М.

Четоха се темитѣ за „Низкитѣ и високите хора“.

Каква е разликата между възможност и необходимост? Възможността има отношение къмъ човѣшките процеси, т. е. къмъ човѣка. Необходимостта има отношение къмъ Божествените процеси, които се налагатъ въ силата на нѣщо по-високо отъ човѣшкото. Когато се говори за възможности, подразбираме онова, което човѣкъ трѣбва да прави за всѣки даденъ случай, за да използва благоприятните условия, които необходимостта е турила въ рѣжетъ му.

Сега ще ви представя единъ примѣръ, който илюстрира отношенията между висшето и низшето въ човѣка. Единъ господаръ има хубавъ конь, който обича, вследствие на което между господаря и коня се създаватъ другарски отношения: господаръ язи коня, а коньтъ го носи на гърбаси, отиватъ на вѣршилба. Господарътъ слиза отъ коня, впрѣга го, и двамата започватъ заедно да вѣршеятъ. Вечерътъ господарътъ освобождава коня отъ работата, качва се на гърба му и трѣгва за дома си. Господарътъ влиза въ къщи, а коньтъ отива въ дама. Питамъ: въ кого отъ двамата се криятъ възможностите — въ господаря, или въ коня? Въ господаря. Само господарътъ е въ състояние да измѣни, въ смисълъ да подобри, или да влоши положението на коня. Коньтъ пѣкъ, отъ своя страна, е въ състояние да улесни положението на господаря си.

Следователно, низшето начало човѣка, улеснява а висшето — подобрява положението му.

Каквите сѫ отношенията между господаря и коня, такива сѫ отношенията между учителя и ученика: учительтъ подобрява положението на ученика, а ученикътъ улеснява положението на учителя. Щомъ учительтъ подобри условията на ученика, последниятъ трѣбва да ги използува разумно. Тъй щото, възможността въ човѣка не е нищо друго, освенъ разумното начало въ него. Човѣкъ трѣбва да използува възможностите, които се криятъ въ него, за подобреене положението на коня си, който пѣкъ ще го улеснява. Въ какво може да се подобри положението на коня? Въ жилището, въ храната и въ водата. Като се подобри положението на коня, той ще бѫде по-здравъ, по-силънъ и ще може повече да улеснява господаря си. Това значи: ако господарътъ на вашето тѣло не подобри умствените сили и способности на своя мозъкъ, ако не подобри чувствата на своето сърце и най-после, ако не подобри действията на своята воля, той не може да има никакви улеснения въ своя животъ.

Като ученици на тази Школа, предстои ви задачата, да използвате своето недоволство, което съ години наредъ ще ви бѫде спънка. Отъ какво е недоволенъ ученикъ? Ученикътъ може да бѫде недоволенъ отъ себе си — отъ своя умъ, отъ своято сърце, отъ своята воля; сѫщо така той може да бѫде недоволенъ и отъ окръжаващата срѣда. Въ каквато форма и да е изразено, отъ каквото и да е предизвикано, недоволството е енергия, сила, която може да се използува като стимулъ за работа. Недоволството на човѣка се дѣл-

жи на това, че му липсва нѣщо, крайно необходимо, нужно за неговото щастие.

Питамъ: де ще намѣрите това, когато ви липсва? Ако ви липсва топлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Ако ви липсва свѣтлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Нѣкой може да каже, че свѣтлината иде отъ всѣко запалено, горящо тѣло. Напримѣръ, когато гори нѣкаквъ газъ, свѣщъ или дърво, пакъ имаме топлина. Да, но тази топлина е вторична. Въ свѣщта, въ дървото и въ други горящи тѣла е складирана слънчева енергия, която, споредъ случая, може да се превърне въ топлинна, или свѣтлинна. Обаче, най-приятна топлина и най-чиста свѣтлина е слънчевата. Първична топлина и свѣтлина е тази, която иде направо отъ слънцето.

И тъй, топлината и свѣтлината ще търсите въ слънцето. Де ще търсите любовъта, мѫдростъта и истината? Въ Бога. Значи, външната страна на Бога, или Неговиятъ дискъ е мѫдростъта. Съдѣржанието на този дискъ е любовъта, а смисълътъ му, това е истината. Съ други думи казано: мѫдростъта представя реалната, външната, видимата форма на нѣщата; любовъта е съдѣржанието на тѣзи форми, а истината е тѣхниятъ смисълъ. Ако речете да търсите любовъта, мѫдростъта и истината въ хората, това вече е вторична, второстепенна тѣхна проява. Когато търсите любовъта въ Бога, вие сте на безопасно място. Защо? Защото Божията Любовъ е неизчерпаема. Тя е изворъ, който постоянно блика; тя е огънь, който постоянно гори. Въ този изворъ трѣбва да вливате своята вода. Въ този огънь трѣбва да внасяте своето масло. Ако не внасяте водата си въ Вѣчния изворъ, той ще престане да извира. Ако не внасяте масло си въ Божествения огънь, той ще пре-

стане да гори, както лампите изгасватъ безъ газъ, и както електрическата свѣтлина прекъсва безъ токъ. Газът, масло, токътъ сѫ условия за горене. Хората намиратъ, че много отъ условията внасятъ противоречия въ живота. Когато условията сѫ конечни, ограничени, тѣ внасятъ противоречия. Обаче, когато сѫ безконечни, неограничени, тѣ изключватъ всѣкакво противоречие.

Като ученици на Великата Школа, стремете се да разбирате безграничното, безконечното, проявено въ ограниченитѣ, конечни, но разумни форми. При това положение, вие ще знаете, отде иде недоволството. Безконечното прави човѣка недоволенъ. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ недоволството? Да се разширите. Станете голѣма, широка трѣба, презъ която водата на Божественото езеро свободно да протич бѣзъ да ви създава нѣкаквъ напоръ, нѣкакво напрежение. Щомъ се разширите, недоволството ще изчезне. Причината за недоволството е обстоятелството, че човѣкъ не е могълъ на време и разумно да използува условията, дадени за неговото развитие. Кога ставатъ хората недоволни? — На стари години. Всички стари хора сѫ недоволни отъ себе си. Тѣ виждатъ, че на младини е трѣбало да учатъ, да придобиватъ знания и опитности, а напразно сѫ прахосвали времето си и не могатъ вече да се върнатъ назадъ. Всички стари хора, съ малки изключения, сѫ крайно недоволни отъ себе си. Младите пѣкъ сѫ недоволни отъ ограниченията, които ги спъватъ, за да реализиратъ своите желания. Всѣка спѣнка, всѣко препятствие на пътя имъ ги прави недоволни.

Човѣкъ трѣбва да биде доволенъ отъ условията, въ които е поставенъ, и да се стреми да ги използува разумно. Ако е едноволенъ отъ усло-

вията си, той ще се намери въ положението на жабата, за която се говори въ баснята „Щъркель и жаба“. Тази басня е окултна, тя има вътрешен, дълбокъ смисълъ. Единъ младъ щъркелъ, който представя младъ, красивъ момъкъ, минавалъ единъ денъ покрай едно блато, дето живѣли много жаби. Щъркелътъ погледналъ къмъ блатото и видѣлъ, че отъ водата се подавала главата на една жаба. Въ случая, жабата представя момата. Щъркелътъ спрѣлъ предъ жабата и започналъ да и разправя за свѣта, въ който живѣе: Знаешъ ли, на каква височина достигаме ние? Знаешъ ли, каквъвъ просторъ, каква широчина предъ насъ се разкрива? Азъ се чудя, какъ живѣшъ въ това мяръсно блато! — Какво да правя? Нѣмамъ възможност да излѣза оттукъ — крила нѣмамъ. — Много лесно. Качи се на гърба ми, и азъ ще те вдигна въ широкитѣ пространства, да видишъ новъ свѣтъ, нови простири. Жабата се качила на гърба на щъркела и полетѣла въ небесното пространство. Като не могла да издържи на новитѣ условия, тя се пръснала и паднала на земята. Каква поука може да се извади отъ тази басня? — Всѣки човѣкъ трѣбва да седи въ условията, при които е поставенъ. Ако излѣза преждевременно отъ условията, въ които Провидението го е поставило, той непременно ще падне и ще се убие. Не на време щъркелътъ е говорилъ на жабата за красивитѣ високи мѣста, а жабата преждевременно е напуснала условията на своето блато.

Сега ще знаете, че и въ окултизма има такива опасни и съблазнителни мѣста, отъ които можете да пострадате. Не се качвайте на крилата на щъркела! Това, което за жабата е опасно, за щъркела е безопасно. И обратно: това, което за щъркела е опасно, за жабата е безопасно. Ако жабата

бѣше успѣла да примами щъркела да влѣзе въ блатото, и той щѣше да пострада по нѣкаквъ начинъ. Свѣтътъ, въ който щъркелътъ живѣе, не дава възможност на жабата да се развива; нито свѣтътъ на жабата дава възможност на щъркела да се развива. Възможноститѣ даватъ условия за развиваене на ума, на сърцето и на волята на човѣка. Въ мислите и чувствата на човѣка трѣбва да се внесе разширяване и дълбочина, а на волята трѣбва да се предаде интенсивностъ. Сега, за да познаете, доколко вашите мисли и чувства иматъ широчина и дълбочина, и доколко волята ви е интенсивна, направете следния опитъ. Когато нѣкой вашъ познатъ или приятель ви каже една обидна дума, вижте, дали можете да я превърнете въ добро и за колко време ще можете да я превърнете. Колкото по-скоро се справите съ тази обидна дума, толкова по-голѣма е широчината и дълбочината на вашия умъ и на вашето сърце. Изкуство е човѣкъ да дойде до положение да превръща обидните думи въ музика. Който си зададе за цель да каже нѣкаква обидна дума на приятеля си, трѣбва да бѫде внимателенъ, да не каже нѣкоя тежка обидна дума, че да произведе голѣмъ, дълбокъ разрѣзъ. На кого то отъ васъ направятъ единъ разрѣзъ, ще следи, за колко време ще премине. Индуцитѣ лесно лѣкуватъ ранитѣ си. Тѣ иматъ начинъ, чрезъ който събиратъ праната отъ природата, и съ помощта на мисълта си, тѣ отправятъ тази прана къмъ болното мѣсто, което въ 20 минути най-много оздравява. Следователно, обидата не е нищо друго, освенъ малъкъ разрѣзъ, направенъ на ума, на сърцето или на волята на човѣка. Който има въ запасъ отъ праната на природата, достатъчно е да концентрира мисълта си къмъ болното мѣсто, да

го докосне съ ржката си и въ нѣколко минути само да го оздрави. Това значи силна, интенсивна воля. Безъ този опитъ, човѣкъ ще се намѣри въ положението на търговецъ, който мисли, че е богатъ, безъ да има пари въ касата си.

И тъй, ще направите опита съзнателно. Като видите, че нѣкоя ваша приятелка е въ отливъ, т. е. неразположена, ще отидете при нея и ще й кажете нѣщо, за да я предизвикате. Тогава тя ще ви каже нѣкоя обидна дума. Следъ това вие ще й благодарите и кажете, че направихте малъкъ опитъ съ нея, затова я подразните. За да направите опита, ще изберете такова лице, на което разчитате, че може да ви каже нѣкаква обидна дума. После, ще се обърнете къмъ себе си, да видите, за колко време ще можете да се поляризирате. Такива опити могатъ да се даватъ естествено, безъ да ги търсите сами. Когато опитите сѫ естествени, по-добре ще бѫде и за самите васъ. Тъй щото, вие ще си създавате изпити сами, само когато естествено не се нареждатъ. Всички опити, всички изпити, които ви се даватъ въ Школата, представляватъ условия за придобиване на енергия. Който успѣва въ опитите си, който добре се справя съ изпитите си, той черпи енергия. Който не решава добре задачите си, той губи енергия. Ще знаете, че противоречията въ пжтя на ученика сѫ необходими за неговото физическо, умствено и духовно развитие. Следователно, противоречията сѫ необходимъ законъ въ развитието на ученика.

Когато се говори за законите и силите въ природата, дръжте въ ума си мисълта за Първичния законъ, споредъ който нѣщата сѫ точно опредѣлени. Въ този законъ има само едно изключение, което сѫществува като възможност, като врата къмъ нѣщо ново. Споредъ този законъ, за

Бога, напримѣръ, нѣма нѣщо невъзможно. Той може всичко да изправи, и моментално, и постепенно. Когато е студено вънъ, вие сте недоволни; щомъ се стопли, ставате доволни. Когато е тѣмно вънъ, вие се спъвате, падате, вследствие на което сте недоволни. Щомъ се разсвѣтли, щомъ дойде свѣтлината, вие ставате доволни. Както виждате, студътъ и топлината, тѣмнината и свѣтлината сѫ сили, които или развалятъ, или нареждатъ работите. По сѫщия начинъ се смѣнятъ и състоянията въ човѣка. Докато е тѣмнина въ съзнанието на хората, тъмните сили иматъ, че невъзможно е да постигнатъ своите желания. Щомъ изгрѣе слънцето въ съзнанието имъ, желанията имъ ставатъ постижими.

И тъй, ще изучавате възможностите на сегашния си животъ, да знаете, кои нѣща трѣбва да подобрите, и кои — да улесните. Значи, трѣбва да знаете, какви възможности имате за подобряване, и какви за улесняване. Низшето трѣбва да улеснява, а висшето — да подобрява условията. Овчете улесняватъ човѣка, като му даватъ място и вълната си; човѣкъ подобрява положението на овцетъ. Следователно, подобрете положението на сърцето си, за да ви улесни той; подобрете положението на волята си, за да стане тя интенсивна, могъща и да ви улесни.

Днесъ говорихъ за възможностите въ живота. Злото и доброто сѫ възможности, които сѫществуватъ въ Битието. Неразположението и разположението на духа сѫ възможности. Скрѣбъта и радостта сѫ възможности. Всѣка дисхармонична мисълъ, всѣко дисхармонично чувство или действие произвеждатъ въ човѣка скрѣбъ. Всичко хармонично произвежда радостъ. Скрѣбъта представя

оранъ на нивата, а радостъта — жетва. Когато хората оратъ, земята се радва; когато жънатъ, живото се радва, че е минало презъ редъ страдания и се е освободило.

Т. М.

*

20. Лекция отъ Учителя, държана на
26 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ДЕЯТЕЛНОСТЬ НА СЪРЦЕТО.

Т. М.

Четоха се темитѣ върху: „Предназначението на сърцето“.

За следния път пишете върху темата: „Значението на човѣшкото око“.

Като писахте върху предназначението на сърцето, спрѣхте ли се да помислите за центъра на вашето сърце? Когато сърцето престава да тупа, физическиятъ животъ спира. Когато сърцето престава да чувствува, сѫщо така спира и астралниятъ животъ.

Сега, за цѣла седмица ще ви дамъ следната задача. Всѣка сутринь, преди обѣдъ и преди вечеря ще произнасяте следнитѣ думи: Боже, сътвори въ мене сърце чисто и свето! Следъ произнасяне на тѣзи думи, ще размишлявате върху сърцето петъ минути.

Нѣкои казватъ, че сърцето е храмъ, а други — олтаръ Божи. Поеятѣ за какво взиматъ сърцето: за храмъ, или за олтаръ? Това показва, че хората даватъ голѣма цена на сърцето. Каква е ролята на сърцето въ организъма? Много проста — да подтиква кръвта да се движи изъ цѣлия организъмъ. Въ това отношение, сърцето играе роля на проводникъ. Сърцето има строго опредѣлена математически голѣмина, споредъ която се опредѣля и неговата служба. Между физическата и духовната служба на сърцето има известно съотношение. Като физически органъ, сърцето е малко, но въ духовно отношение хората му отдаватъ голѣмо значение, вследствие на което то става го-

сподаръ и тамъ, дето нѣма право. Това е неправилно положение. Само човѣшкиятъ духъ може да бѫде господарь на всичко.

Ще ви задамъ следния въпросъ: сърцето ли чувствува, или духътъ? Какъ обясняватъ съвременниятъ психолози службата на сърцето въ духовния свѣтъ? — Като нервни прояви, като състояния на нервната система. Когато се говори за психическа служба на сърцето, хората минаватъ — заминаватъ покрай него, като екскурзианти, безъ да се вдѣлбочаватъ въ неговия вѫтрешенъ животъ. Много отъ сегашнитѣ екскурзианти, които ходятъ по пленнините, бератъ и ядатъ боровинки, безъ да мислятъ, че могатъ да си събиратъ и за зимата. Казватъ: Като дойде зимата, тогава ще мислимъ, отде ще купимъ боровинки. Да, но тогава нѣма да намѣрите. Запасъ е нуженъ за сърцето, както добрата домакиня събира запасъ отъ различни плодове за зимата.

Казано е, че сърцето е храмъ Божи. Обаче, всѣки храмъ се нуждае отъ олтаръ. Олтарътъ е огнището въ храма. И за човѣшкото тѣло е казано, че е храмъ Божи. Огнището на този храмъ е сърцето, въ което постоянно гори огънь. Защо е нуженъ този огънь? На огъня хората се топлятъ, готвятъ си, вода си варятъ и т. н. Като имате предъ видъ службата на огъня на огнището, ще опредѣлите, каква е службата на сърцето, като огнище въ Божествения храмъ. Когато вънъ е топло, огънътъ се изгасва, но огнището остава. Значи, лѣтно време хората се топлятъ и безъ огънь.

Казахме, че когато физическото сърце престава да тупти, и физическиятъ животъ престава. Когато чувствата, чувствауванията въ човѣка преставатъ, престава и астралниятъ животъ. Щомъ

астралниятъ животъ престава, човѣкъ изпада въ сънно състояние, подобно на упояване. Така може да се упои човѣкъ отъ димъ, пушекъ, отъ различни газове. Когато въ дома на нѣкай човѣкъ куминътъ на огнището не тегли добре, кѫщата се изпъльва съ димъ, съ пушекъ, и той трѣбва да отвори прозорците, да излѣзе вънъ. Невъзможно е човѣкъ да диша пушекъ, димъ. Следователно, всѣко неразположение показва, че въ сърцето на човѣка има димъ, пушекъ. Защо? Защото куминътъ на вашето сърце, на вашето огнище е запушенъ.

Хората казватъ, че всичко се дѣлжи на сърцето, а когато се натъкватъ на тежки вѫтрешни състояния, търсятъ причината другаде. Влизамъ въ кѫщата имъ, виждамъ, че тя е пълна съ димъ. Казвамъ: Очистете куминътъ си! Или, ако сѫ развалени, поправете ги. Сѫщото може да се каже и за сърцето. Щомъ преживявате тежки вѫтрешни състояния, казвамъ: Изчистете кумина на сърцето си! Помислете малко върху този въпросъ и си отговорете, кой е куминътъ на сърцето и де се намира той. Вие ще отговорите на този въпросъ, когато започнете да изучавате физическото, астралното, менталното и причинното тѣло на човѣка. Както физическото тѣло има своя физиология и анатомия, сѫщо така и астралното, менталното и причинното тѣла иматъ своя физиология и анатомия. Физиологията и анатомията на по-високите тѣла е подобна на тѣзи на физическото тѣло. Обаче, когато човѣкъ прави известни аналогии, тѣ трѣбва да бѫдатъ вѣрни. Ако аналогиятъ сѫ вѣрни въ своите съотношения, човѣкъ интуитивно ще почувствува въ себе си вѫтрешна хармония, вѫтрешно доволство. Напримеръ, нѣкой напише едно стихотворение. Прочете го единъ-два пъти, но не му харесва нѣщо. Поправи го малко, пакъ го прочете, остави го да поседи

известно време. Следът това отново го прочита, намира, че сега е по-добро, харесва го. Това показва, че вжtre въчовѣка има нѣкакво чувство, което опредѣля, кои нѣща сѫ прави, и кои — не.

Въ това отношение, като ученици, вие трѣбва да развивате своята интуиція, съ която разумно да разрешавате, кои положения сѫ вѣрни, и кои — не. Ако интуиціята ви е добре развита, като напишете нѣщо по даденъ вѣпросъ, както имахте за днесъ да пишете за сърцето, като го прочетете два-три пжти, веднага ще си дадете оценка, вѣрно ли сте написали темата, или не. Ако работата ви е добра, и вие ще бѣдете доволни, и другитѣ, които слушатъ, сѫщо ще бѣдатъ доволни. Ако вие не сте доволни отъ написаното, по никой начинъ не очаквайте другитѣ да бѣдатъ доволни. Когато развивахте темата за сърцето, вие трѣбаше да се запитате, здраво ли е вашето сърце, чувствува ли правилно. После, трѣбаше да го разгледате анатомически, отъ колко прегради се състои. Следът това трѣбаше да минете къмъ астралното, къмъ духовното сърце, да помислите нѣщо за него, и тогава да напишете темата. Това значи право мислене. Съвременните хора не мислятъ дѣлбоко. Представете си, че нѣкой ви каже, че сте лошъ човѣкъ. Право ли е това? Ако не мислите дѣлбоко върху нѣщата, вие ще вземете тѣзи думи за абсолютни и ще се умѣжните. Обаче, ако сте слуга нѣкѫде, и господарътѣ ви каже да отидете на нивата да копаєте, но вие се отказвате да изпълните заповѣдъта му, казвамъ: вие сте лошъ човѣкъ по отношение на службата си, но не и по отношение на живота си. Щомъ слугата не отива да оре и да посѣе нивата, той не е изпълнилъ една отъ своитѣ важни служби.

Питамъ: има ли разлика въ това, дали слугата ще посѣе цѣлата нива, или само едно житно зѣрно? Който е готовъ да посѣе едно житно зѣрно, той ще е готовъ да посѣе и цѣлата нива. Който не може да посѣе едно житно зѣрно, той не може да посѣе и цѣлата нива. Следователно, когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, разбираме, че той е лошъ само за дадения моментъ, но не и за нѣкой миналъ, или бѣдещъ моментъ. Той е лошъ, докато продѣлжа неговата лоша постѣжка. Следниятъ моментъ, когато се занимава съ нѣкаква добра, благородна мисъль, или постѣжка, той е добъръ човѣкъ. Тѣй щото, когато говоримъ за добро или зло, въ окултенъ смисъль, разбираме само опредѣленъ моментъ, които може да продѣлжа нѣколко минути, нѣколко часа или години, но следъ това той се смѣня. Човѣкъ не може да бѣде презъ цѣлия си животъ само лошъ, или само добъръ. Вълкътѣ, които минава за жестокъ, понѣкога проявява известно благородство. Като влѣзе въ нѣкое стадо, той побутва тази-онази овца съ муциуната си и ги отминава — никаква пакость не имъ причинява. Въ такива случаи овчаритѣ казватъ, че нѣщо особено е станало съ този вълкъ, устата му нѣкакъ се е затворила, че не могълъ да нападне нито една овца. Не, благородство е проявилъ този вълкъ. Като побутне нѣкоя овца, той си помисли нѣщо и казва: Хайде, отъ мене да замине! Когато вълкъ влѣзе въ нѣкое стадо, той постѣжва по три различни нѣчина: или дави овцетѣ, или само драши съ ноктишъ си, наплаши ги и бѣга, или ги побута малко и не ги дави, излиза си вънъ, безъ да имъ е причинилъ нѣкаква пакость.

Сѫщото нѣщо може да се каже и за човѣка. Когато човѣкъ проявява лошото въ себе си, той или дави хората, или само драши съ ноктишъ си

и ги наплашва, или само ги побутва, раздвижва и бъга вънъ. Следователно, когато казвате, че нѣкакъ човѣкъ е лошъ, трѣбва точно да се знае, за кой отъ тѣзи три момента се говори. Затова, именно, злото и доброто сѫ относителни величини. Относителнитѣ нѣща се опредѣлятъ отъ времето, презъ което тѣхната енергия и деятелностъ се смѣнятъ. Когато казватъ за нѣкого, че не може да прави зло, това е защото правенето на злото се опредѣля астрологически отъ влиянието на известни планети върху човѣка. На обикновенъ езикъ казано, това значи: има условия, при които човѣкъ може да върши зло. Щомъ излѣзе отъ тѣзи условия, вратата за правене на зло предъ него се затваря. Като се намѣри предъ затворената врата, тази енергия започва да удря, да бълска върху нея, но като не ѝ се отвори, тя измѣня своята посока, и този човѣкъ започва да се проявява въ добро. Сѫщиятъ законъ се отнася и за доброто. Следователно, човѣкъ нѣма всѣкога условия за вършене на добро, нито пъкъ има всѣкога условия за вършене на зло.

Когато развивате темата за окото, мислете добре върху благата, които придобивате чрезъ окото. Мислете върху благата, които придобивате чрезъ окото, както и върху тия, които придобивате чрезъ сърцето. Правете научни наблюдения върху себе си, да различавате състоянията, които преживявате, а сѫщо така и отраженията на тия състояния върху васъ. Напримѣръ, бройте, колко пъти бие сърцето ви, когато сте въ добро разположение на духа; после, бройте, колко пъти бие сърцето ви при голѣма радост и при голѣма скрѣбъ. Интересно е да видите, какъ пулсътъ варира при различнитѣ състояния, които минавате. По този начинъ ще извадите редъ математически данни, съ

които ще можете да работите. После, следете ритъма на сърцето си, дали е равномѣренъ, или не, дали е дългъ, или късъ. По ритъма на сърцето ще опредѣляте състоянията си. Само така вие ще се доберете до конкретни данни, които ще можете да приложите въ живота си. Иначе, вие само ще събирате богатства, ще ги туряте въ банки, ще ги броите, безъ да знаете, какъ се придобиватъ тѣзи богатства. Не, станете ли банкери, ще копаете, ще орете, ще сѣете на нивата, да научите, какъ се събира богатството. Който не е събиралъ това богатство съ трудъ, съ усилия, той може само да се хвали съ него, че има на разположение еди-колко си хиляди лева, но това богатство е опасно.

За въсъ, като окултни ученици, на които се даватъ много знания, има опасность отъ пресищане, отъ разсѣйване. Когато се преподаватъ много предмети, вниманието на ученика може да се отвлѣче, вследствие на което много нѣща нѣма да чуе, да разбере или да възприеме. Външно ще чува, но вътрешно нѣма да възприема. При това положение, колкото и да се говори на човѣка, той нѣма да разбира. Той ще мяза на младъ момъкъ, който е опредѣлилъ да се срещне съ своята възлюбена и мисли само за предстоящата срѣща. Каквото и да му се говори, той все за срѣщата ще мисли. Въ сѫщото положение се намира и гладниятъ. Вие му говорите това—онова, той все за ядене мисли. Значи, когато съзнанието на човѣка е заето съ нѣкаква мисъль, той нѣма да разбере много нѣща и ще ги пропусне. Понѣкога и вашето съзнание е заето съ нѣколко странични въпроси, които прѣчатъ да схващате нѣщата правилно. Четете нѣкой поетъ, възхищавате се, чудите се, какво е искалъ да каже въ това стихотворение. — Какво искалъ

да каже? Преживѣлъ нѣкакви разочарования, които маскиралъ малко, а вие мислите, че голѣма дѣлбочина се крие въ мисъльта му. Другъ путь се въодушевилъ отъ нѣщо, очаровалъ се, вие се чудите на неговата мисъль. — Очарованietо си излѣлъ—нишо повече. Това сѫ странични мисли, които нѣматъ нишо общо съ главния предметъ. Когато описва своятъ разочарования, поетътъ минава нѣкакви болезнени състояния. Когато описва своите очарования, той е оздравѣлъ, получилъ е нѣколко хиляди лева помощъ и отишълъ въ странство да се разходи. Истински поетъ е онзи, който вижда нѣщата отъ Божествено гледище и ги прилага въ живота си. Истинскиятъ поетъ описва нѣщата въ тѣхната реалность, безъ да се ржководи отъ лични настроения. Сѫщото се отнася до музиката и до изкуството.

Сега и отъ васъ искамъ, когато размишлявате върху нѣщо, нито вие да очаквате, нито отъ васъ да очакватъ нѣщо. Когато и азъ се въздържамъ да ви говоря конкретно, причината затова е, че досега не съмъ срешиналъ хора, на които съзнанието да е чисто, като слънцето, безъ никакво петно. Само хора съ чисто съзнание могатъ да възприематъ нѣщата тѣй, както сѫ поставени въ Божествения свѣтъ, или както сѫ въ разумната природа.

Следователно, като ученици на окултна школа, вие трѣбва така да изчистите съзнанието си, че всичко, каквото приемете, да се отпечата. Всички телефонни съобщения съ външния свѣтъ трѣбва да затворите и да кажете: Ние приемаме само отвѣтре, а не отвѣнь. А сега, като влѣзвете въ класъ, вие се занимавате само съ звѣнци: оттукъ дрѣнъ, оттамъ дрѣнъ, ставате, ходите, връщате се, и предметътъ, който ви се предава, оста-

ва неразбранъ. Какъ ще разберете предмета, като се занимавате само съ звѣнци?

Първата задача на окултния ученикъ е да се научи да затваря телефонните станции. Щомъ нѣкой дрѣнне на една отъ вашите станции, ще кажете: Извинете, жицитѣ ми сѫ прекъснати.—Какъ? Защо? — Прекъсната се отъ окултната наука, съ която сега се занимавамъ въ Школата. Щомъ свѣрша урока си, пакъ мога да приемамъ и предавамъ съобщения отъ външния свѣтъ. Докато съмъ въ класъ, нѣма да ме беспокоите, ще чакате да свѣрша урока си. Щомъ свѣрша, тогава ще ми кажете, каквото трѣбва. До това време ще чакате вънъ.

*

21. Лекция отъ Учителя, държана на
2 августъ, 1922 г. София.